

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 113 / III Legislatura / Vuitè període

Divendres, 29 de novembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 81

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts.

Preguntes (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre un programa de vacances per a les parelles que portin cinquanta anys de casats

Formulació: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5748).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 5748).

Repregunta: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5748).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5748).

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes per evitar el risc d'accidents automobilístics en la carretera que va des del polígon industrial de Vic fins a la N-152 i sobre el termini de construcció de la carretera que va des del polígon industrial de Vic fins a la N-152

Formulació: I. Sr. Noguer (S) (p. 5749).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5749).

Repregunta: I. Sr. Noguer (S) (p. 5750).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 5750).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris d'acord amb els quals s'autoritza a construir en sòl no urbanitzable

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5750).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5751).

Repregunta: *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5751).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5751).*

Preguntes al Consell Executiu sobre les previsions de licitació i adjudicació de l'obra del canal la Segarra-Garrigues i sobre l'estat de redacció del projecte del canal la Segarra-Garrigues

Formulació: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5751).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5752).*

Repregunta: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5752).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5752).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la millora de la C-1414-A, de Sabadell a Sentmenat, i sobre la millora de la B-142, de Polinyà a Sentmenat

Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5753).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5753).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5753).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5754).*

Preguntes al Consell Executiu sobre si s'havien pres mesures especials per garantir l'ordre públic a Tàrraga els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre de 1991 i sobre els aldarulls esdevinguts a Tàrraga els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre de 1991

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5754).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5754).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5754).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la privatització dels serveis de neteja dels centres d'ensenyament secundari i sobre el criteri per cobrir les vacants dels serveis de neteja dels centres d'ensenyament secundari

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5755).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5755).*

Repregunta: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5755).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5756).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la funció del dictamen del Consell Escolar de Catalunya

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5756).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5756).*

Repregunta: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5757).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5757).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de conducció per subministrar aigua a Llançà

Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5757).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5757).*

Preguntes al Consell Executiu sobre el nombre de casos de racisme contra infants gitanos en els centres escolars de Catalunya i sobre els criteris utilitzats en les intervencions en els casos de racisme contra infants gitanos

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5757).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5758).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5758).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 5758).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la policia (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5758).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5760).*

Rèplica: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5762).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5763).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general ocupacional (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Rañé (S) (p. 5764).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball (p. 5765).*

Rèplica: *I. Sr. Rañé (S) (p. 5767).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5768).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels treballadors estrangers (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5769).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball (p. 5770).*

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5772).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5772).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política sanitària (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5773).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5774).*

Rèplica: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5776).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5777).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la problemàtica generada pels residus sòlids urbans (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5778).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Medi Ambient (p. 5779).*

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5780).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5781).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política General de Normalització Lingüística (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Font (S) (p. 5781).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 5782).*

Posició de l'A. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5782).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Font (S) (p. 5782).*

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5782).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General del Treball Penitenciari (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Abelló (S) (p. 5782).*

Posició dels grups: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5783) i I. Sr. Orriols (CiU) (p. 5783).*

Votació: *rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5783).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'Ensenyament de Règim Especial (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 5783).*

Posició dels grups: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5784) i I. Sr. Jané (CiU) (p. 5784).*

Votació: *rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5784).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 81.3

La sessió es reprèn les deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta, sobre un programa de vacances per a les parelles que porten cinquanta anys de casats, que formularà la Diputada, la il·lustre senyora Rosa Martí.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un programa de vacances per a les parelles
que portin cinquanta anys de casats*

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Ens agradaria conèixer si existeix en algun departament, en algun departament de la Generalitat, un programa de vacances que paga viatges d'una setmana a matrimonis que hagin complert cinquanta anys de casats; si aquest any s'hi han destinat 33 milions de pessetes, i quines són les raons socials que justifiquen aquest programa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'honorable Conseller, senyor Comas, contestarà pel Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor President, senyora Diputada, el Pla d'Actuació Social que va aprovar el Govern i que va enviar al Parlament, i que va merèixer la conformitat de tots els grups de la Cambra preveu, en el seu punt quatre, un programa de noces d'or, que diu textualment que és «per contribuir a la celebració dels cinquanta anys de convivència matrimonial i facilitar uns dies d'esbarjo a les persones que, per les seves condicions socioeconòmiques, no podien celebrar-ho, i per contribuir a un clima de convivència i relacions als matrimonis socis dels casals». Per tant, aquest no és un programa nou, és un programa que es va instituir amb motiu de l'aprovació del Pla d'Actuació Social, i que està funcionant, per tant, des de l'any 88, que va ser la primera edició d'aquest programa.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor President. El senyor Conseller té un error de principi, que és que diu que va merèixer el suport de tots els grups de la Cambra, i això no és veritat, perquè el Grup Socialista no va pas votar a favor

d'aquest programa ni d'aquest Departament. També una altra qüestió, que crec que és un error perquè ens hem informat de com es produeix la distribució d'aquestes subvencions, d'aquesta ajuda, és per sorteig, per tant no és per a parelles amb menys recursos.

En qualsevol cas, nosaltres el que creiem és que utilitzar diners públics per pagar viatges i per a celebracions estrictament privades i íntimes ens sembla que és absolutament incorrecte, perquè està molt bé celebrar cinquanta anys de casats, està molt bé el sant, el Nadal, Sant Esteve, els Reis, però que els regals es paguin amb diners públics no ens sembla tan bé. En canvi, ens semblaria molt més elegant si es produís solament una felicitació.

Sàpiga, senyor Conseller, que —encara que no crec que el preocupi gens—, de les sis pessetes que dels 33 milions es destinen a aquestes subvencions, i de les sis pessetes que em puguin correspondre a mi, personalment, crec que no té el meu suport moral perquè faci aquest tipus d'aplicació; en canvi, sí que el tindria si aquests 33 milions de pessetes, per exemple, els hagués destinat a fer algun altre tipus d'acció social com, per exemple, una residència d'avis.

Ahir parlàvem —el senyor Armet ho deia— que el Pressupost del 92 podria ser, en alguns apartats, immoral; partides com aquestes, jo penso que proven la immoralitat del Pressupost. I aquest cas és una escenificació ben clara de política de talonari que moltes vegades li han denunciat en aquesta Cambra, tant la senyora Fabian com la senyora Barenys.

També m'agradaria saber, senyor Comas, si en el futur pensa fer algun altre tipus de programes i de subvencions que celebrin els cinquanta anys de solters, de replegats, de vidus i de separats, perquè alguns il·lustres diputats i diputades d'aquesta Cambra, com per exemple la senyora Bruguera, la senyora Barenys i jo mateixa, no podrem mai gaudir dels beneficis de la seva Conselleria. I també m'agradaria explicitar-li que seria convenient que deixés de fer, senyor Comas, d'agència de viatges; deixi de jugar a coudinetes i practiqui una veritable política social, que és el que convé al país.

I no em digui a la rèplica, senyor Comas —que no m'ho ha dit en la primera resposta, però penso que potser m'ho podria dir—, que si hi ha alguna altra administració o hi ha algun ajuntament que practica aquestes qüestions, estic totalment en contra. A mi no em consta que hi hagi cap ajuntament que faci això; en qualsevol cas, si vostè ho diu, m'haurà de dir el nom de l'ajuntament i...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Molt bé. Només una última qüestió, senyor President. És que fa uns dies la proposta de llei socialista de serveis socials va rebre el qualificatiu, per part del senyor Comas, de «bunyol». Jo li haig de dir que el senyor Comas, el que té, és una xurreria.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Ara tingui present que vostè ha formulat noves preguntes al senyor Conseller, que tindrà, per consegüent, la llibertat absoluta de contestar-les o no. Senyor Comas...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, jo només li puc contestar que aquest Pla d'Actuació Social no s'havia de votar al Parlament, perquè és un pla de govern, però que sí que es va presentar al Parlament i que, per tant, en les pacta-

des ocasions va ser aprovat abans de ser jo conseller, i en repetides ocasions se m'ha tret com un bon programa, ja que, si vostè es repassa el *Diari de Sessions*, vostès han reiterat, del dret i de l'irrevés, que era un pla d'actuació social correcte. Si vostès no se'l llegeixen o diuen coses per dir-les i després no hi estan d'acord, doncs, és un altre tema, però nosaltres, el que hem complert és el que deia el Pla d'Actuació Social fet l'any 87 i, per tant, en data anterior a aquesta Legislatura.

Respecte al sorteig, el programa té un pressupost i aleshores, totes les persones que creuen que tenen dret a aquesta prestació, demanen la sollicitud i una vegada es comprova que compleixen els requisits, realment, fins a exhaurir la partida, si excedeix el nombre de sollicitants, els que es pot atendre, doncs, realment, es fa el sorteig. Però realment tothom té aquestes..., les condicions.

I quant als viatges, bé, el Grup Socialista a mi em sembla que és el que menys, menys autoritat té per parlar-ne, perquè aquí no ha sortit mai cap Viatges Ceres, ni cap romanço per l'estil. Aquest és un programa correcte, que s'hi pot estar o no d'acord, que té a veure amb l'altra legislatura, com ja he dit, i que per tant no hi ha cap de les qüestions o de les «xurreries» o del que vostè vulgui dir-ne, per emprar les seves paraules, que aleshores ha sortit amb institucions que vostès regenten. Encara no s'han donat explicacions de com l'Ajuntament de Lleida, doncs, va pagar tots uns viatges només per assistir a un acte electoral a la ciutat de Barcelona. Suposo que algun dia es donaran.

Per tant, aquesta és una actuació correcta des d'un punt de vista del Pla d'Actuació Social aprovat l'any 87, i que jo he complert perquè era la meua obligació complir-lo a aquest respecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre les mesures previstes per evitar el risc d'accidents automobilístics en la carretera que va des del polígon industrial de Vic fins a la N-152, que formularà el Diputat, l'il·lustre senyor Antoni Noguer, del Grup Socialista.

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes per evitar el risc d'accidents automobilístics en la carretera que va des del polígon industrial de Vic fins a la N-152 i sobre el termini de construcció de la carretera que va des del polígon industrial de Vic fins a la N-152

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. Sí, amb el seu permís acumularia les preguntes 2 i 3.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies. Bé, aquestes preguntes es refereixen a una nova carretera, una nova carretera que uneix el polígon industrial de Vic amb la Nacional 152 —per cert feta amb molts mesos de retard—, i que travessa dues carreteres ja existents, dues carreteres comarcals, que són la de Manlleu i la de Sant Hipòlit. Aquestes dues cruïlles, de la manera com han estat dissenyades són dos autèntics perills per a la circulació; no estan obertes encara al trànsit, tot i que s'hi circula —no estant oberta encara al trànsit, aquesta nova carretera, ja hi ha hagut accidents per la seva perillositat—, i tant els serveis tècnics de

l'Ajuntament de Vic com acords presos pels plenaris dels Ajuntaments de Manlleu i de Roda de Ter s'han pronunciat en contra enviant i reclamant una millora d'aquestes cruïlles a la Direcció General de Carreteres.

Per tant, el que li demano al senyor Conseller és, donada la perillositat d'aquestes cruïlles, quina o quines solucions preveu la Conselleria, per evitar aquest greu risc d'accidents, que hi ha, i també, atès que aquesta carretera ha d'arribar a la Nacional 152, però que falta un tram per fer, li volia demanar al senyor Conseller a veure quan pensa fer o quan es farà el tram que resta per fer, per enllaçar aquesta carretera amb la Nacional 152.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguer. Pel Consell Executiu té la paraula el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. D'acord amb l'Ajuntament de Vic, i pel que fa a aquestes cruïlles, estem efectuant el següent: en primer lloc, coordinar adequadament les fases de «semaforització» de la cruïlla; en segon lloc, incrementar la senyalització horitzontal i vertical, convertir les il·letes —que en el projecte anaven pintades— en il·letes elevades, i disposar en els límits de la calçada del que se'n diuen «ulls de gat» o punts metàl·lics reflectants, i també enllumenat en les tres cruïlles. La previsió de finalització de totes aquestes obres és per a la fi d'enguany.

Pel que fa a la segona de les seves preguntes —l'encreuament amb la variant de la 152 a Gurb, des de la carretera de Roda—, certament el projecte d'accés al polígon de Vic arrencava des de la 152 a l'alçada de la indústria Terradellas, de Gurb, i enllaçava amb la denominada carretera de Sant Hipòlit, on ara comença el tram construït. En el moment de la informació pública, l'Ajuntament de Gurb es va oposar a aquest traçat pel que comportava de limitació de l'expansió urbana de Gurb al voltant de la carretera 152, tot al·legant que el servei d'enllaç des de la 152 fins al polígon industrial es podria fer perfectament a través de l'Eix Transversal. Aquesta possibilitat no l'havia tingut en compte, en principi, la Direcció General de Carreteres, ja que quan es projectava l'accés en qüestió no estava definit ni el traçat ni la programació de l'Eix Transversal en aquest tram entre Gurb i Folgueroles. Ara mateix, com probablement ja coneix el senyor Diputat, ja comptem amb aquest traçat, sotmès recentment a informació pública, i tenim el programa d'execució del tram encarregat com probablement —hi insisteixo— ja coneix, i finançat per GISA, i estem en condicions, per tant, d'estudiar aquella proposta. I d'aquesta manera s'està consensuant amb l'Ajuntament de Vic un enllaç urbà des de l'encreuament de la B-521 i la B-522, que per ara podria servir per millorar la connexió del nucli de Vic amb aquell accés al polígon. Així, doncs, la decisió adoptada, pel que fa a aquest encreuament en concret, és la de, momentàniament, diferir la construcció del tram d'accés al polígon impugnada per l'Ajuntament de Gurb, fins a veure com funcionen els dispositius aquí exposats. Tanmateix, aquesta decisió no comporta aixecar l'afectació corresponent d'aquest tram d'accés, a fi que, si més endavant calgués, es pogués completar aquesta part de l'accés al polígon que, per ara, no s'ha construït.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar, el senyor Noguer.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President, i gràcies també al senyor Conseller, per la resposta.

Bé, jo m'alegro de sentir que aixecarà la illeta, doncs; per primera vegada a la història s'hauria fet una illeta exclusivament pintada a terra, la qual cosa vol dir que, en un tram en què hi ha molta boira, i que la illeta només és pintada a terra, efectivament, no serviria per a res.

Bé, de tota manera, jo penso que tant la «semaforització» com el tema de les illetes en aquestes dues cruïlles no són la solució òptima i definitiva per a aquestes dues cruïlles, i crec que el risc, el greu risc d'accidents o de xocs de vehicles existirà igualment. Per tant, li voldria demanar, senyor Conseller, que a través de la Direcció General de Carreteres preveïessin solucions que potser, probablement, més costoses, però sí més assequibles i més fàcils que no es produeixin accidents.

Per tant, moltes gràcies, senyor Conseller i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguer. El senyor Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Jo li voldria aclarir algunes coses. En primer lloc, és evident que tothom es pot adonar de les coses, doncs, quan se n'adona, eh? Però no deixa de ser curiós que aquest projecte que, ara, doncs, té tots aquests inconvenients que hi veu l'illustre senyor Diputat, i per exemple, els ajuntaments, també, de Vic i de Manlleu, en el moment en què va sortir a informació pública no va rebre ni una sola impugnació; ni una. És a dir, totes aquestes perillositats s'han descobert després. Hi insisteixo, és possible, i passa, doncs, com és el cas, no? Però, és clar, quan es dissenyen les carreteres... I per a això es fa la informació pública, per introduir les millores que en la informació pública els ciutadans creguin que s'han d'introduir, com s'ha atès, per exemple, la de Gurb, que va ser l'única que va posar una alegació en el moment de la informació pública.

Dit això, és a dir, que no devia ser tant d'error, perquè sembla que ningú se'n va adonar, d'això, sembla que ningú se'n va adonar, ni l'illustre senyor Diputat, per exemple, no? Doncs, ara s'han introduït aquestes millores.

Les illetes. Home, les illetes no són..., no estic gens convençut que sigui una bona solució, perquè la illeta té també un perill afegit; és cert que es veuen més bé, però també és cert que, normalment, són perilloses perquè la gent no està acostumada que hi hagi una illeta enmig d'un carrer, i aleshores, precisament en les zones de boira, el que pot passar —és menys perillós per als cotxes, però és bastant més perillós per a les motos, per exemple—, aleshores topen amb la illeta i també es fan mal; és a dir, també tenim sinistralitat quan hi ha illetes.

I no és veritat que sigui la primera vegada que una illeta sigui pintada a terra; n'hi ha moltes més pintades a terra que aixecades, precisament per aquesta perillositat, precisament per aquesta perillositat i particularment en les zones on sovinteja la boira, com és el cas de la plana d'Osona.

En qualsevol cas, la senyalització s'hi introduirà. Diu l'illustre senyor Diputat, doncs, que es podia haver millorat l'enllaç... Home, és un tram molt urbà, és un tram molt urbà, i òbviamment es podien haver fet connexions a diferent nivell. Nosaltres enten-

nem que no té cap sentit, jo no n'he vist cap, de polígon industrial que tingui enllaços a diferent nivell amb zones urbanes. Són trams urbans. No estem parlant de carreteres; no estem parlant de carreteres; són trams urbans i, per tant, doncs, creiem que són enllaços amb un polígon industrial. Per tant, creiem que se'ls ha de donar solucions urbanes. I per això aquest disseny, que hi insisteixo, que no va tenir cap mena d'impugnació quant a fer enllaços a diferent nivell al seu moment.

Per altra part, doncs, ha fet el comentari de les obres de la Nacional 152; efectivament, les obres, la Nacional 152, aquest any —i crec que és una magnífica notícia per a tothom—, s'acabaran, desdoblades fins a Vic, i complirem el compromís que l'any 1992 s'havia d'arribar amb aquesta carretera —magníficament feta, per altra banda—, s'està treballant ara en la variant de Tona, i en el desdoblament de Tona a Vic, i aproximadament...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: ...el compromís que el mes d'abril s'arribarà a Vic, i es desdoblarà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre els criteris d'acord amb els quals s'autoritza a construir en sòl no urbanitzable, que formularà l'illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els criteris d'acord amb els quals s'autoritza
a construir en sòl no urbanitzable*

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyor Conseller, aquest és un tema una mica delicat, ja que molt sovint s'han d'autoritzar construccions en sòl no urbanitzable sense conèixer una normativa o uns criteris sobre els quals es donen aquestes autoritzacions. El tema que plantejo és, per exemple, les autoritzacions de construcció de gasolineres, en sòl no urbanitzable, evidentment. I això ve a to d'un cas particular que s'ha plantejat a les comarques gironines. Resulta que en una carretera, la que va de Torroella de Montgrí a Begur, a la zona de Fontanilles i Pals es presenten dos projectes de construcció de gasolineres, que van gairebé freqüent a freqüent en el temps, els dos projectes, en la seva tramitació, doncs, la Direcció General de Carreteres, la Direcció General d'Urbanisme, Ministeri d'Indústria. La solució final és que una d'aquestes dues gasolineres, la de Fontanilles, té llicència municipal condicionada d'Urbanisme, després aquesta llicència es modifica i és una llicència definitiva, es construeix, té autorització de la Direcció General de Carreteres, té autorització del Ministeri d'Indústria, però se li denega per Urbanisme. I aquesta està així. L'altre projecte té l'autorització d'Urbanisme, però no té la concessió d'Indústria. I, per tant, hi ha una situació d'una certa indefinició de com s'ha de solucionar aquest conflicte. La gasolinera de Fontanilles està mig construïda, té la concessió d'Indústria, i va ser denegada per Urbanisme al·legant que afectava unes zones, diguem-ne, d'aiguamolls o la zona del Daró, inundable pel Daró. L'altra gasolinera, la que té l'autorització, està situada en una zona que se'n diu l'Estany Petit.

Bé, el tema és que jo crec que hi hauria d'haver una normativa més o menys objectiva —suposo que s'apliquen criteris ob-

jectius, però sense seguir una normativa exacta— per fer aquestes concessions en sòl no urbanitzable. La veritat és que en aquests moments a la carretera no hi ha gasolinera. Un senyor ha fet unes inversions sense la llicència d'Urbanisme, però aquí hi són; l'altre no pot fer la gasolinera perquè no té llicència d'Indústria, i aquí hi ha un conflicte que jo crec que s'hauria de solucionar. Per tant, el meu criteri seria que se solucionés al millor possible i que, d'alguna manera, coneguéssim tots una normativa més o menys exacta d'autorització de construcció en sòl no urbanitzable.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Els criteris del Consell Executiu per autoritzar construccions en sòl no urbanitzable són els que es deriven de l'aplicació de la legislació urbanística en aquesta matèria. L'article 128, en relació amb el 127 del Decret legislatiu pel qual s'aprova la refosa, parla d'aquests temes. La comissió d'urbanisme competent ha de tenir en compte si la instal·lació projectada es pot considerar d'utilitat pública o d'interès social, i si forçosament s'ha d'emplaçar en el medi rural.

Sap vostè que aquesta és la legislació. Sempre en els actes urbanístics —sempre en els actes urbanístics—, també a nivell municipal, hi ha un punt de decisió, per part del poder, dels òrgans que han de prendre la decisió. Sempre hi ha un punt de possible decisió i interpretació. En aquest cas és la de l'interès social, que imagini's vostè el que dona de si la legislació. És a dir, no està legislat, i així és tota la legislació arreu. I així és com es donen les llicències en sòl urbanitzable.

Respecte a la concreta, a què feia esment, de la llicència de... En aquest cas entenc que la que està malament donada és la d'Indústria, perquè, com vostè sap, senyor Diputat, Indústria no ha de donar el permís mentre no li arribi tramitada urbanísticament. I com vostè molt bé deia, no s'havia tramitat urbanísticament la llicència quan la va autoritzar des del punt de vista industrial, o des del punt de vista de la seva ubicació, Indústria. Per tant, entenc que era la que estava mal donada.

Crec que la Comissió d'Urbanisme de Girona va actuar, doncs, d'acord amb els seus criteris, creient que una era més propera al nucli urbà, la de Pals, que no pas l'altra, i entenent que era millor la ubicació d'una que no pas la de l'altra. Simplement així.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Li queden trenta-un segons, al senyor Nadal, per fer repregunta.

El Sr. NADAL: Sí. Estic d'acord amb el senyor Conseller, que els fets són aquests, però la veritat és que, l'interès social, les dues el deuen tenir per igual. Jo crec que, almenys, a Urbanisme la gasolinera de Fontanilles va ser tramitada anteriorment i, per tant, aquest factor d'una certa decisió o de discrecionalitat existeix, i jo el que crec és que caldria veure si en aquests moments, actuant, doncs, al millor possible per l'interès social de les comarques gironines, aquests temes no es poguessin solucionar, diguem, adequadament per als interessos dels dos projectes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No. Només per explicar una cosa: els

documents sol·licitants d'ambdues peticions varen tenir entrada el 25 d'octubre del 89, pel que fa referència a l'expedient de Pals, i dos dies després, el 27 d'octubre, pel que fa referència a la solitud de Fontanilles. Aquests són exactament així.

Estic d'acord en una cosa amb l'il·lustre senyor Diputat, que la llàstima és que en aquest moment existeix, doncs, un servei públic, una millora en el servei a la carretera de Begur a Pals, de Begur a Torroella, que no pot tenir benzineres perquè estan mútuament entorpint-se l'una a l'altra. L'una des del punt de vista d'Urbanisme i l'altra des del punt de vista de la llicència d'Indústria. Caldrà actuar, i ho estem fent, per tal d'intentar subvenir el que crec que és la nostra obligació d'intentar subvenir, que és el bon servei de la carretera, podent-se instal·lar, o fent que s'instal·li alguna de les benzineres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre les previsions de licitació i adjudicació de l'obra del canal la Segarra-Garrigues, que formularà la il·lustre Diputada senyora Maria Teresa Utgés.

Té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
les previsions de licitació i adjudicació
de l'obra del canal la Segarra-Garrigues
i sobre l'estat de redacció del projecte
del canal la Segarra-Garrigues*

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per formular la número 5 i la número 6, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. UTGÉS: Aquestes preguntes fan referència al canal Segarra-Garrigues. Tal com sap el senyor Conseller, aquesta és una obra molt important per a les comarques, per a aquestes comarques, perquè l'agricultura té en elles una importància vital i constitueix una part fonamental per al seu desenvolupament econòmic, social i demogràfic.

També ens cal dir —el senyor Conseller ho sap perfectament— que el nou funcionament d'aquest sector té una relació directa amb la depressió de la zona, amb l'erosió de les rendes familiars i amb la presència de fenòmens d'emigració en aquestes comarques. I aquesta situació fa que actualment apareguin, i ho hem comentat altres vegades, seriosos perills de desertització i, en conseqüència, de degradació del medi.

La posada en funcionament d'aquest canal ens permetria, si més no, reduir, precisament, aquest dèficit d'estructures agràries i es trencaria aquesta dinàmica que es caracteritza per les poques inversions realitzades fins ara.

En aquest sentit el senyor Conseller ha dit ja en diverses ocasions que l'obra, aquesta obra, i la construcció del pantà de Rialp serien dues obres que serien paral·leles. Actualment, ja estan adjudicades les obres de l'esmentat pantà i, concretament, ens agradaria conèixer quan es pensen adjudicar les obres de l'esmentat canal.

Li he de dir al senyor Conseller que li vull estalviar que em respongui amb el tema de les concessions d'aigües. Abans de l'adjudicació del pantà de Rialp el senyor Conseller no havia parlat mai d'aquestes concessions i deia clarament que aquestes havien de ser obres paral·leles. Per tant, ens agradaria conèixer concretament per què ara ha canviat aquest criteri.

Per tant, les preguntes concretament són sobre les previsions de licitació i adjudicació de l'obra del canal i sobre l'estat de la redacció del projecte, també d'aquest canal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. L'honorable Conseller Molins té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, com molt bé deia la il·lustre senyora Diputada, les obres del canal s'han de complir..., per poder-les iniciar s'han de complir dues premisses prèvies. En primer lloc, haver obtingut la concessió, entre altres coses perquè després els diputats socialistes no ens acussin de fer obres sense la utilitat pública, perquè si no hi ha aigua, no hi ha utilitat pública; i en segon lloc, unes perspectives d'obtenció d'aigua regulada; per tant, unes perspectives d'acabament del pantà de Rialp a curt termini. Aquestes dues coses encara no es donen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Utgés pot repreguntar.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Jo no entenc bé per què hi han obres que se'ls demana aquestes exigències i a altres no. Jo crec que hi han hagut precedents de canals que s'han construït sense aquestes concessions, i que nosaltres no critiquem, però no entenem per què en alguns canals es diu que sí i en els altres es diu que no. En tot cas, jo li vull manifestar al senyor Conseller que fins ara havíem tingut aquestes promeses i que, actualment, els pagesos es senten enganyats. Enganyats, perquè fins ara s'havia dit que serien obres paral·leles, i ara el Consell Executiu fa marxa enrera. Ara, just quan està adjudicat aquest pantà, fa marxa enrere i no té intenció, no té voluntat de construir aquest canal. I així ho reflecteixen els pressupostos de la Generalitat, en els quals hi ha una simbòlica partida de 100 milions de pessetes. Per tant, nosaltres tenim la sensació que es continuarà produint en aquestes comarques un bloqueig productiu i, indirectament també, això arriba fins a la..., no arriba a una bona qualitat de vida d'aquests ciutadans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President una pregunta abans de... No m'ha quedat clar si hem ajuntat les dues preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, sí.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Correcte, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No. Li queda molt temps, eh?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies. Era per això, perquè m'hi hauré d'estendre, senyor President, perquè em fa l'efecte que hi han moltes coses que m'agradaria dir.

El Sr. PRESIDENT: Li queden quatre minuts i vint segons.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Intentaré utilitzar-los amb eficàcia.

Vejam si queda clar. El Govern de la Generalitat estem tirant endavant regadius que des de feia nou segles no havien estat possibles. No sé si la senyora Diputada feia referència a l'Algerri-Balaguer quan deia que n'hem tirat endavant algun sense concessió d'aigua. No és cert: té concessió d'aigua, l'Algerri-Balaguer. Li ho dic perquè ho havia sentit dir, senyora Diputa-

da. Vostè no ho ha volgut dir, però sí que algun diputat socialista havia dit, doncs, que tiràvem endavant l'Algerri-Balaguer sense concessió. No és cert. Té concessió a precari, però la té. A precari, però té concessió. Cosa que no té Rialp, i això marca una diferència molt substantiva.

El Govern de la Generalitat ha volgut tirar endavant, precisament, les obres de regadiu, perquè sap això: l'important que són per a l'equilibri territorial de Catalunya i per a determinades zones del territori, particularment on l'agricultura forma part absolutament decisiva en la creació de riquesa. I en aquest sentit està fent el que li dic, doncs, obres que fa nou segles que estaven demanades i que no hi havia manera de tirar-les endavant. L'Algerri-Balaguer va endavant, com anirà endavant el Segarra-Garrigues. I anirà endavant a un ritme superior al que va endavant l'embassament.

L'embassament. Sap la il·lustre senyora Diputada? És molt d'agrair aquesta aferrissada defensa d'una cosa bastant indefensible —bastant indefensible. L'embassament val 9.000 milions de pessetes, i el MOPU ha canviat les consignacions pressupostàries, il·lustre senyora Diputada. Potser a vostè no li ho ha dit, però és veritat, les ha canviat. I posa 400 milions en el 92, 200 en el 93, 900 en el 94, i no comença a posar 3.000 fins al 95. A aquest ritme, probablement, l'any 99 encara no s'haurà acabat l'embassament. No hi han partides pressupostàries.

Les obres dels canals de reg, com vostè sap, es fan participant els regants amb un 30%. Nosaltres el que no volem és que hi posin uns diners —que s'hi han de posar per fer les obres— i que després estiguin sense aigua durant sis o set anys esperant que aquesta arribi, perquè s'acabin les obres de l'embassament.

Per tant, nosaltres, quan vegem una actitud decidida pel Govern —i haig de dir que valoro molt positivament la nova presidència de la Confederació, que ens pot ajudar molt que aquestes coses es tirin amb més serietat endavant—, quan vegem aquesta voluntat decidida per part del Govern, nosaltres tirarem endavant el regadiu, com hem tirat l'Algerri-Balaguer.

No pateixi pels regants. Jo no pateixo gens. Estan molt contents de les actuacions del Govern de la Generalitat, tant els de l'Algerri-Balaguer, com els del canal d'Urgell, com els del canal de Pinyana, com l'Aragó i Catalunya. No pateixi pels regants. A nosaltres ens tenen ben tranquils, perquè saben que el Govern de la Generalitat, de veritat, fa una política decidida, perquè es puguin fer aquells regadius que fa nou segles —hi insisteixo— que esperen. Nou segles que esperen. I en qualsevol cas, sàpiga vostè, com saben els regants, que els canals del Segarra-Garrigues estaran fets abans que hi hagi aigua en l'embassament de Rialp.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre la millora de la carretera C-1413-A, de Sabadell a Sentmenat, que formula el Diputat l'il·lustre senyor Santiago Riera, que m'imagino que acumularà la següent.

Preguntes al Consell Executiu sobre la millora de la C-1414-A, de Sabadell a Sentmenat, i sobre la millora de la B-142, de Polinyà a Sentmenat

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Exactament, senyor President, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden acumulades.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies. Senyor Conseller, senyor Molins, el capvespre del proppassat 3 de novembre hi va haver un accident a la carretera C-1413-A, de Sabadell a Sentmenat, situat, aquest accident, al quilòmetre 30 —escassament 30: 30,5—, que va ser un accident molt greu. Era un vehicle de transport públic que va, segurament, derrapar en una corba i es va produir un mort, set ferits ingressats a l'hospital i vuit ferits lleus que van poder aquella mateixa nit marxar cap a casa.

Aquest accident, senyor Conseller, posa de manifest dues qüestions, al meu entendre. D'una banda posa de manifest si els autobusos, si els cotxes de línia que fan aquestes línies, aquestes concessions, estan en les degudes condicions tècniques i d'idoneïtat que es necessita per a aquest tipus de transport públic —això és un tema que resoldrem, i que espero que vostè em respongui amb moltes preguntes per escrit que li he fet arribar, i vostè ho deu conèixer: es tracta de l'empresa Sagalés, que té aquestes concessions, però és un tema que haurem d'estudiar amb profunditat; hi ha moltes queixes, pel que fa a aquesta companyia—, i un altre tema són les condicions de ferm i traçat de les carreteres que envolten Sentmenat. En concret, aquesta C-1413 i, també, la B-142, el tram Polinyà-Sentmenat.

Unes condicions de carreteres que, al meu entendre, i així ho ha fet arribar, també, l'Alcalde del poble sovint a la Direcció General de Carreteres, no reuneixen les condicions adequades per al tràfic que suporten, ni de senyalització, ni de ferm, ni de traçat.

En vam tenir ocasió de parlar amb el Director General de Carreteres, l'any 88, quan es va procedir a fer un reg asfàltic en aquestes rutes, que era, al meu entendre, totalment insuficient, ja dic, per al tràfic que suporten avui dia aquestes carreteres, amb noves urbanitzacions, una zona industrial a Sentmenat, que fa que molts vehicles de gran tonatge hagin de passar per aquestes rutes que no hi estan adequades, sobretot aquesta que hi ha hagut aquest accident, la C-1413, i en definitiva, la cosa encara està per arreglar de forma seriosa, al meu entendre, de forma més definitiva.

És per això que voldria conèixer, senyor Conseller, quan pensa el Govern, quan pensa el Gonsell Executiu procedir a millorar aquestes carreteres que li he manifestat, en especial la que ha tingut aquest greu accident que he posat de manifest aquí a la Cambra.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Certament, senyor Diputat, estic d'acord amb vostè que aquesta no és pas una carretera que, ni el traçat ni el ferm, sigui pas un exemple ni de bon traçat ni de bon estat del ferm. Certament, és així.

Dissortadament la Direcció General de Carreteres, que té un programa de reforç de ferms des de fa dos anys, que hi inverteix uns 1.500-2.000 milions de pessetes cada any, programa aquestes obres en base a dos paràmetres, que intenten objectivar, en certa manera, la prioritització. Un és la intensitat de trànsit, la intensitat mitja diària del trànsit; i un altre és el grau de sinistralitat. Dissortadament, per aquesta carretera l'actuació definitiva, que és una actuació que significaria la inversió d'uns

700-800 milions de pessetes, encara no pot arribar, encara no pot programar-se —fem programacions de tres anys—, encara no pot programar-se, perquè ni la intensitat mitja diària, que és de 3.000 vehicles, ni el grau de sinistralitat —es situa la 42 en el grau de sinistralitat de les carreteres de Catalunya— ens ho permeten, perquè hem d'actuar primer amb l'*scan* per davant. Dissortadament, així és.

Quant a la, diguem-ne, gran operació que s'ha de fer, que estic d'acord amb vostè, que és una reforma en profunditat del traçat —aquesta inversió de l'ordre de 800 milions de pessetes—, sí que farem, però, en el proper exercici algunes actuacions puntuals per millorar les condicions. Que li pot passar una mica el que vostè deia que es va fer ja fa tres anys, d'aquest reforç de ferm, que és insuficient, però bé, alguna cosa hi farem. Que entre les immediates hi figura el repintat de la senyalització horitzontal, que, certament, dona seguretat. L'increment de la limitació de velocitat, en aquesta corba a la qual feia referència, que és la corba del quilòmetre 30 i mig. Entretant es preparava un projecte de millora de traçat d'aquesta corba augmentant el seu radi de gir a trenta metres i donant-li una secció útil de sis metres sobre una plataforma de vuit. Aquesta seria l'única actuació de tipus urgent que tenim en aquesta carretera, que —hi insisteixo— fins i tot en el seu primer tram, entre Rubí i Sabadell, hi hauríem d'actuar prioritàriament que sobre d'aquest, d'acord amb això que li deia, amb aquests dos paràmetres tant de sinistralitat com d'intensitat de trànsit.

Pel que fa a la segona de les seves preguntes, aquesta B-142 de Polinyà a Sentmenat, aquesta, des del punt de vista de la sinistralitat no figura ni tan sols entre les cent de major sinistralitat, però, en canvi, aquesta sí que té greus problemes de trànsit. Aquesta 142, motivat pel fet de travessar una potent zona industrial, té un trànsit de vehicles pesants molt i molt important. Aquest fou el motiu pel qual fa uns anys ja es va millorar i eixamplar el tram inicial d'aquesta carretera, entre la B-140, a Santa Perpètua, i la C-155, a Polinyà, que era el que presentava més problemes de circulació. Ara mateix s'ha encarregat la redacció del Projecte corresponent, d'eixample i millora de traçat del tram nord d'aquesta carretera —que és pel qual s'interessava l'il·lustre senyor Diputat—, entre Polinyà i Sentmenat, per tal d'incloure'l en el programa de reforç de ferms del 92-93, però que inclourà, també, eixamplament de la plataforma.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, molt breument. Senyor Conseller, bé, jo haig de dir que valoro positivament tot el que ha referit d'aquestes properes millores de la B-142, que m'ha manifestat.

No així, no estic massa d'acord amb la de Sentmenat-Sabadell, que vostè diu que, dels paràmetres que ha de disposar per poder ser d'actuació dintre aquest trienni, no els recull. Jo penso que potser les dades no són ben agafades; pensi vostè que amb el que portem d'any, hi ha hagut en aquesta carretera de Sentmenat a Sabadell més de trenta accidents amb quaranta-dos vehicles afectats —dos, concretament, en aquest quilòmetre de què vostè i jo parlem—, i que, per tant, penso que hi ha prou motius com per intentar fer una actuació més urgent i que pogués entrar en aquest trienni.

Jo li pregaria que ho estudiés de forma seriosa perquè penso que aquest accident que hi ha hagut posa de manifest, en realitat, el que podria passar en aquesta carretera. Per exemple —i mentre no sigui així, no l'arreglin, o sigui definitivament—, haurien de pensar, fins i tot —penso jo—, potser, a suspendre el trànsit de vehicles pesants per aquesta carretera, perquè, amb aquestes corbes que hi ha, és impossible que tràilers puguin, realment, fer aquestes corbes. I, és clar, com que no hi ha indicacions al contrari... No tothom utilitza la carretera B-142, com vostè ha dit, que sí que té més trànsit, i utilitzen aquesta carretera provocant, realment, dificultats enormes de seguretat a les persones i conductors per aquestes rutes.

Per tant, espero que vostès ho estudiïn de nou; a veure si poguessin, també, posar en aquests tres anys primers aquest arranjament i celebro que a la B-142 estigui prevista, ja, fer aquesta actuació també aviat, aquest any que ve.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Santiago Riera. El senyor Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Simplement per dir a l'il·lustre senyor Diputat que així ho farà: demanaré a la Direcció General de Carreteres que em faci un estudi encara més acurat del que ja ha estat fet per respondre aquesta pregunta, respecte a això.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre si s'havien pres mesures especials per garantir l'ordre públic a Tàrraga els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre, que formula el Diputat l'il·lustre senyor Ignasi Riera. Té la paraula. Deu acumular la següent?

*Preguntes al Consell Executiu sobre
si s'havien pres mesures especials
per garantir l'ordre públic a Tàrraga
els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre de 1991
i sobre els aldarulls esdevinguts a Tàrraga
els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre de 1991*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. 9 i 10, sí, efectivament.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo crec que puc dir que he assistit a totes les edicions del Festival de Tàrraga i que vull continuar-hi assistint; per tant, aquesta és una pregunta destinada a garantir la possibilitat que es continuï celebrant amb tota tranquil·litat i amb bones condicions el Festival de Teatre de Tàrraga.

Si formulo les dues preguntes és també, a més, amb un cert coneixement directe del que va passar: vaig ser a Tàrraga al cap de poques hores d'haver tingut lloc els aldarulls que van commoure la premsa i l'opinió pública; vaig poder veure els vídeos dels veïns, parlar amb el senyor Frederic Rahola, Director del Festival de Teatre, amb els periodistes desplaçats a Tàrraga, amb crítics teatrals, i a més, vaig tenir una reunió llarga i enormement profitosa amb l'alcalde de Tàrraga —jo he de dir que amb els alcaldes de Tàrraga hi he col·laborat sovint, tant si són de Convergència com si són d'Unió, que allà passen aquestes coses. (Rialles de fons.)

Doncs, per tant, dic tot això per dir que les dues preguntes són: quina és la versió oficial del que va tenir lloc a Tàrraga?, i segon, si creu de veritat, el senyor Conseller, que s'havien pres les mesures necessàries i, òbviament —encara que això no és part directa de la pregunta—, quin tipus de mesures hauran de ser necessàries per a properes edicions del Festival?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'honorable Conseller de Governació, senyor Gomis, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, vostè, que hi ha assistit tots els anys, sap que el Festival de Teatre de Tàrraga, que va començar com un fet cultural important a les nostres comarques de ponent i bàsicament de representació teatral, a poc a poc s'hi havien afegit altres elements d'espectacle, altres actuacions lúdiques, que anaven capgirant una mica el que havia estat l'origen d'aquesta manifestació cultural tan important.

Ja en els darrers anys, des de l'any 87 s'anaven prenent mesures perquè l'assistència de cert públic feia preveure que es podien produir certs fets, com dissortadament després es varen produir. Jo haig de dir-li, per exemple, que l'any 87, el 88 o el 89 es va actuar, ja, preventivament en temes de droga. L'any 91, una setmana abans, uns dies abans, fins i tot, ja de la celebració del Festival, doncs, la policia autonòmica va actuar amb la policia local, va actuar en uns locals determinats, va intervenir-hi droga —cocaïna, concretament— i així va procedir a la detenció d'unes persones que semblava que es dedicaven a subministrar aquest tipus de droga.

Per tant, es venia actuant. El que res feia preveure, no obstant, és que aquell dia es produís un esclat de violència com el que es va produir. Per tant, hi havia més presència de policia autonòmica; estaven avisats que es podia produir algun fet, normal en tota concentració d'aquest tipus, però no es podia preveure, realment, com vostè coneix molt bé, un esclat de violència d'aquella manera.

Pensem que van ser uns fets —bé, que vostè els pot valorar perquè els ha viscut directament— tristos, que van causar pànic a la població; que és difícil identificar la violència que es va produir amb cap motivació de qualsevol tipus de les que a vegades s'encasellen o es qualifiquen. Jo li diria que va ser un esclat de la violència per la violència, provocada, evidentment, per un element important com és el consum de droga i de cocaïna, concretament, per molts dels que provocaven els aldarulls —així ho testifiquen els informes que tenim —i que, per tant, s'ha de preveure, evidentment, que l'any que ve es pugui celebrar el Festival de Teatre de Tàrraga amb tota tranquil·litat i normalitat, sobretot si es fa una política preventiva i de previsió tenint en compte, ja, el que ha passat aquest any, que no havia d'haver passat mai, evidentment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies senyor President. El President d'Iniciativa per Catalunya per Lleida, el senyor Francesc Pané, va adreçar-se al Govern Civil de Lleida per, també, preguntar quin tipus de mesures s'havia pres. A la resposta en el punt dos, el Governador Civil diu: «Cap entitat, institució, autoritat local, partit polític havia donat dies enrere cap toc d'atenció que fes preveure la comissió d'uns fets com els que

ocorregueren, ja que, d'entreveure quelcom al respecte, tot i sense haver-hi cap sollicitud en aquest sentit, com s'ha indicat, s'haurien efectuat gestions prèvies per part d'aquest Govern Civil». La resposta diu, també, en el seu quart punt que: «S'ha reconegut públicament que funcionà la coordinació de les forces de seguretat...» etcètera.

Llegeixo això per dir que em temo que potser no s'havia valorat prou que durant l'estiu hi havia hagut certes explosions de violència juvenil i —estic absolutament d'acord amb l'anàlisi que en fa el senyor Conseller— segurament relacionada amb el fet de l'expansió de la cocaïna i amb un intent notable i terrible que hi ha hagut aquest estiu d'aconseguir que hi hagués més consumidors de cocaïna.

Per exemple, en la revisió dels vídeos un pot descobrir perfectament bé que hi ha tres línies de gent que practica la violència. Que els qui estan a primera línia actuen amb una fredor extraordinària —no és el cas concret de la persona que ha begut molt i que arriba a la matinada que ja no controla els seus gestos, al contrari—; és curiós que, per exemple, la violència és d'una precisió extraordinària; hi havia rocs encastats després a la façana de l'Ajuntament, cosa que només és possible si el qui ha llençat el roc ho ha fet amb força. Que hi havia una segona línia enormement perillosa, de gent que els anava dient «endavant», i aquests sí que cridaven consignes de tota mena. I hi havia una mena de passivitat estranya per part de molta gent que estava allà al darrere com més o menys aplaudint o com dient que ja estava bé que passés allò.

És, per tant, que em penso que sí que ens convindrà a tots continuar analitzant sobre la importància que poden tenir aquests intents d'expansió de la cocaïna, sabent que, a més, pot haver-hi futurs consumidors on hi hagi futurs joves en actes, per exemple, festius d'estiu. I crec que també hi ha una qüestió concreta, en aquest cas, que és la necessitat de revisar les condicions d'acampada per als participants al Festival de Tàrraga. No havia passat fins ara res, però no oblidem que en les actuals condicions d'acampada hi ha molta gent que no dorm enlloc i, per entendre'ns, la primera nit un jove això ho suporta molt bé —suposo que molts d'aquí ja no ho suportaríem—, però la tercera nit no és fàcil de suportar tampoc una situació de sobreexcitació viscuda, perquè les condicions són relativament deficitàries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'honorable Conseller vol intervenir? Moltes gràcies. La següent pregunta, la número 11, de la senyora Dolors Montserrat ha estat retirada. Passem a la número 12, sobre la privatització dels serveis de neteja dels centres d'ensenyament, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre la privatització dels serveis de neteja dels centres d'ensenyament secundari i sobre el criteri per cobrir les vacants dels serveis de neteja dels centres d'ensenyament secundari

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President, si m'ho permet acumularé la 12 i la 13.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, aquestes preguntes són sobre la neteja als centres de secundària. Fins ara ho feia un personal laboral del Departament d'Ensenyament, englobat en el recent conveni marc de personal laboral de la Generalitat. La sorpresa és que en la darrera oferta pública d'ocupació de la Generalitat —tinc entès—, el mes de juliol, no va sortir cap plaça de personal laboral de neteja del Departament d'Ensenyament, malgrat que existien unes vint o vint-i-cinc vacants. Sembla ser que algunes places s'han cobert per contractació a empreses privades o bé a treballadors autònoms. D'altra banda, el conveni vigent estableix que per a la reestructuració de la plantilla és necessària la negociació amb el Comitè Intercentres, i se m'ha informat —suposo que encertadament— que no hi ha hagut cap informació prèvia del Departament d'Ensenyament al Comitè Intercentres, la qual cosa a mi em sembla un menysteniment al Comitè i als sindicats que, d'altra banda i desgraciadament, potser és habitual en el Departament d'Ensenyament.

Les preguntes, per tant, són dues: la primera és si pensa privatitzar els serveis de neteja dels centres de secundària i, en aquest cas, per quins motius, i la segona és com s'han cobert fins ara les vacants.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte, li contestarà.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President, senyor Magí Cadevall, senyores i senyors, certament, en algunes de les coses que diu el senyor Magí Cadevall té raó, i sobretot té raó amb un fet evident, i és que per part de representants de l'Administració pública de la Generalitat i de les principals organitzacions sindicals es va signar un nou conveni col·lectiu sobre el personal laboral total de la Generalitat. I d'acord amb les clàusules que figuren en aquest conveni, que no cal dir que és d'obligat compliment, a partir d'aleshores el Departament d'Ensenyament, seguint això que li dic, no treu a concurs per contractar nou personal laboral les vacants que es puguin produir en les plantilles laborals —hi insiteixo— de personal de neteja dels instituts. I en alguns d'aquests casos, com s'havia fet, ja, prèviament amb centres nous, es dona a empreses de serveis perquè ells facin la neteja.

Altrament, jo el que li puc assegurar al senyor Magí Cadevall és que, en cap cas, cap de les persones que actualment formen part de les plantilles laborals de neteja dels centres d'ensenyament secundari ha de témer pel seu càrrec, que serà mantingut indefinidament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Magí Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies senyor President. Em deixa una mica desconcertat, la resposta, malgrat que diu que en algunes coses tinc raó, perquè diu que no surten en virtut del conveni, i no ho acabo de veure, perquè en el conveni diu que per a una reestructuració s'ha de consultar el Comitè Intercentres i, què és més reestructuració que desaparèixer —podríem dir— un servei, no? Ni tan sols se'ls havia informat prèviament; per tant, em sembla un menysteniment claríssim als sindicats.

En segon lloc, no m'ha explicat les raons, i no les acabo de veure, perquè, segons jo tinc entès, i una mica també ho he deduït de la informació que m'ha donat, el que està passant és que

una vacant de personal laboral —una plaça de personal laboral, estable i amb un sou una mica més digne— passa a ser coberta per una persona d'una empresa privada i llavors no veig que això sigui cap estalvi ni per al Departament ni per al contribuent, per una raó molt senzilla: el cost laboral, el que està cobrant el personal de neteja del Departament d'Ensenyament —es pot fer el còmput anual, però ens entendrem potser més directament i més intuïtivament en mesos—, són unes 118.000 pessetes, la qual cosa suposaria una despesa per plaça del Departament d'Ensenyament de 200.000 pessetes al mes. Resulta que cada plaça d'aquestes queda coberta per una plaça d'una empresa privada i les que fins ara s'han contractat tinc entès que és entre 200 i 240.000 pessetes.

Per tant, en alguns casos el Departament gasta el mateix i en altres casos gasta més. Però si el Departament no fa, penso, cap estalvi, ni negoci —diguem-ho així—, o el contribuent, i uso la paraula «negoci» perquè sí que n'hi ha un que fa negoci, que és l'empresa privada, que és que està pagant a aquests treballadors 70.000 pessetes. Per tant, el Departament d'Ensenyament, jo, de l'explicació que m'ha donat, no veig que aconseguixi cap millora funcional ni que estalviï res, mentre que, en canvi, es produeix un sou més baix i una precarització del treball. I, per tant, si no hem de millorar res i hem de perdre els treballadors, no acabo de veure els motius d'aquest canvi.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El Conseller Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, gràcies, senyor President. Aquí planteja dos temes, el senyor Cadevall. Un és sobre si hem complert o no hem complert els pactes. Li puc assegurar que s'han complert estrictament, i que cap organització sindical de les que han signat el pacte ha vingut a protestar al Departament, perquè l'actitud que ha pres el Departament estava perfectament prevista en els pactes signats amb els sindicats principals.

Un altre tema és el tema dels costos. Senyor Cadevall, jo no tinc les xifres aquí i no li puc rebatre les que vostè dona, però no tinc cap dubte que no són ajustades a la realitat. Si el Departament canvia el sistema és per tal d'optimitzar els recursos, no pas per donar a guanyar diners a cap empresa privada; d'això en pot estar segur. I no hi ha dubte que al Departament, com altres departaments de la Generalitat, des del punt de vista del contracte de la neteja, com fan altres institucions públiques, li és molt més rendible encarregar-ho a una empresa privada que no pas fer-ho amb personal propi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La següent pregunta també la formula el senyor Magí Cadevall, sobre la funció del Dictamen del Consell Escolar de Catalunya. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la funció del Dictamen del Consell Escolar
de Catalunya*

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Preguntava sobre les funcions d'aquest Dictamen perquè el Consell Escolar de Catalunya, que ha estat creat per llei, ha d'emetre informe preceptiu de les normes que emet la Generalitat, però jo diria que, en el cas de la pregunta que faig, que és un dictamen sobre

el calendari de la LOGSE, aquí, encara que no ho digués la llei, la necessitat de consens que nosaltres hem predicat és molt important i la necessitat de tenir la màxima cura i respecte al Consell Escolar és encara més necessària.

La pregunta la faig perquè els directors dels centres de secundària van rebre, no sé si és una circular o una carta, jo diria, una mica estranya, i m'agradaria saber si el senyor Conseller en tenia coneixement previ, on es diu, d'una banda, que el Decret aquest sobre el calendari es troba en període de consulta en el Consell Escolar i, d'altra banda, sembla que es dona per descomptat —abans del dictamen— que no s'hi introduirà cap modificació, i que això és una cosa molt natural, perquè, diu: «com sabeu, el curs proper s'implanta el currículum d'educació primària en el seu primer cicle i el curs 1993-94, el primer any de segon cicle d'educació secundària obligatòria».

Per tant, sembla... una cosa és que no sigui, l'informe, vinculant i el senyor Conseller, en la seva consciència, digui: «Bé, jo tinc el propòsit de tirar endavant aquest calendari, digui el que digui el Consell Escolar»; però una altra cosa és que s'envii una carta per part d'una directora general als centres, amb una circular que deia «estranya» perquè no té ni registre de sortida ni res, ni sé, per tant, quin caràcter té aquesta circular: si és una expansió privada d'una persona, si és una carta oficial del Departament. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'honorable Conseller senyor Laporte li contestarà.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, gràcies. Senyor Cadevall, no és cap expansió particular de la senyora Carme-Laura Gil; és una carta oficial del Departament, signada per ella, i aprovada —no cal dir-ho— pel Consell de Direcció del Departament i per mi mateix. I aquesta carta, entre moltes altres coses, diu textualment: «Ben properament es publicarà el decret d'establiment del calendari que ara es troba en període de consulta al Consell Escolar de Catalunya. Com sabeu, el curs proper s'implanta el currículum de l'educació primària en el seu primer cicle, i el curs 93-94 el del primer any del segon cicle de l'educació secundària obligatòria a partir del primer any del segon cicle.» Aquesta és una informació que es dona als centres, com es va donar al senyor Magí Cadevall mateix i a totes les senyores i els senyors diputats en una sessió informativa de la Comissió de Política Cultural, perquè aquestes són les intencions del Departament.

Una altra cosa és que, paral·lelament a aquesta missió informativa —que a vegades el que se'ns critica és que fem les coses i que no les expliquem prèviament—, això, seguint el tràmit administratiu corresponent, passi a través del Consell Escolar de Catalunya, del qual, senyor Cadevall —com vostè sap—, jo en sóc el President, bé que tinc la presidència delegada en el senyor Octavi Fullat. Magrat això, no cal dir que, un cop conegut l'informe del Consell Escolar de Catalunya, és evident que el text que s'ha enviat a consulta es pot canviar. L'informe és vinculant, però jo li puc assegurar al senyor Cadevall que en fem molt de cas. I l'informe del Consell Escolar de Catalunya, que suposo que el senyor Cadevall coneix i que és molt llarg i que posa avantatges i desavantatges —segons la seva consideració— d'aquesta incidència a la qual fa referència el senyor Magí Cadevall i a la qual feia referència la senyora Carme-Laura Gil en la seva carta, doncs, un cop sospesat tot, jo crec que valen més els avantatges que els desavantatges.

De tota manera, senyor Magí Cadevall, jo vull reiterar una vegada més el meu respecte absolut al Consell Escolar de Catalunya i –no cal dir-ho– a la possible harmonia i al possible consens entre tots els grups d'aquesta Cambra per a una cosa tan important com la que vostè diu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Magí Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Agraeixo al senyor Conseller el que ha contestat sobre el més important i de fons del tema, tant respecte al Consell Escolar com respecte a la voluntat de consens.

Malgrat tot, haig de fer una reserva, i és que segueixo considerant aquesta carta o circular estranyíssima. Jo li pregaria al senyor Conseller que a partir d'ara, si ell té coneixement d'aquestes cartes, surtin, tinguin el registre de sortida del Departament. Jo tinc anotat que aquesta carta és del 22 del 10 –se'm va passar– del 91, però no ho puc saber perquè no hi ha registre ni data, en aquesta carta! I d'altra banda, també considero molt estrany que la Directora General de Programació Escolar..., de quatre pàgines que hi ha en aquesta carta, tres versin sobre el sistema de remuneració del professorat. Per tant, o aquesta senyora està fent de portaveu oficial del Departament, o hi ha en l'organigrama del Departament alguna falla.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor Cadevall, vostè ho ha dit: en aquest cas, la senyora Carme-Laura Gil feia –evidentment– de portaveu oficial del Departament. Vol cosa més senzilla que aquesta? Poc temps després, un altre Director General, el senyor Ramon Martínez Callent ha tramès una carta, no als directors del centre, sinó a tots els docents de Catalunya, en la qual comenta diversos temes d'actualitat pel que fa referència a l'organització del sistema educatiu. No crec, senyor Cadevall, que aquestes cartes hagin de passar per cap censura, un cop el Consell de Direcció del Departament i jo mateix hàgim donat la nostra conformitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem a l'última pregunta de la sessió, sobre el projecte de conducció per subministrar aigua a Llançà, que formularà el Diputat il·lustre senyor Joan Saura.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el projecte de conducció per subministrar
aigua a Llançà*

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'objecte de la pregunta és conèixer l'estadi actual del projecte d'abastament d'aigua a la població de Llançà, fonamentalment pel que fa referència a l'inici de les obres, a la seva duració i a la proposta de finançament d'aquestes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor Conseller, senyor Molins, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Alguna de les coses les podré contestar, les altres no, perquè no les sabré, probablement, però en qualsevol cas, l'estat..., perquè no eren objecte de la pregunta, almenys no estava determinada d'aquesta manera... El projecte de

Llançà que, com sap, és diferent del que s'havia projectat en el seu primer moment, perquè s'hi ha afegit la portada d'aigües a Castelló d'Empúries, Roses i Cadaqués, va ser sotmès a informació pública del 3 d'abril al 2 de maig; va ser aprovat tècnicament amb les alegacions que s'havien presentat, cinc alegacions exactament, amb data 8 de novembre.

Les plurianualitats del finançament de l'obra, que és una obra finançada al 50%, com totes les obres d'abastament, amb l'Administració local, les plurianualitats van ser aprovades el 22 d'abril, són... amb 13 milions de pessetes per a l'any 91 i amb 200 milions de pessetes l'any 92.

Val a dir que està pendent de la declaració d'urgent ocupació. Aquesta declaració d'urgent ocupació que ha de fer el Consell Executiu no la pot fer fins que no signem amb l'Ajuntament corresponent l'acord, precisament, de cooperació i de finançament al 50%, i l'Ajuntament no el signa perquè està negociant amb la Comunitat d'abastament d'aigües unes despeses en què ja havien incorregut anteriorment. Però imaginem que això està per caure, almenys aquesta és la nostra voluntat; també la voluntat de l'Ajuntament de Llançà, lògicament, perquè –com vostè sap– un dels motius pels quals s'ha escollit aquest projecte davant d'altres projectes que hi havia d'abastament és l'avançatge de la rapidesa i, per tant, intentarem que aquesta obra pugui estar feta, fins i tot, per a l'estiu vinent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Conseller. Pot repreguntar, el senyor Saura. No hi ha repregunta? Doncs, llavors, potser hi cabria una pregunta seva, del senyor Santiago Riera...

El Sr. RIERA I GASSIOT: No!

El Sr. PRESIDENT: Ignasi Riera.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el nombre de casos de racisme contra
infants gitanos en els centres escolars
de Catalunya i sobre els criteris utilitzats
en les intervencions en els casos
de racisme contra infants gitanos*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, per confondre'm amb el senyor Santiago Riera; m'honora la confusió.

La pregunta va ser formulada també en el moment que van tenir lloc els fets d'Aitona, per dir-ho en concret, i aleshores... (Remor de veus.) Sí, en principi la 16 i 17. Ja miraré de plantejar-les amb la màxima concentració.

Els temes d'Aitona ens van fer pensar, primer, si hi havia hagut més casos, perquè a vegades hi ha un fet menor que per una sèrie de circumstàncies obté que els mitjans de comunicació se'n facin molt ressò i, en canvi, poden haver-hi fets que no han arribat a l'opinió pública. Per tant, era una pregunta sobre si el Conseller o si el Govern de la Generalitat tenien notícia que hi havia hagut casos similars als casos d'Aitona, de refús, en tot cas, d'uns infants gitanos en un centre escolar.

La segona part de la pregunta seria l'actitud que van adoptar, en aquest cas, els representants del Govern de la Generalitat, és a dir, els representants del Departament d'Ensenyament, en el fet. Una mica perquè en el cas d'Aitona hi havia una doble escola, de situació diferent: una escola concertada i una escola pública, i les informacions..., en algun debat, en què vam parti-

cipar conjuntament amb el President de la Generalitat de Catalunya i amb el representant de les comunitats gitanes de la circumscripció, va sortir el tema de si en la primera escola concertada hi havia hagut dificultats i va ser aleshores quan van tractar de passar l'infant a l'escola pública, i una mica, aleshores, a mi m'interessava molt saber en nom de què, com i per què el centre concertat havia pogut dir que no a la petició d'un nen gitano, tenint en compte que un centre concertat –pagat, per tant, també amb diner públic, encara que de titularitat privada–, entre les seves obligacions, la impossibilitat..., la necessitat d'acollir tot aquell que, d'acord amb la normativa, pugui acollir-se a aquest centre.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. També molt breument, senyor Riera. No tenim cap altre cas, coneixement, vaja, de cap altre cas, de dificultats en l'escolarització d'infants gitanos en el sistema escolar de Catalunya. Fins a l'extrem que li puc assegurar que en tots els altres casos la cosa s'ha produït –i es va produint– normalment des de fa temps. Pensi, senyor Riera, que en el moment actual tenim nogensmenys que 7.000 infants gitanos escolaritzats en el sistema escolar de Catalunya. Hi ha hagut set casos –que són als quals fa referència vostè– de discriminació; per tant, si vol una proporció, hi ha hagut uns certs problemes a l'1 per mil d'infants d'ètnia gitana. Alguns d'aquests infants són escolaritzats en centres on es fa educació compensatòria: eren 884 l'any 88, 907 el 89, 1.209 el 90, 1.632 el 91; i la resta, fins a 7.000, van a centres absolutament normals, sense rebre cap auxili a part de l'ensenyament normal. Per tant, des d'aquest punt de vista –jo, això m'és molt plaent de dir-ho aquí, i ho he dit altres vegades públicament–, no hi ha discriminació racial, ja no cal dir per part del Departament d'Ensenyament, sinó per la població de Catalunya, que això és el que és important.

Altrament, què va passar a Aitona? A Aitona va passar, senyor Riera, que els pares d'aquests infants, de cinc d'aquests infants –que inicialment eren cinc– van anar a un centre, que va ser el centre privat, a demanar si els admetien els seus alumnes, i volien que els alumnes s'hi quedessin a dinar. I el centre va dir: «Molt bé, els acceptem,» –no van posar cap inconvenient– «això els costarà tants diners». O sigui... Quants? No ho sé; el cost del dinar. Aleshores, en vista d'això, ells van dir que aquests diners no els tenien, van anar al centre públic i aleshores va començar aquesta discussió que si no els vol el privat per què els hem d'acceptar al públic –molt mal fet des del meu punt de vista, però en fi, prescindim ara dels qualificatius–, fins que hi va intervenir el nostre delegat, va parlar amb la gent del centre privat i del centre públic, va aconseguir –en tot cas, amb unes beques nostres, si calia– que ells poguessin escollir lliurement entre les dues escoles i els infants de les famílies gitanes, que ja havien començat a anar al centre públic i s'hi sentien molt bé, van dir: «No, no, al privat no hi volem anar, i per tant volem continuar en el centre públic». L'Associació de Pares del centre públic, que en un inici s'havia oposat a l'admissió d'aquests alumnes gitanos, doncs, finalment, s'hi va repensar i va dir que els acceptava. Els alumnes continuen allí; a part d'aquells cinc n'hi van dos més, o sigui que són set, ara, cosins germans d'aquests cinc germans; i aquí pau i després glòria,

senyor Riera; tot marxa sense cap mena de problema en els moments actuals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Laporte. El senyor Ignasi Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, no, senzillament per dir, President, senyor Conseller..., crec que és molt important poder dir, en aquests moments, «no hi ha hagut més casos de racisme a Catalunya». Més encara, crec que la resposta hauria de permetre'ns una mena de resposta, que ja la donem per suposada, però que la volem formular; és a dir que, si hi ha algun cas de racisme, que sigui el mateix Govern qui l'anuncii i qui l'expliqui, perquè com ens diuen totes les organitzacions que lluiten contra el racisme, diuen: «La millor manera, molt sovint, d'evitar que hi hagi casos que es propaguin és, justament, que s'expliqui per quines raons aquests casos s'aturen si s'actua amb una certa contundència».

I no vull entrar en la segona part. És a dir, la problemàtica del centre concertat, que pot acabar essent privat, justament perquè exigeix que, conjuntament amb l'horari escolar, s'hagin de pagar uns certs serveis. Imagino el cas concret que haurien dit: «No, volem que els nanos vinguin a aquesta escola, però que no es quedin a dinar». Seria o no seria possible, i aquesta, en tot cas, és una pregunta que em queda pendent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, molt breument. Jo coincideixo amb el criteri exposat per l'il·lustre Diputat senyor Riera. Ja li he dit abans que teníem, afortunadament, 7.000 alumnes gitanos, que estan distribuïts en dues-centes escoles diferents, per això m'he aixecat a dir-ho, o sigui, que són dos-centes casos d'integració perfecta... I que, a més dels 7.000 alumnes gitanos, per parlar d'ètnies diferents, tenim en el moment actual, en el conjunt de les escoles de Catalunya, més de 2.000 alumnes magribins, la integració dels quals –a part de les dificultats idiomàtiques pertinents– tampoc no presenta absolutament cap problema de rebuig. I al contrari, aquests nens són sotmesos a plans de normalització lingüística i aprenen el català amb una gran facilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la policia, que formularà el Diputat il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, de l'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la policia

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats –senyores i senyors diputats assistents a aquesta sessió d'avui–, d'unes setmanes ençà, no ja les qüestions de seguretat ciutadana, d'ordre públic, sinó les qüestions relacionades amb el tema de policia, han figurat en el primer pla de l'actualitat al nostre país.

A Catalunya –vostès ho saben– el tema policial té una complexitat enorme, per la diversitat de cossos policials, la diversitat de competències, la diversitat de comandaments, la

diversitat de funcions..., fins i tot, fins i tot la diversitat de sistemes de telecomunicació, sense bandes comunes de coordinació i amb sistemes diferents.

Hem viscut, aquests darrers temps, situacions conflictives en aquest àmbit, alguna de les quals —fa poc s'hi referia el senyor Riera, Ignasi—, com els fets de Tàrraga, amb actuacions en alguns casos indiscriminades fins i tot per part d'alguns agents dels Mossos d'Esquadra, que utilitzaven alguns mètodes que feien convertir en sospitoses certes persones només pel seu sol aspecte físic. Altres fets, com per exemple els ocorreguts el 12 d'octubre, que van ser un exemple magnífic de la diversitat d'actituds policials distintes, tant per part del cos de la Policia Nacional com per part dels Mossos d'Esquadra; la impunitat de les agressions feixistes davant la passivitat dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i, al mateix temps, l'eficàcia en l'acció en aquell moment concret dels Mossos d'Esquadra. Els fets del dia dit «de la Hispanitat», on els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat van inhibir-se davant de les actuacions feixistes dels *skins* —cosa que, per cert, no fan contra els independentistes per Sant Jordi i la Diada— demostren un cop més la irracionalitat del model policial. Què és, doncs, el que veiem? Una acció descoordinada i simultània de diversos cossos policials que actuen en un mateix lloc i sobre un mateix tema. I això comporta conseqüències negatives, tant per als ciutadans com per al conjunt de la seguretat pública. Algú que hagués d'explicar quin és el panorama policial al nostre país avui, a Catalunya, es trobaria amb un trencaclosques irracional que el faria incompreensible no només per a qualsevol estranger que ens visités, sinó fins i tot per a nosaltres mateixos.

Sense moure'ns de la ciutat de Barcelona, tenim avui 3.000 policies municipals —dependents de l'autoritat de l'Ajuntament—; tenim també un cos de Policia Nacional, competent en els delictes de la droga, delictes relacionats amb la droga —dependent del Govern Civil—; tenim la Guàrdia Civil, competent, entre altres coses, en els delictes de persecució del contraban, però només a terra, perquè, pel que fa referència al contraban a la mar, les competències les té un servei especial del Ministeri d'Hisenda; tenim les forces navals, la Marina, competent en matèria de seguretat pública en aigües marines i que depèn del Ministeri de Defensa; tenim, sense moure'ns de la ciutat de Barcelona, una policia portuària dependent del president del port, responsable de la seguretat en el port de Barcelona; tenim, encara, els Mossos d'Esquadra, responsables de perseguir els delictes relacionats amb els jocs —dependents, en aquest cas, del Conseller de Governació—; tenim, també, la Policia de la Diputació de Barcelona, que es fa càrrec de la seguretat i custòdia dels edificis d'aquesta institució; no tenim a la ciutat de Barcelona, però sí a la resta del país, els forestals del Departament d'Agricultura, i tota una col·lecció de «rambos» uniformats, que vigilen bancs, discoteques i altres edificis, amb tota mena d'uniformes virolats i paramilitars, d'empreses privades de seguretat, sobre les quals no hi ha cap tipus de control per part de la Conselleria de Governació.

Tenim, doncs, quatre paradoxes fonamentals en el tema policial. Primera paradoxa: una guàrdia civil que no és «civil», sinó que és militar; una policia nacional que no és «nacional», sinó que és estatal; una marina de guerra que fa serveis de seguretat pública en una situació militarista heretada del passat franquista, i tenim la paradoxa més gran en aquests moments, que és

que la seguretat dels ciutadans de Catalunya no depèn del Govern de Catalunya.

I això, òbviament, s'ha d'acabar. S'ha d'acabar per racionalitat política; s'ha d'acabar per eficàcia en la gestió policial mateixa; s'ha d'acabar, també, per estalvi de diners públics, perquè són diversitat de cossos policials, multiplicitat de funcions policials que paguem entre tots, i s'ha d'acabar, també, senyores i senyors diputats i senyor Conseller de Governació, per dignitat nacional.

La part fonamental d'aquest desori policial es fonamenta en la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, votada pel Grup Socialista i votada també per vostès mateixos, el Grup català, la Minoria Catalana, en el Parlament espanyol. Fins ara ens trobàvem sols, des d'Esquerra Republicana, demanant que el Govern de Catalunya tingués la plenitud de les competències en matèria d'ordre públic, però les coses han canviat darrerament, per sensibilitat als temes policials, i també perquè els mateixos conflictes han començat a fer canviar l'actitud de bona part de les forces polítiques del país.

Ha canviat, doncs, per la força dels fets, per la irracionalitat de l'estructura policial, per actuacions policials més que discutibles —ja esmentades—, i també per l'aprovació de certes lleis, com la que algú ja anomena la «Llei Corcuera-Roca». És lògica, doncs, aquesta reacció, si observem el panorama en aquest terreny estantís, decebedor i, per part de la Generalitat —i em sap greu haver-ho de dir—, massa sovint una mica artesanal. Perquè, diguem-ho clar: quan el President Pujol diu que representa l'Estat a Catalunya, i que demana el traspàs dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat sota el comandament i el control de la Generalitat, això és, senyor Conseller de Governació, una inspiració momentània del President? —no dic ja divina perquè, pel que sembla, les relacions amb l'Església, amb el *Full Parroquial*, ens les reserven a Esquerra Republicana. És el resultat d'una nova reflexió estiuenca del President? Què vol, el President? Pretén, realment, manar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional? I, deixi-m'ho dir amb claredat: quins comandaments té la Generalitat per manar-los? De quins càrrecs es disposa, amb la preparació adequada per a aquesta tasca? És o no és —i no es pot figurar amb quina generositat i amb quina satisfacció ho dic— una volada de coloms, aquesta afirmació? Qui s'ha enviat —més enllà de la mitja dotzena de mossos per a operacions especials, o intervencions immediates—, qui s'ha enviat, a l'estranger, a preparar-se? Qui s'ha enviat, per formar-se com a caps i com a comandaments, al Quebec, a Alemanya, a Israel, a Anglaterra o on sigui? Amb quin suport previ compta la Generalitat per fer aquesta afirmació? Ja saben què vol dir, això de manar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional? Vostès manaran? Volen manar? Estan disposats a manar? Tenen els efectius humans per manar aquests 17.000 homes i dones dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat? Sobre què fonamenten aquesta decisió? És pura improvisació, retòrica electoral, ara va de bo, senyor Conseller? Perquè, si va de bo, què ha fet la Generalitat durant onze anys per preparar la seva estructura policial per a la plena assumpció d'aquestes competències? I més encara si pensem que, dins del mateix cos de la Guàrdia Civil, el seu sindicat unificat s'ha manifestat en aquest sentit? Bé. Més clarament encara: amb quines partides, quines partides del Pressupost de l'any 92 han habilitat ja per a aquesta tasca importantíssima de garantir la seguretat dels ciutadans de Catalunya?

Quan el President parla del traspàs dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, a què es refereix? A quin model policial català es refereix? En què queda, el que va aprovar aquest Parlament? Quin paper els correspondrà, aleshores, als Mossos d'Esquadra? Continuaran fent com fins ara el paper de policia marginal o de fireta? Dependran tots del mateix conseller? Del mateix director general? Als policies nacionals i guàrdies civils, els canviarem l'uniforme pel de mosso? Els canviarem l'escut que porten pel de la Generalitat? Els traduirem el nom del Cos Nacional de Policia i posarem, com correspon a tots els mots esdrúixols, un accent obert sobre la *a* de «Guàrdia» Civil?

Quina ha estat, fins ara, la política de la Generalitat cap a aquests 17.000 homes i dones dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat? Cap ni una. Com si no hi fossin. El representant de l'Estat a Catalunya i el seu Govern no han tingut atencions concretes en aquest sector, programes concrets destinats a aquest sector. I sí un enorme acomplexament. Per això es fa inajornable el traspàs absolut de competències a la Generalitat de totes les competències en matèria d'ordre públic, perquè en una democràcia les autoritats escollides pel vot popular han de ser les que han de tenir el comandament d'aquests Cossos de Seguretat.

Però, mentre la substitució d'aquests cossos —que és la nostra proposta policial de sempre— no arriba, cal pensar ja ara —com no van renunciar-hi al seu moment els Presidents Macià i Companys— a comandar directament els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. I cal pensar en un pla concret per a aquests Cossos i Forces —i acabo, senyor President—, i això no és possible sense les eines adients, sense un coneixement per part d'aquests cossos de la realitat nacional on temporalment treballen: llengua, cultura, geografia i història; sense uns mitjans moderns i aptes per a la tasca encomanada, en unes dependències habitables i amb una psicologia professional de respecte i de servei al marc democràtic i autonòmic; sense un seguit de mesures familiars: esport, cultura, habitatge, joventut, per tal que, com a funcionaris dependents de la Generalitat exerceixin la seva professió en el context que requereixen la societat catalana i les seves institucions. I és aquest un tema punxegut —imaginin-se si ha de ser punxegut, parlar de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional, des d'Esquerra Republicana—, però que hem d'afrontar-lo amb coratge si, finalment, ens volem governar. Perquè, si vostès no ho fan, aviat ho faran des de l'Estat; aviat començaran a expandir el seu model de policia autonomitzada —com fan ja ara en aquests moments—, en un procés de regionalització de la Policia Nacional, amb promocions per comunitats autònomes, amb anuncis en català als diaris demanant els joves d'aquest país a incorporar-s'hi —cosa que, per cert, no passa al País Basc, perquè tenen un model racional de policia. Porten dotze anys governant, i ho diuen ara, que volen les competències d'ordre públic.

Finalment, i ho celebrem, vénen a les posicions que nosaltres hem defensat, no des de l'any 80, sinó ja des de l'any 31. El canvi de línia és evident, i més val tard que no pas mai. Tant de bo la seguretat dels ciutadans de Catalunya comenci a ser allò que no ha estat fins ara: un tema prioritari per al Govern de la Generalitat, encara que aquest tema, malauradament, no figurava entre els quatre punts famosos i fonamentals presentats pel President Pujol. No han volgut vostès assumir fins ara els aspectes durs de la responsabilitat de govern, els aspectes que

comporta disposar d'una hisenda pròpia i tenir les competències en ordre públic i en seguretat ciutadana. I vostès saben molt bé que sense aquests aspectes no hi ha autonomia política, i vostès no ho saben. Per dir-ho en termes de campanya institucional, que a tots ens corresponen, i aprofitant aquella modesta confiança que ens pot donar pertànyer, tenir l'origen geogràfic en les mateixes comarques, ens permetrà el tuteig: senyor Conseller de Governació, «no t'enganyis, això no és vida».

Moltes gràcies, senyores i senyor diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, i per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable Conseller de Governació senyor Gomis.

EL Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, per l'amistat i l'afecte que ens professem, i que jo declaro públicament des de la tribuna, jo també li haig de dir: «senyor Diputat, això és vida». El que passa és que és una altra classe de vida. És una altra vida; és una vida diferent.

Suposo que no em serà fàcil contestar totes les anàlisis que vostè ha fet, que en una part no comparteixo, evidentment, però ho intentaré fer de la millor manera possible, perquè és el segon debat, o la segona interpellació en què parlem de seguretat en aquest Parlament aquest any, i que, per tant, segurament jo repetiré algunes de les coses que vaig dir. Però em sembla que en un tema tan important com aquest, el de la seguretat pública a Catalunya, doncs, hauríem de trobar aquells camins per poder trobar espais comuns de diàleg i d'actuació política.

Miri, el model és el model aprovat per aquest Parlament l'any 1985. És el model del Parlament, és el model de Catalunya. Policia local —policia base de Catalunya—, amb el suport i la coordinació de la Policia Autonòmica —per això aquest Parlament acaba d'aprovar la Llei de Coordinació de Policies Locals—, i les Forces i Cossos de Seguretat destinades a aquells serveis i a aquelles funcions policials de caràcter extra i supra-comunitari. I durant aquests darrers anys hem vingut treballant en aquest model aprovat, unànimement, per aquesta Cambra.

Quan vostè dibuixa i explica aquesta diversitat de cossos policials, home!, jo li diria que barreja dues coses que no són homogènies: policies a Catalunya —policia local, Cossos i Forces de Seguretat: Policia Nacional i Guàrdia Civil— i Policia Autonòmica. I després hi ha uns vigilants a la Diputació, hi ha uns vigilants que no tenen la consideració de policia, hi ha uns vigilants privats, però no es pot posar tot al mateix sac.

Aleshores, hi ha un concepte que a mi també em preocupa, i que jo el vinc dient, i puc estar equivocat, evidentment, i que probablement, home!, que algun dia m'agradaria rectificar; però, miri, quan es diu: «Massa forces policials en un país, això és dolent», jo li diria que això no és ben bé veritat, que tot és matitable, evidentment, però que l'experiència ens demostra que en aquests països on hi ha diverses forces policials que operen en un territori, i tenen ben separades i ben definides les actuacions de cadascuna d'elles, i ben coordinades les col·laboracions, l'eficàcia policial és molt millor —i des del punt de vista de la seguretat i del respecte de les llibertats individuals i col·lectives— que en els llocs on opera un sol cos de policia. Perquè a més a més la diversitat, moltes vegades, estimula i motiva que les actuacions siguin, no sols més ajustades a la llei, sinó que obliga al perfeccionament professional i al perfeccionament, jo diria, de continguts del servei als ciutadans.

Per tant, diversitat: no és dolenta, no es pot desqualificar així com així. Model policial: el del model d'aquest Parlament de Catalunya —de Catalunya—, i hem vingut treballant en això. Hi ha hagut esculls a superar, hi ha hagut dificultats, i jo les he denunciat aquí, les he dit aquí. Hi ha hagut incomprendiments, hi ha hagut aturades que no són justificables, però el cert és que, miri, fa tres anys, a l'any 90 —no tres anys, al gener de l'any 90— a Catalunya hi havia 580 mossos d'esquadra per tot Catalunya. En aquests moments n'hi ha 1.120 al carrer i 350 a l'Escola de Policia. Quan acabem la Legislatura hi haurà 1.500 policies, contra 580. Però és que mentrestant també han passat coses importants, i que hem de valorar positivament.

S'ha produït un acord de desplegament i de delimitació de funcions i serveis policials, signat el febrer de 1990. S'ha produït l'acord de finançament. I què falta? Doncs, miri, falta una cosa molt important. Perquè el model oficial, també aprovat pel Parlament, és un model de col·laboració; és un model de coordinació, i és un model substitució. Aleshores, què ha faltat? Que l'instrument que havia d'agavellar tota la coordinació i la col·laboració no ha funcionat: la Junta de Seguretat.

Però de la mateixa manera que he denunciat això i hem dit —jo ho he dit, em sembla, moltes vegades públicament—: «Volem que la Junta de Seguretat no sigui sols l'instrument o l'eina de fiscalització de la Policia Autònoma», també he dit, fa pocs dies, després de l'última reunió, he dit: «S'ha obert un nou camí». Per primera vegada hem parlat de la seguretat dels ciutadans de Catalunya i per primera vegada s'han establert uns mecanismes, que hem de materialitzar aquest mes de desembre, de coordinació i de col·laboració. Per tant, aquest és el model, aquest és el sistema i aquesta és la realitat.

Aleshores, la pregunta que em sembla que motivava la seva interpellació, el President de la Generalitat diu: «Volem el control dels Cossos de Seguretat». I llavors, vostè fa l'elucubració, legítima: «Què és això? Ha dit alguna frase, no sé què de la febre d'estiu, o ha estat no sé què». Home, em sembla..., és transportar a nivell d'anècdota una manifestació molt seriosa del President de la Generalitat de Catalunya.

El President de la Generalitat de Catalunya, en un moment determinat, davant de les dificultats d'establir uns mecanismes de coordinació i col·laboració, diu: «Volem aquest control», però a més a més s'han dit més coses, senyor Carod. Han dit: «Miri, vostè ho sap, que per produir-se això s'ha de modificar la Constitució i l'Estatut.» I en canvi hem avançat en un altre pas que em sembla que té més sentit, que és de quina manera podem tenir la responsabilitat sobre el trànsit de Catalunya, que s'ha de produir per llei orgànica, votada per les Corts Generals.

Perquè aquest sí que és un tema on en aquests moments hi ha competències concurrents, perquè és evident que la Policia Autònoma té competències sobre el transport, sobre matèries perilloses, sobre el control de viatgers, que s'ha de controlar a la carretera; i és evident que a més a més hi ha un trànsit, que controla la Guàrdia Civil, en aquests moments, que es fa sobre la carretera. Vull dir, des del punt d'eficàcia policial ens sembla que aquest pas seria important, i és un pas important de substitució que podem demanar, que estem estudiant en aquests moments i que podem valorar.

I el que necessitem... Quan el President diu això diu una altra cosa, diu: «Nosaltres no tenim competències en els Cossos i Forces de Seguretat» —i probablement seria desitjable tenir-

los, evident— «però sí que tenim una cosa molt més important, o molt important, que és la responsabilitat política sobre la seguretat dels ciutadans a Catalunya.» I des d'aquest punt de vista, o des d'aquesta responsabilitat, és on exigim no sols la participació, no sols la coordinació i la col·laboració, el coneixement i la informació, sinó que el que necessitem és que la nostra presència, la presència política de la Generalitat de Catalunya dins l'esquema de seguretat de Catalunya, sigui, evidentment, des del punt de vista de la corresponsabilització, important.

I evidentment, no seria..., no és aquest el moment. I vostè té raó en una cosa, i això també... No en una: més d'una, senyor Carod. A més a més jo li he de dir moltes vegades que té raó en moltes coses. Miri, una de les preocupacions més importants... —i perdoni que m'allargui una mica massa, probablement—; un cos de policia, un cos de policia en un país com el nostre on no hi havia tradició ni participació de la gent en la seguretat, no es fa d'avui per demà.

Jo he explicat moltes vegades que ens preocupa moltíssim la selecció i la formació de la nostra policia, perquè la policia exercirà per sempre més, almenys durant molts anys, i depèn d'aquesta selecció i d'aquesta formació que tinguem aquell cos de policia que tots desitgem, i que ens sembla que anem per aquest camí. Les seves actuacions en el tema de menors, les seves actuacions en el tema de joc, les actuacions en la brigada ecològica, tot el que anem fent va per aquest camí. Doncs, miri, ho torno a repetir, perquè quedi clar: un país de sis milions d'habitants només dona perquè cada any, aproximadament, hi hagi entre 1.500 i 2.000 nois, entre vint i trenta anys, que facin metre setanta d'estatura, que tinguin un nivell cultural i un nivell psicològic i vocació, que no és una professió qualsevol, per ser policia, aproximadament entre 1.500 i 2.000. I els barems i les estadístiques que tenim d'altres policies importants del món, allà on la policia està situada en el primer *ranking* de la valoració social —perquè aquesta és molt important—, diu que l'important, també, és poder escollir, aproximadament, de cada set o vuit que es presenten, un policia.

Per això, podem formar i podem fer a Catalunya 300, 350 policies cada any. Aquest és el procés que hem endegat; i l'hem endegat, s'ha de dir, de comú acord —de comú acord. Després han fallat altres mecanismes que s'estan reconduint, però aquest és el procés. Evidentment que formar els tècnics, formar professionalment la policia, formar els comandaments, no es pot fer d'un mes per un altre, i seria un error brutal. I jo li puc assegurar, senyor Carod, que altres policies, que no anomeno, que es van plantejar en el seu moment més de tenir i més de ser molts que no anar en aquest procés, o seguir aquest procés rigorós de formació i de selecció, en aquests moments també estan no massa contents de com es va procedir.

Per tant, deixi que fem les coses d'aquesta manera. Les farem bé. Volem assumir les quotes de responsabilitat en la seguretat pública de Catalunya. Hi ha hagut dificultats, segurament hi haurà dificultats, i haurem de discutir políticament, i haurem de discutir i haurem de posar-nos d'acord amb el Govern de Madrid, per si es presenta una llei orgànica que ens doni competències en tema de trànsit, però ho farem des d'aquest plantejament. L'altre queda molt bé per pujar aquí i per dir-ho, però com es fa, senyor Carod? S'estripa la Constitució? S'estripa l'Estatut? Es fa d'aquesta manera? No. I en el fons jo sé que vostè també està d'acord en això, perquè també hi ha tingut una

paraula que jo li agraeixo moltíssim. És a dir, que els Mossos d'Esquadra, almenys, també —m'agrada dir-ho aquí i que vostè ho repeteixi—, estan donant una imatge d'una policia, doncs, ferma, d'una policia defensora dels drets i de les llibertats dels ciutadans, d'una policia que és aquella que vostè segurament també somniava i que tots els senyors diputats d'aquesta Cambra volen. Seguirem per aquest camí, ho farem amb rigor, amb exigència, amb dedicació.

Quants recursos hi esmercem? Segueixi els Pressupostos. Miri el que era el pressupost de seguretat de la Generalitat de Catalunya de fa tres anys i el que és ara. Els increments que s'han produït són molt importants; que en serien més necessaris, potser sí, però no oblidí una cosa: hem aconseguit, també, una part de finançament important d'aquests Mossos, que encara s'ha de resoldre, encara s'ha de materialitzar, que encara no hem cobrat —aquest és un altre tema— però que s'ha acordat i que confiem que serà liquidat d'acord amb els acords que vàrem prendre. Per tant, s'ha avançat positivament, jo penso que seguim un camí que és aquell que un dia de l'any 1985 aquesta Cambra va votar per unanimitat: policia de coordinació, de col·laboració i de substitució. Jo no sé si he contestat totes les seves preguntes o inquietuds; en tot cas, perdoni'm si no ho he fet, però sí que volia dir-li: senyor Carod, li ho asseguro, no defallirem; seguirem per aquest camí; volem participar en els esquemes de seguretat de Catalunya. La Junta de Seguretat no ha funcionat i hi ha una llum que ens permet dir, en aquests moments, que segurament pot funcionar. Deixi'ns que seguim per aquí, i ja veurà com l'any que ve, quan fem una altre debat, segurament, podrem parlar també d'haver sumat i no haver restat, no sols en el que representa el funcionament del Cos de Mossos d'Esquadra, sinó la seguretat pública de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Carod-Rovira pot fer contrarèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, respecte absolut per les declaracions del President de la Generalitat: jo no he parlat de febre d'estiu, sinó de reflexions d'estiu, rememorant les que, habitualment, fa des de cert indret del Pirineu del nostre país, i després les expandeix al conjunt de la població. El que passà és que, és clar, faci's càrrec que, tot i creure en la serietat de les afirmacions del President de la Generalitat, en fa tantes amb un sentit tan diferent i sovint tan contradictori que mai sabem exactament quan parla de debò i quan no. És a dir, mai no sabem, de les diverses afirmacions que fa, quina és la bona.

Això dit, vostè ha parlat d'uns models policials; d'un model policial on es parlava de col·laboració i es parlava de substitució. Ha dit que la diversitat dels cossos policials, en la seva referència, duia eficàcia. Se'ns fa difícil aquestes darreres setmanes i aquests darrers mesos parlar d'eficàcia en l'acció policial, justament quan hi ha aquesta diversitat de cossos que el componen.

Ha parlat vostè de substitució. Senyor Conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya, cordialment, però enèrgicament, digui'm un sol cas des de l'any 85 cap aquí, en què un mosso d'esquadra hagi substituït un sol membre dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat. Substituït, no com el que ha passat a la presó de Tarragona, senyor Conseller, que els Mossos que han substituït la Guàrdia Civil..., aquesta Guàrdia Civil no

ha abandonat el territori de Catalunya per dur a terme la seva benemèrita tasca en altres comunitats autònomes, com sí que ha passat al País Basc, que sí que hi ha hagut substitució, sinó que el que han fet és allò que no han fet els Mossos, que és desplegament territorial per les comarques de Catalunya. Perquè vostè sap que a Quatre Camins i a Can Brians, els Mossos, no han substituït ningú; senzillament perquè no hi havia ningú per substituir perquè eren presons noves.

Trànsit; ha parlat de trànsit; jo no he parlat en cap moment ni d'esquinçar la Constitució, ni d'esquinçar l'Estatut. No són paraules que se'm puguin atribuir a mi, tot i que considero que una bona colla de sargits no li anirien gens malament tant a la Constitució com a l'Estatut. Molt bé, trànsit, quan? Amb quin procediment? Amb quin calendari? Tot el Trànsit de Catalunya? Només unes carreteres determinades? Qui farà el trànsit, senyor Conseller? La Guàrdia Civil, cos militar, dependent de la Generalitat? Com es lliga això? Només la Guàrdia Civil? La Guàrdia Civil i els Mossos? Quina estructura tindrà aquesta Guàrdia Civil?

És a dir, li parlo de coses concretes i no d'una filosofia de models policials: coses concretes. Comencem pel trànsit; bé, comencem-hi. Vostè sap que no cal canviar res perquè el marc legal permet l'exercici de certes competències per simple delegació, fins al punt que poden quedar només limitades les funcions dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat o funcions extra i supracomunitàries. I fins ara, per exemple, les mateixes actituds en relació amb la Junta de Seguretat són francament disperses entre el que sovint diu vostè mateix, per exemple, del que diu el President de la Generalitat. I aquí sí que es fa estripada. Hi ha opinions sobre el funcionament de la Junta de Seguretat, on el President de la Generalitat fa estripada absoluta de la Junta de Seguretat. Han trigat molts anys a reconèixer aquesta estripada i reconèixer el caràcter d'obstrucció de la Junta de Seguretat a l'activitat policial dels Mossos, que va fiscalitzar l'actuació dels Mossos.

Però, vostès, quina informació concreta tenen de l'actuació policial; vostès, com a Conseller de Governació, com a Govern de Catalunya, quina informació tenen de l'activitat policial dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat en el territori de la seva competència? És evident que els Mossos, tot i l'eficàcia que hem reconegut, estan condemnats si això no canvia a fer un paper de policia marginal. Està bé que tinguem tres mossos dedicats als delictes contra la dona; que en tinguem set de policia subsòl; que en tinguem dotze, fins i tot, de brigada canina.

Però la policia a Catalunya —i ho torno a dir per segona vegada des d'aquesta tribuna— no és la policia que depèn del Govern de Catalunya; la policia real no ho és, senyor Conseller. Tant és així, tant és així —i em va vergonya dir-ho— que quan en els fets del 12 d'octubre, els Mossos detenen unes persones determinades, per un canal de televisió —el nom del qual no diré però que emet en llengua catalana i en el qual nosaltres sortim poc, suposo que amb aquestes pistes ja saben a què em refereixo—, els informadors van dir: «Els Mossos d'Esquadra, veuen vostès a les imatges com porten els detinguts a la policia». A quina policia? Els Mossos d'Esquadra porten els detinguts a la policia? Doncs, què romanços són els Mossos d'Esquadra si no policia, senyor Conseller?

Hi ha limitacions; els Mossos no poden actuar com a policia judicial; les últimes opinions emeses des de Girona prou que ho

demostrin. I, en tot cas, queda clar que li torno a fer i a reformular la pregunta que ha motivat aquesta interpellació.

Sortia ja en les Bases de Manresa —i observo ara l'atenció amb què el senyor Sanclimens m'escolta— de qui havien de ser les competències d'ordre públic: del Govern de Catalunya. Sortia clar en l'Estatut d'Autonomia dels anys trenta de qui eren les competències d'ordre públic: del Govern de Catalunya. No surt en el marc legal que tenim ara. Les competències d'ordre públic no són del Govern de Catalunya, i vostè quan va entrar va crear una enorme esperança. Vostè és una persona que domina el cerimonial, el protocol i que llegeix —i trobar en un polític tot això sempre és d'agrair, sobretot si és un polític que governa—, que llegeix, vull dir, més enllà d'expedients i ordres del dia; per tant, això, prengui-s'ho com un elogi. Vostè va crear una figura molt important que després ha desaparegut, que és la figura del comissari d'ordre públic; va ser, doncs, va fer un ús de la litúrgia de la història; va crear un enorme corrent d'esperança en els qui defensaven una policia civil, democràtica, al servei de les institucions.

Però, recordi, senyor Conseller, que aquell comissari dels anys trenta, que representava en el seu moment el Coronel Escofet, no tenia només el comandament sobre els Mossos d'Esquadra, sinó sobre tots i cadascun dels Cossos i Forces de Seguretat en aquells moments de la República al nostre país. Hi ha aquella por que ens fa, que és: superarem l'estadi de policia artesanal d'aquests moments. La seu —deixi-m'hi fer només una referència de passada—, vostè sap els problemes que té la policia a Lleida, la nostra policia, la policia de Mossos d'Esquadra, en la seva seu a Lleida; una situació tercermundista. Expliquen els mateixos mossos que baixen els detinguts per l'escala, en un tercer pis, amb la veïna del davant del replà a veure qui passa primer si els detinguts emmanillats o si la senyora, veïna del replà? Quan canviaran de seu? Tinc aquí una resposta seva de fa dos anys, justament avui, novembre del 89, dient que s'havia comprat un edifici, cedit un edifici per dotze anys en els locals del carrer Bonaire, bisbe Galindo. Si això funciona artesanalment, imagini's els dubtes que tenim quan parlen d'assumir les competències d'ordre públic i manar vostès la Policia Nacional i la Guàrdia Civil.

Jo comparteixo moltes de les coses que vostè ha dit, com celebros que digui que comparteix moltes de les que jo dic des d'aquesta tribuna; però, digui'm, senyor Conseller, sense estripar res ni tocar res, vol o no vol, el Govern que vostè tan dignament representa en aquests moments, tenir, com va tenir els anys trenta la Generalitat, les competències d'ordre públic, el comandament de tots els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a Catalunya, sí o no? I si ho vol, quan, per a quan i de quina manera.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod. L'honorable Conseller, senyor Gomis, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, començaré per l'anècdota, per la pinzellada última per seguir qualsevolga... Miri, Lleida; després d'haver signat un acord fa dos anys, que jo li vaig contestar, amb l'Ajuntament, va sortir la possibilitat d'adquirir un edifici meravellós, preciós: l'acadèmia Giró, situada a l'entrada de Lleida; aïllada, amb unes instal·lacions magnífiques. La vàrem comprar, l'havíem

d'ocupar en el mes ja de juny, juliol, i en aquells moments va succeir, es va produir a Lleida un problema gravíssim i és que una escola pública —no sé si és l'Escola del Professorat, una escola pública— va tenir un problema d'aluminosi i els alumnes no tenien estatge per anar i ens va semblar que durant mig any, que és el temps que duraria la rehabilitació d'aquell edifici, també fèiem un servei a la ciutat i als ciutadans deixant aquestes magnífiques instal·lacions dels Mossos d'Esquadra de Lleida perquè els nans poguessin anar a escola. Miri si n'és de senzill i si no té cap problema. Realment tenen unes instal·lacions dolentes; ens n'hem preocupat, hem adquirit un edifici que s'ocuparà immediatament, però que la situació és aquesta.

Substitució: 824; no ni un, 824 ha reconegut l'Estat, el Govern central; 824 mossos fan funcions de substitució. A qui han substituït, a qui han substituït? A la Brigada de Menors; a la Brigada de Joc i Espectacles; a la Brigada de TEDAX, en una part; a la gent que estaven fent serveis penitenciaris; a tota la gent dels cossos o de la Policia Nacional que hauria fet la vigilància de les institucions de la Generalitat de Catalunya; 824. Físicament, miri, físicament, jo no li ho puc quantificar en aquests moments. El que sí li puc dir... Per què? Perquè una cosa són les plantilles i l'altra és la gent que hi ha realment ocupant les plantilles. Però 824 mossos d'esquadra, ha reconegut el Govern central, que fan funcions de substitució dels Cossos i Forces de Policia.

Les Bases de Manresa; l'Estatut de l'any 32, no és l'Estatut actual; l'Estatut del País Basc, no és el nostre Estatut, en aquest tema; vostè ho sap. No es pot discutir amb els mateixos plantejaments; no es poden posar, equiparar models que no obeeixen a la mateixa constitucionalitat.

Per cert, l'any 32, que seria segurament el model que jo desitjaria i que el Govern voldria, quan el Conseller de Governació de la Generalitat tenia la responsabilitat de l'ordre de públic a Catalunya, quina Guàrdia Civil tenia? És que no era militaritzada? És que no era el model de Guàrdia Civil que existeix actualment? Era exactament la mateixa. I jo li haig de dir que no em preocupa gens. Li haig de dir més: la col·laboració entre la Policia Autònoma i entre Governació i la Guàrdia Civil és extraordinària, extraordinària; fins i tot de respecte institucional extraordinari. I no em costa dir-ho. Per tant, no ens ha de preocupar aquest tema. Probablement quan es manifesta no un sindicat, sinó fins i tot més gent de dir: «A nosaltres no ens importaria dependre funcionalment de la Generalitat i orgànicament del nostre cos», estan en la raó i segurament la postura seria acceptada. Per tant, no ens ha de preocupar l'estructura de la Guàrdia Civil ni el seu bon fer.

Tercera, quina informació policial tenen? Vol que li digui una cosa? Miri si és curiós, amb els temes importants, amb els temes seriosos; amb els temes de terrorisme, per exemple, la informació és extraordinària. Jo no li puc explicar ara, aquí, —i, evidentment, vostè ho ha de comprendre— la trucada del Secretari d'Estat per informar-me, o del Ministre de l'Interior, per informar de dir: «Digues al President que hem detectat això, que està passant allò», ha estat normal. On han fallat els sistemes de comunicació i d'informació? A la Junta de Seguretat i per coses més normals del bon fer policial aquí a Catalunya. Hi estem perfectament d'acord.

Per tant, no es pot posar tot en el mateix sac; no es pot generalitzar sobre les actituds i les actuacions perquè no és cert. Hi

ha hagut una comunicació bona, important —i jo diria que en el moment oportú per part de qui té la responsabilitat de la seguretat—, i falla en allò que hem denunciat constantment. I acabo amb la pregunta que a vostè li interessa.

Miri, el Govern de la Generalitat està treballant i està estudiant en aquests moments per veure això de què li parlava jo, de com podríem substituir, de quina manera es podria produir i de com podríem arribar a un acord perquè es portés a les Corts Generals de Madrid, a les Corts Generals, i pogués ser aprovada una llei orgànica de transferència de delegació de competències en matèria de trànsit. I ens sembla que aquest és el bon procedir; ens sembla que això és el que hem de fer, i ens sembla que qualsevol cosa que marxi d'aquesta actitud no conduiria a res i, sobretot, no conduiria a una cosa que és el que a vostè i a mi ens ha de preocupar i ens preocupa, que és la seguretat dels ciutadans.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general ocupacional, que formularà el Diputat il·lustre senyor Josep Maria Rañé, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general ocupacional

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació que quan es va escriure no es va cometre cap error en la redacció del text. Ho dic perquè inicialment va semblar que en una introducció que feia referència a la recent publicada transferència de formació ocupacional, acabava demanant els criteris de captament del Govern al voltant de la política ocupacional.

Per tant, no era una reiteració d'una altra interpellació substantiada pel Diputat Ignasi Riera al voltant del tema de la formació professional ocupacional, sinó que volíem, i volem, amb aquesta interpellació parlar de política ocupacional; no tan sols de política sobre formació professional ocupacional, ni tan sols de política sobre formació professional, sense adjectius, sinó que volem parlar d'ocupació; volem parlar d'accions sobre l'atur, dels aturats i de com combatre aquest fenomen. I som conscients que potser no podrem exhaurir en la seva totalitat una discussió sobre un aspecte tan cabdal com és el tema de la política ocupacional, perquè se'ns pot dir que el més efectiu en una política ocupacional és la creació d'ocupació. I això forma part de la política econòmica, etcètera...

Però n'hi ha d'altres, i nosaltres volem amb aquesta interpellació referir-nos a aquells aspectes que entren dintre de l'àmbit de les competències de la Generalitat i que poden actuar d'una manera positiva segons com s'organitzin, segons com es gestionin, segons com es facin.

Des d'aquesta perspectiva creiem que estem en un moment dissortadament oportú per parlar. I dic «disortadament oportú» perquè les últimes xifres —ja sigui la de l'atur registrat, ja sigui la de l'enquesta de població activa— plantegen un creixement de l'atur a Catalunya. Un creixement que, sortosament —no tot ha de ser negatiu—, encara no comporta o no ens porta a tenir taxes d'atur més altes que altres zones de l'Estat, però un creixement de l'atur que no afecta a tots per igual; que treballa o insisteix en determinats col·lectius molt concrets: les dones —la proporció

és que, per cada tres dones, hi ha un home en atur—, els joves —que tot i no haver estat en les xifres del 85 o del 84, el 50% i escaig encara és un percentatge molt important, el de joves; si no ho recordo malament, en les últimes xifres era superior al 25%, globalment, i dic que ara en aquests moments parlo de memòria, però el nombre dels joves encara és important— i, sobretot, un tema força important, i és que la majoria dels aturats que estan registrats tenen nivells d'instrucció, nivells de formació molt baixos.

Des d'aquesta perspectiva, nosaltres defensem la idea que Catalunya no es pot permetre esmerçar aquests recursos humans, no es pot permetre... Agafant aquest lema que vostès volen plantejar, si «la gent és la força», doncs, Catalunya no es pot permetre oblidar aquesta força. No poden dir que «la gent és la força» i oblidar-se d'aquesta gent. És evident que aquesta conjunturalitat fa oportú aquest debat.

Tenim també el tema del repte del 93, la incorporació al Mercat Únic, que també ens plantejarà i té implicacions dintre de l'aspecte de la política ocupacional; i no vull parlar —i no en parlarem aquí— ni del consens desaprofitat en tot aquest any al voltant de propostes per discutir entre empresaris, sindicats i Administració, dels temes del repte del 93, ni dels incompliments dels compromisos del juliol d'aquest any, on el President Pujol ja va instar la generació d'una comissió per discutir aquests temes. Només parlaré d'un dels tres aspectes que, de vegades, el Conseller Macià Alavedra, en el debat sobre Europa, va plantejar aquí. Va dir que a Catalunya podríem actuar de manera important i que ens afectaria com a elements de política econòmica, i per tant, relacionats amb la generació d'ocupació, d'infraestructures, de recerca i desenvolupament, i de formació professional.

Al final, com es veu, no anava tan desencaminada la introducció d'aquesta interpellació, perquè tots podem dir que la formació professional és un element molt important d'una política ocupacional seriosa. Potser no és l'únic, però és un element molt important. I en aquest sentit, un cop s'hagi consolidat el que ja ha sortit en el Butlletí Oficial de l'Estat, però fins i tot abans d'aquesta consolidació, la Generalitat ja exercia competències en tot el ventall de recursos i d'activitats formatives orientades a la formació professional.

Tenia, té competències en formació professional reglada, exercia —i exercirà encara més, però ja exercia— amb pressupostos importants sobre formació professional ocupacional, i també té competències i exerceix —el que passa és que potser des d'una conselleria que nosaltres entenem que no hauria de ser la que ho fa—, té competències en un element que des del punt de vista de formació bàsica —i per tant, de poder parlar de formació ocupacional— és important, com el tema de formació d'adults. I amb això no reiteraré el que en repetides vegades la meua companya Dolors Torrent ja ha posat damunt d'aquest faristol i està recollit en el *Butlletí del Parlament*. Però sí que li diré quina és la nostra opinió, quin és el nostre plantejament al voltant d'aquestes coses. Creiem que el Govern de la Generalitat no ha estat capaç de coordinar tot el ventall de recursos formatius que té dintre de les seves competències; creiem que el Govern de la Generalitat no ha estat capaç de fer partícips la societat i els agents socials en aquest procés, i creiem que no han estat capaçs de generar una política de formació professional que respongui, que s'aculli a la realitat i a les necessitats de Catalunya.

I diem que creiem que no han estat capaços de coordinar els aspectes de formació, els recursos formatius, fonamentalment amb la base de coses tan elementals com el dissortat espectacle que vam tenir fa pocs dies, en aquesta Comissió en què intentem parlar de formació professional ocupacional, que quan van venir els representants del Departament d'Ensenyament per parlar d'una cosa tan senzilla com són les pràctiques en alternança, o els programes de transició al treball, se'ns va dir —quan havien estat citats i s'ha començat a parlar d'això des del mes de febrer, i estem al mes de novembre— que no es tenia posició encara, que no se'ns podia donar una posició de la Generalitat perquè estaven a l'espera de veure què és el que feia Madrid. Quan tots sabem que hi ha una situació d'exercici, de pràctiques en alternança, de programes de transició al treball, que s'estan fent en aquest moment. Però no hi ha coordinació entre els departaments. No hi ha una interrelació per aprofitar energies i, per tant, poder generar un element positiu. I ja no parlem del tema de la formació d'adults, que tant en aquestes negociacions com en les altres que va haver-hi fa un any va ser impossible d'aconseguir que en aquest tema juguessin conjuntament amb les altres accions del Departament.

Vostès no han estat capaços de generar una participació dels agents socials en els temes de política ocupacional i en els temes de formació. I jo li puc explicar —i segur que vostè ho coneix, també, senyor Conseller— quin és el model de participació que hi ha arreu de l'Estat, i jo li haig de reconèixer que a la millor no és el millor, però per als que no el coneixen els podem explicar que, globalment, hi ha: primer, un consell general de la formació professional, on participen Ministeri d'Ensenyament, Ministeri de Treball, patronal i sindicats, i parla de formació professional reglada, ocupacional, etcètera; hi han unes comissions, dintre el territori MEC, unes comissions provincials de formació professional, on participen Ensenyament, Treball, empresaris i sindicats —un moment d'atenció, només: dir que fa més d'un any que vaig demanar al Conseller Laporte que generés una estructura similar a Catalunya, i encara és l'hora que ens ha de contestar—, i hi han comissions executives a l'INEM. Tots aquests, coordinats a través del Consell General. Aquí, només tenim una comissió de formació professional que, en el mes de novembre, ens dona les dades de l'exercici del 90; el mes de novembre del 91 se'ns diu el que han fet el 90. Això no és participació.

I dir que no s'han adequat a les necessitats d'allò que correspon a Catalunya perquè vam intentar debatre-ho en una altra interpellació i vam quedar amb la seva paraula, el seu plantejament davant del nostre i, naturalment, no ens van convèncer. Però ara, jo voldria portar aquí l'afirmació que va sortir en els mitjans de comunicació el mes de juliol, d'un membre de la seva Conselleria, quan intentava justificar com funcionaven de bé els seus cursos de formació professional ocupacional, que va dir: «Ara tenim nivells d'inserció del 60%; no sé, quan treballem amb els aturats de l'INEM, què és el que podem aconseguir». Si algú de la seva Conselleria fa aquesta declaració, vol dir, està dient que fins ara no han treballat amb els aturats, amb la part dura de l'atur, i que per tant no han respost a les necessitats de Catalunya.

Crec que, a més a més, no s'han preparat per als traspassos, i en aquest sentit crec que els està faltant, també, generar polítiques actives al voltant de l'atur. Vostès podrien generar, des

dels seus recursos, una coordinació amb el territori, amb els agents, amb els ajuntaments, amb els sindicats, amb la patronal, una coordinació de tots els recursos, que en tenen molts; no tan sols la formació. Podrien generar polítiques integrals i integradores, coordinant recursos com la formació, com la informació, com els fons estructurals, com els plans d'ocupació, com les prestacions del subsidi d'atur —que no són de l'INEM: són dels treballadors—, com els ajuts a les empreses. Vostès podrien fer això. Això s'està fent des dels ajuntaments; això ho està fent el Govern Basc, i genera coses que vostès, com Sant Pere, han rebutjat per tres vegades. Per tres vegades en aquest Parlament li hem proposat que facin un pla pilot de promoció de l'autoocupació, i per tres vegades vostès ho han negat. Per tres vegades, per tres pressupostos. Crec que hi han altres actuacions que vostès poden fer en política ocupacional. Vostès tenen competències per controlar quin és el model de contractació que s'està fent a Catalunya. I Catalunya és l'única comunitat on no s'ha posat en marxa això perquè no es posen d'acord amb l'altra Administració, amb l'Administració central. Estan discutint, però portem més d'un any amb la Llei d'Informació als Representants dels Treballadors, que vostès tenen la facultat de sancionar si hi ha una contractació indeguda, que no es posa en marxa perquè no ens posem d'acord en les competències.

Crec que hi han moltes coses en política ocupacional que vostès no han fet i que podrien fer, que haurien de fer, i des d'aquesta perspectiva és com hem plantejat la interpellació. En aquest sentit creiem que és bo que d'aquesta interpellació en puguem treure l'aigua clara en el sentit de saber com coordinaran els seus recursos formatius, com fomentaran la participació a l'hora de planificar i programar la formació professional, tant la reglada com l'ocupacional, i com coordinaran els seus recursos per endegar polítiques actives d'ocupació que tendeixin a superar la situació d'atur que hi ha en aquest moment.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller de Treball senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, vostè, il·lustre senyor Diputat, senyor Rañé, ha començat dient que no havia comès un error... Jo, primer, com que encara no havia parlat no podia haver-li denunciat cap error, lògicament. Però, en tot cas, sí que li voldria fer una precisió, eh? Vostè, a la formulació escrita que fa de la seva interpellació, diu que s'ha traspassat el pla FIB. Doncs, escolti, aquí ja li faré una primera precisió, perquè se'ns ha traspassat la formació ocupacional, que és molt més àmplia que el pla FIB. El pla FIB és una cosa molt important dins de la formació ocupacional, però ens han passat set o vuit funcions, entre les quals, i per —diguem-ne— exemplificar el que li dic, se'ns ha traspassat la titularitat dels centres de formació ocupacional, i també l'expedició de certificats de titularitat, etcètera. Primera precisió, en tot cas.

Aquest traspàs, encara que sigui de la importància que li estic dient, no és, per a nosaltres, suficient; és insuficient perquè, a pesar de tot, no se'ns ha traspassat tota la gestió de la formació ocupacional. Primer, que s'ha traspassat sols la gestió, no la capacitat normativa sobre la temàtica. Però, a més, no tota, perquè s'ha reservat l'Estat les escoles-taller i les cases d'oficis, per exemple. I a més, li vull dir que creiem necessari... Aquesta

va ser la posició d'aquest Parlament ja l'any 81 i, per tant, jo continuo, sóc fidel a aquesta posició unànime del Parlament, que és que creiem necessari el traspàs de la totalitat de l'INEM, o sigui, també els serveis de col·locació i els serveis de registre, tramitació i pagament de subsidis de l'atur. Perquè això seria la millor forma de poder fer una política global d'ocupació, eficaç i efectiva, que és el que vostè demana.

Voldria recordar, en aquest sentit, això que no tenim competència —vostè ho sap— de legislació laboral, i per tant tampoc tenim competències sobre contractació laboral, sobre temàtica de contractació. Però això no ha fet en absolut que ens haguem inhibit del tema, ans al contrari. El Govern de la Generalitat, durant tot aquest temps, ha estat fomentant la creació de llocs de treball; ha fet una política activa d'ocupació. I recordem molt breument, només, els plans d'ocupació comunitària, els plans d'ocupació juvenil, el Decret 325 de l'any 84, d'aprenentatge i treball en pràctiques, i el Decret 11/88, sobre contractació de majors de quaranta-cinc anys, de llarga durada, o sigui, amb més d'un any a l'atur.

L'any 85, aquesta política d'ocupació —i li ho recordo també— es canvia, canvia substancialment la seva orientació i es passa d'una política d'ocupació subvencionada, que és una acció de xoc en un moment en què hi ha una quantitat massiva d'atur, i es passa a una política nova, que es considera més moderna, molt més efectiva, que és pretendre la creació pura de llocs de treball, no continuar creant, amb els plans d'ocupació sobretot, llocs de treball artificials, que duren mentre duren els subsidis i s'han acabat, sinó buscar llocs de treball que tinguin voluntat, possibilitat de permanència en el temps. Per tant, aquest canvi de política el fem substancialment mitjançant la millora de la formació. I aquesta millora de la formació la fem ja l'any 84, sense tenir transpassos —com vostè sap—, i amb un important esforç financer, cosa que ha representat que s'ha anat incrementant d'una forma progressiva i avui, en el moment en què s'ha produït el traspàs, un terç del total de la formació ocupacional que es feia a Catalunya, es feia per part de la Generalitat sense rebre —diguem-ne— transferència monetària per part de l'Estat.

Per tant, hi hagut política claríssima i *in crescendo*, política ocupacional. Això, per tant, s'ha fet sense competències, sense transferències i sense finançament adequat. Per tenir una eficaç política ocupacional seria necessari —i aquí és una bona plataforma per a reivindicar-ho— un altre sistema de finançament, que canviés el nostre sistema de finançament, perquè l'actual sistema de finançament, tal com ens ve, ens ve molt finalista i, per tant, totalment encotillat. Per poder fer una política pròpia, adaptada i ajustada a les reals necessitats, es necessitaria el màxim possible de fons de lliure disposició i no que vingui marcat d'una forma finalista que el converteix més en instrument —diguem-ne— d'execució que no pas en realitzador de política adaptada a les circumstàncies.

Aquesta política que hem fet nosaltres d'ocupació durant aquest temps —i faig una afirmació important—, s'ha demostrat eficaç, s'ha fet amb un model propi. Jo l'altre dia, en una interpellació de l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera —vostè em sembla abans n'ha fet referència— deia les característiques d'aquest model, que és un model de formació ocupacional, que és un model de política d'ocupació i que jo ara no li repetiré amb detall, sinó que únicament recordaré les poques caracterís-

tiques essencials que configuren aquest model, que són una exigència radical d'inserció —i deia que la formació ocupacional que no serveixi per donar feina als aturats o per assegurar-la als que ja la tenen és inútil, és un dispendi de diners, és inacceptable.

El segon punt seria la qualitat per garantir o bé la inserció dels aturats o la promoció, o l'assegurament de l'ocupació a aquells que ja en tenen.

El tercer punt, «la participació oberta a tota la societat», vol dir amb presència d'una gran multiplicitat d'agents i de tot tipus d'organitzacions, i que aquest model que es caracteritza, per tant, per una obertura que hi pot participar tothom, l'únic que es demana un requisit essencial, que per participar-hi, per prendre-hi part cal garantir els elements essencials que exigim de la formació, que és això que li acabo de dir: la inserció, la qualitat i l'adaptació a les necessitats del món productiu.

L'altra característica és la preocupació pels col·lectius d'especials dificultats —vostè ho coneix perfectament i no m'hi entretinc.

I, finalment, la participació dels agents socials, que avui dia..., vostè ho sap perquè n'és membre, vostè mateix, que es canalitza a través de la Comissió de Formació Professional Ocupacional, i que avui estem treballant —i vostè ho sap, i aquí tinc el document dels últims treballs—, estem treballant seriosament en la seva ampliació, amb la perspectiva d'haver-se produït el traspàs.

Bé, d'aquestes cinc característiques que li he dit, la a), o sigui la de la inserció, i la c), que és la de la multiplicitat d'agents, actuen com un observatori eficaç i instantani del mercat de treball, perquè permeten disposar de gran nombre d'observadors, d'una gran quantitat d'observadors, tants com agents treballen amb nosaltres, situats al cor del mercat i que detecten de forma continua els llocs o les formacions que tenen més possibilitat de generar ocupació.

Dit això, que és per afirmació quant al model d'ocupació que estem seguint aquest va en funcionament; no impedeix, ans al contrari, la col·laboració amb l'Administració central, en una sèrie d'actuacions i, concretament, en l'observatori permanent de l'evolució de les ocupacions, que està previst en el Reial Decret pel qual s'ha produït el traspàs, la finalitat del qual és la de constituir i treballar en un pla de prospecció de les necessitats de treball.

Vostè em pregunta: «Quins són els propòsits de capteniment del Govern quant a la política d'ocupació?» Doncs, miri, essencialment, vist des de la Conselleria de Treball, després, en tot cas, parlaré en caràcter més ampli, millorar el model, perquè si el model s'ha demostrat eficaç, evidentment, no el canviarem, sinó que el que pretendrem és aprofundir-lo i millorar-lo per crear i per mantenir llocs de treball mitjançant la formació, això sense renunciar als altres instruments de l'INEM, com abans li he dit. També volem una millor coordinació dels recursos i, en aquest aspecte, vingui la reivindicació —tantes vegades com m'ho plantegin jo li ho hauré de recordar—, les reivindicacions de les funcions de l'INEM, que a més estaria en la línia que s'està seguint a nivell europeu, la tendència general europea, de concentrar o d'adaptar els instruments i les polítiques a cada territori amb una personalitat pròpia i específica, o sigui que el que li demano no és un romanticisme sinó que està en la línia que segueixin avui dia la majoria de les administracions.

Aquesta voluntat de col·laboració a què jo feia referència abans no ens ha d'impedir —com dic— col·laborar amb l'Administració central, ja ho estem fent, a títol d'exemple, el dia 23 de setembre vaig firmar amb el Ministre de Treball el Conveni per a la col·laboració i coordinació per al bon funcionament, precisament, de les transferències adquirides i, amb això ja dono resposta a una de les preguntes que vostè ha fet, el dia 23 de setembre es va signar allà un ampli conveni que precisament desenvolupa tot aquest tema.

Aquest bon funcionament de les transferències que s'estipula que serà mitjançant, per exemple, la participació nostra a la Comissió de Treball del *Consejo General de la Formación Profesional*, que és la que elabora el Projecte de *Programa Nacional de la Formación Profesional*, mitjançant, també..., es preveu un altre grau de col·laboració, quant a la cooperació internacional tant sigui la bilateral com la multilateral. Hi ha també contacte asidu i permanent amb el Ministeri i amb les seves delegacions o direccions provincials, tant la de treball com la de l'INEM. A primers de desembre —dins de pocs dies— tenim una reunió de treball, precisament amb el Director General de l'INEM, el senyor Salabert, i amb tots els directors provincials de l'àmbit de Catalunya. I també, com vostè sap, estan força avançades les converses amb patronals i sindicats per mirar d'endegar l'òrgan de seguiment de la formació ocupacional, que en tot cas volia dir que hauria de substituir l'òrgan que ja vam crear fa dos o tres anys, que és aquesta Comissió de la formació professional ocupacional, o sigui que no és cert que es digués que no hi ha participació institucional.

Fins aquí, li he parlat de la perspectiva ocupacional, vist des de la Conselleria de Treball, molt breument i en tot cas amb el seu permís, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, encara que després també té oportunitat, però vaja...

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt breument, perquè vostè n'ha fet referència, doncs. Malgrat tot, jo li voldria dir que en una perspectiva global, el volum d'ocupació d'un país —i vostè ho sap perfectament— depèn en gran part, no exclusivament, però en gran manera, del grau de desenvolupament econòmic general i, per tant, la matèria de col·locació és un aspecte, senzillament que el que la matèria de col·locació no és la d'ocupació en tant que en col·locació el que fem és casar, lligar ofertes amb demandes, però han de ser ofertes de treball que existeixin i perquè existeixin hi ha d'haver una bona evolució dels agents econòmics, una activitat positiva de tots els agents econòmics —de les patronals i sindicats, dels empresaris substancialment—, i una evolució, també positiva de l'economia tant a nivell internacional com a nivell estatal, com a nivell català.

Permeti'm fer-li una última precisió —en tot cas altres complements els hi donaria a la meua còpia—, vostè només parla de l'atur, i és cert que hi ha hagut un increment de l'atur al mes d'octubre, que per cert ha sigut en un mes que tradicionalment, estacionalment sempre és un nivell d'increment a tot Catalunya, i aquí ha sigut molt baix, ha sigut 3.600 aturats, el nombre d'aturats. Però només parla d'atur. Li diria que el mes d'octubre dels darrers dotze anys, onze han sigut de creixement de l'atur, perquè l'estacionalitat ho porta així, però en canvi no en parla, a l'EPA —a l'EPA només em parla d'atur— i no em diu en canvi que a Catalunya, concretament aquest tercer trimestre,

s'han creat 24.100 llocs de treball nous, o sigui que s'han creat llocs de treball nous, la població ocupada ha crescut.

De moment, senyor Diputat, atenent el que m'ha dit el senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot fer la rèplica el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Cinc minuts, eh?

El Sr. RAÑÉ: Sí. Senyor Conseller, jo crec que, d'alguna manera, vostè diu: «En la seva redacció s'ha oblidat que a més del Pla tenim...» Més al meu favor, més al meu favor perquè del que estem parlant és que ja tenen força competències per poder actuar amb aquest tema, si en tenen més de les que jo posava en aquella introducció, doncs millor, perquè aquí es tracta precisament d'això, de parlar que amb les competències que tenen què fan per treballar en el tema ocupacional —i aquesta és la discussió de fons. Avui, vostè ha vingut —com jo— més o menys preparat i allò d'explicar-li l'error és perquè vostè i jo parlem en altres moments: «Escolta, aquesta és la mateixa interpellació que el Nani, que l'Ignasi Riera». Que el Diputat Riera, per ser respectuós amb la tribuna. Doncs dic: no, és una altra, ja ho hem parlat, això, i per això he explicat cap a on s'adreçava.

Ara bé, hem de dir una cosa que sí que és bàsica, vostè ha vingut preparat per a la interpellació i jo he vingut preparat per a la interpellació i per a la resposta, perquè una part de la seva resposta ja me l'ha coneixia abans de començar. A vostè li podríem aplicar aquella història que es parla d'un filòsof que en el temps de Torquemada, quan se li demanava que per qualsevol plantejament filòsofic o científic aparegués Déu, va contestar dient: «És que per a aquesta demostració no em fa falta que aparegui Déu al mig». Doncs, per parlar de les seves competències, no em fa falta parlar d'aquelles que li manquen, que si vol també en podem parlar, però llavors ens fa vostè una sessió parlamentària on li plantejem i discutim d'aquests temes; cada vegada que li parlo de les seves no em surti amb les de Madrid; ja en parlarem quan vulgui, però ara parlem de les seves, que és la qüestió bàsica.

I jo crec que aquí, fent història i aquestes coses..., Home!, així les hi posaven a Fernando VII, si vostè canvia tot el que vostè vol, no sé què..., llavors ho pot fer meravellós. Però jo li estic parlant, escolti, som a l'any 91, té aquestes competències, estem en aquest marc econòmic, estem en aquesta situació, no pot integrar més el territori, no pot coordinar més política industrial, política ocupacional, política de subsidis, política de relacions; naturalment, això és el que li estic demanant i això és el que no veig; veig una continuïtat en les seves accions ocupacionals; algunes l'ex-Conseller Rigol les coneix, perquè ja les vam parlar l'any 80, dels plans d'ocupació, i és clar, el que era vàlid l'any 80, potser no ho és l'any 91. I en aquest sentit, el tema, bàsicament, és aquest.

I vostè em diu: «Home!, hem aconseguit participació en el Consell Nacional de la Formació Professional», me n'alegro i hi estic completament d'acord perquè crec que era una mancança. Ara, jo li dic una cosa, és que aquí no tenim..., perquè si el tema del pla d'autoocupació l'han negat tres vegades, la creació del Consell General de la Formació Ocupacional em sembla que l'han negat ja una infinitat de vegades aquí a Catalunya. Llavors, si vostè ha aconseguit aquesta participació, la Generalitat, nosaltres ens n'alegrem; però també hem de reconèixer que

aquí a Catalunya faria falta una cosa d'aquest tipus; en general, que es parlés de la formació professional, que estigués a Ensenyament, que estigués a Benestar Social mentre tingui la formació d'adults, que estigués a Treball, que hi estiguessin els agents econòmics i socials per parlar de la reglada, de l'ocupacional i de la formació d'adults, i això no ho tenim, i això ho han negat, i això també és fer política ocupacional.

I, naturalment, vostè parla d'una concepció realment, que és una concepció de dir: «Miri, jo tinc molts terminals, jo passo directament del Govern a la societat, sense escales; passo del Govern, de l'acció de govern, als terminals dintre de la societat». Bé, això no és vertebrar la societat; això pot ser qualsevol cosa, però això no és vertebrar la societat. Això no justifica que no hi hagi un pas intermedi on la societat organitzada, representativa, tingui una veu important de poder decidir. Això no ho justifica; això és una concepció plenament liberal, i en una persona de formació humanista com vostè, això no lliga.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rafé. L'honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Diputat, amb tot l'afecte que sap que jo tinc per la seva persona i pel seu tarannà, el problema és que a vegades tenim concepcions diferents, una mica de model econòmic, més que de model econòmic, perquè això segurament ja ha passat una mica a la història, de formes concretes d'actuar en una economia de mercat. Vostè —i perdoni'm la referència— té una visió burocràtica de l'ocupació. Els plans d'ocupació, li estic dient o estic intentant fer-li entendre, són una qüestió, són una cosa de passat, són una acció de xoc per a moments d'emergència quan l'atur es converteix en un problema de tipus massiu. Si vostè vol fer alguna cosa seriosament en política d'ocupació s'ha d'anar a crear llocs de treball estables. Per tant, no és mitjançant plans d'ocupació, que són relíquies d'uns altres temps. Per què no deia això l'any 85, quan vam canviar aquesta orientació, i hem passat, fonamentalment, l'acció a l'activitat formativa, que és la forma millor, més ben emprada, més consolidada i més segura de crear ocupació permanent?

Per tant, plans d'ocupació, vostè sap que la tendència ha consistit a anar-los reduint amb el temps, perquè el pla d'ocupació, el que fa és subvencionar un contracte durant un temps, per dir-ho..., fonamentalment funcionen així, perquè l'aspecte formatiu és purament o totalment subsidiari i, per tant, quan s'acaben els fons, s'acaba el contracte, que són contractes purament d'emergència. I per tant, són accions d'emergència que nosaltres, en principi, fa temps que les vam deixar i que no hi voldríem tornar a entrar. Jo no descarto que algun dia poguéssim tenir la necessitat, dissortadament, de tornar-hi a entrar, però en tot cas jo li he de dir que haurien de ser accions excepcionals, perquè aquesta no és la creació assegurada de treball.

Segon punt: a l'il·lustre Diputat senyor Riera li deia l'altre dia, ja, comentant, que és que sortosament, possiblement, dins de poc, dels sectors juvenils, dels joves com a aturats, no en podem parlar, almenys a Catalunya —tinc la confiança, ja—, com un sector en especials dificultats, perquè ja en aquell moment... I vostè aquí té una confusió: ja li vaig dir que la taxa d'atur juvenil a Catalunya és uns dos punts, només, per sobre la mitjana de Catalunya —que ara no entro en la discriminació, amb la separació si són homes o dones—, i vostè m'està parlant de taxes

del 21, 22, 23%, del 20 cap amunt, i aquesta és la taxa espanyola. Nosaltres des de fa bastant temps estem per sota, 10 punts quasi per sota, de la taxa mitjana espanyola en atur juvenil. L'altre dia ja vam coincidir en aquest punt amb l'honorable Conseller.

Un altre punt. Escolti'm: els aturats de Catalunya, els aturats de Catalunya, els que ens treballem nosaltres, són els de l'INEM, perquè nosaltres, entre altres coses, no donem certificat d'estar aturat, perquè ho dona el registre, l'INEM, i per tant, quan nosaltres fem cursos d'aturats, necessàriament són aturats de l'INEM. Per tant, no em presenti com a contraposició, diguem-ne, com si nosaltres tinguéssim una clientela d'aturats que fos diferent. O sigui, els aturats de Catalunya són els aturats de l'INEM, i tant interès tenim vostès com nosaltres que d'aturats, a Catalunya, n'hi haguessin els menys possibles.

Com coordinar les polítiques i la...? Doncs, miri, precisament mitjançant la formació ocupacional, la comissió de la formació ocupacional o l'organisme que puguem crear. Però jo li recomanaria una cosa: crec que seria un error barrejar la formació professional reglada amb l'ocupacional, perquè són radicalment diferents. Són radicalment diferents tant en la legislació, com els instruments, com els destinataris, com la fórmula de finançament, com el col·lectiu sobre el qual treballen. L'un és procés de tipus formatiu, a gent que estan en formatiu, els altres són treballadors. Per tant, val més un tractament diferenciat, sobretot, sobretot quan la formació..., el model que estem treballant amb la formació professional s'ha demostrat que funciona bé.

I últim punt, diguem-ne, és quant a la temàtica general —vostè em deia d'involucració de les altres polítiques—: jo li voldria dir —vostè ja ho sap, potser, però en tot cas la Cambra no— que per al dia 10 de gener vam quedar que dins del Consell de Treball, del Ple del Consell de Treball, tindrem una reunió dedicada específicament a tota la temàtica de la competitivitat, i a tota la temàtica de l'ocupació, precisament amb el Conseller Subirà, d'Indústria, amb mi mateix, que aquesta reunió va ser oferta..., va ser oferta per al dia 2, si no recordo malament, del mes que ve, que a vostès no els queia bé perquè tenien una reunió sindical, etcètera, i que és continuïtat dels contactes que estem fent a nivell del Govern sobre la temàtica en la competitivitat d'entrada al Mercat Comú, a l'Acta Única, conseqüència de les reunions que va tenir el President, l'honorable President, amb totes les forces, o el més representatiu de les forces econòmico-socials de Catalunya; és va fer durant el mes de juliol, que vostè ho sap, que van ser amb les patronals, amb els sindicats, amb les cambres de Comerç, amb els sindicats minoritaris, amb l'economia social. I producte d'aquest compromís s'han pres aquestes reunions, aquest compromís de reunions, i aquí és on s'abordarà la temàtica aquesta global. Perquè la nostra política ocupacional, fonamentalment, funciona o descansa a base de fomentar la investigació i la recerca, l'I+D, que funciona fomentant la qualitat, fomentant la inversió, fomentant la bona marxa de l'economia general.

I en tot cas, aquesta és la millor manera: fer que l'economia rutlli, perquè es creï política ocupacional. L'altra, la de col·locació, la d'ajustament, és la que jo he estat desenvolupant a bastament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, si és que no em demana la paraula per al·lusions el senyor Ignasi Riera. No? Doncs, passem a la interpellació sobre la problemàtica dels treballadors estrangers, que formularà el Diputat il·lustre senyor Joan Saura. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels treballadors estrangers

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats l'objecte d'aquesta interpel·lació és conèixer els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el procés de regularització dels treballadors estrangers. Procés que, com vostès saben, es clou amb una primera fase el proper dia 10 de desembre. I tot i que aquesta ha estat una competència i un procés que ha determinat l'Administració central, creiem fonamental que el mateix Govern català ens digui què ha fet o què pensa fer en aquest tema.

En una primera part de la nostra interpel·lació, el que volem posar de manifest és que Iniciativa per Catalunya està en contra de com, dels continguts i de les formes en què s'ha fet aquest procés de regularització; procés de regularització en què, en definitiva, s'arrossegueu conceptes i idees de la Llei Orgànica d'Estrangeria, llei que en bona part va ser declarada anticonstitucional i que a hores d'ara encara no s'ha modificat; procés de regularització que s'ha fet a base d'unes xifres d'un hipotètic nombre d'estrangers a l'Estat —es parla de 130.000, la proposta o el nombre que el Govern de l'Estat ha donat, que està contradictori, absolutament, per tots els informes i per totes les estadístiques—; procés de regularització que nosaltres no dubtem a qualificar d'una gran trampa. S'ha obert un procés de regularització sabent al final d'aquest procés quin era el nombre d'estrangers que es volia regularitzar. Fins i tot es va filtrar, des de mitjans propers al Govern de l'Estat, que aquest procés havia de servir per regularitzar uns 100.000 treballadors estrangers, i que un cop fet això ja es tancaria per sempre el procés de regularització d'estrangers a Espanya.

En aquest sentit, i a proposta d'una interpel·lació del Grup d'Esquerra Unida i Iniciativa per Catalunya, el Govern de l'Estat va presentar una proposició no de llei que no va tenir el suport —hi insisteixo— del nostre Grup, que deixava que fos el Govern de l'Estat qui determinés i regulés aquest procés de regulació. Aquest procés es va regular en una resolució del 7 de juny del 91. Alguns experts han assenyalat que ja en el naixement d'aquesta Resolució hi ha l'ambigüitat i la confusió que precedirà tot aquest procés. Aquesta és una resolució que signa un subsecretari, i es parla d'una subsecretaria, però ningú sap quin subsecretari i quina subsecretaria. Al cap d'un cert temps es va determinar quina era la subsecretaria que havia fet aquesta Resolució.

En definitiva, allò que ens interessa assenyalar és que aquest procés de regularització pivota al voltant d'una gran idea: regularitzarem aquelles persones estrangeres que puguin demostrar una relació de treball en el temps passat, o tinguin una oferta clara de treball en el futur.

I això sense fer una altra qüestió, que en altres països que han afrontat aquest tema s'ha fet, com ha estat a Itàlia, gairebé dificulta moltíssim la legalització dels estrangers. Per què? Per-

què aquell empresari que ha tingut contractat de forma il·legal un treballador durant uns anys, i que no té garanties que per dir ara que ha fet això no tindrà sancions, si no té aquestes garanties no fa això. En el cas italià, per exemple, la mateixa llei, no una resolució d'una subsecretaria sinó la mateixa llei que va regular aquest procés de regularització deia ben clarament que en aquest període que s'obria i que es tancava hi havia una amnistia als empresaris que, en definitiva, fessin testimoni que havien tingut contractats determinat nombre de treballadors.

Posteriorment, aquesta resolució, on —hi insisteixo— es determinen els procediments de regularització, és una resolució que, fins i tot, en el cas que pensem que estigués feta amb bona intenció, fa gairebé impossible que el treballadors puguin, els treballadors estrangers, puguin tenir la legalització.

Ha estat un procediment, és un procediment no transparent, amb multitud de circulars que interpreten la normativa inicial, moltes circulars d'aquestes contradictòries, amb normes no públiques, també, d'aplicació d'aquest procediment, i fins i tot amb instruccions verbals que determinen un grau de confusió terrible, que determinen que des de diferents províncies es tinguin criteris diferents a l'hora de fer aquesta legalització, i que, en tot cas, allò que m'interessa destacar és que determina una total inseguretat jurídica dels treballadors estrangers. Si a això hi afegim que quan se't dona la legalització, quan es dona a un treballador estranger la legalització, se li dona per un any, i la pregunta que hi ha darrera és: «I després d'aquest any, què passarà?», tot això —hi insisteixo— explica d'una banda que hi hagin col·lectius importants de treballadors estrangers que han rebutjat aquest procediment, i que no han fet, no han participat en el procés de regularització, i que fins i tot alguns d'aquests col·lectius hagin dit amb veu ben alta que aquest procediment és un procediment exclusiu per tenir un fitxer d'estrangers per expulsar aquest estrangers després del 10 de desembre.

Repassant, repassant les instruccions, la documentació que un estranger ha de presentar per legalitzar-se, es veu clarament la impossibilitat d'això. La justificació de tenir un treball que els empresaris no volen... Quan això ha passat, en algun cas el treballador ha anat a Magistratura, ha denunciat això i amb aquesta denúncia de Magistratura ha anat a legalitzar-la i no se li ha admès això; no s'estan admetent denúncies de Magistratura, que és l'únic instrument, en aquests casos, que el treballador té per poder demostrar que ell sí que ha estat treballant en els últims dos anys. Com un treballador estranger aconseguirà una *oferta de empleo* en el futur, quan en aquests moments les úniques *ofertas* d'ocupació que poden trobar són ofertes d'ocupació immediates?. Quin empresari esperarà a fer una oferta dintre d'un any?

Es demana el passaport. Estem veiem com, fins i tot, en algunes instàncies diplomàtiques aquest tema ha estat motiu de corrupteles importants. I fins i tot a aquells treballadors estrangers que treballen per compte propi se'ls demana un projecte del seu negoci.

Fa pocs dies el Director General d'Immigracions ha fet pública aquesta trampa de què jo els parlava al començament. Fa molt pocs dies, el Director general d'Immigracions ha dit: «Aproximadament, aproximadament calculem que legalitzarem la situació de 100.000 treballadors». I en el cas català ha dit que possiblement hi hauran unes 30.000 persones que es legalitzaran. Jo els vull recordar que a Catalunya, en les pitjors..., en les

xifres més petites de treballadors estrangers a Catalunya, les xifres més petites que dona tothom, les més petites estan de les 65.000 a les 70.000. Ningú ho sap, això. Ara, l'altre dia, parlant amb un responsable de l'Ajuntament de Barcelona, em deia que, per exemple, a Ciutat Vella avui —avui— el 20% de les persones que neixen són estrangers. En el districte de Ciutat Vella de Barcelona, de cada cinc persones que neixen, una és estrangera.

Què està passant a Catalunya? Bé, fins fa pocs dies —si el Conseller té dades més actualitzades li agrairé que ens les doni— s'havien presentat 35.000 expedients de legalització; no s'havien resolt més del 20 o el 22%; hi ha un embús terrible, una burocratització d'aquestes oficines, que s'ha agreujat perquè des de fa pocs dies en aquest torrent immens de circulars que es dona, a tots aquells treballadors que van a sol·licitar l'autorització dient que fan venda ambulant se'ls ha exigit, en una circular molt recent, la llicència fiscal, i aquests treballadors ara van a Hisenda a demanar la llicència fiscal; i Hisenda els diu: «No els puc donar la llicència fiscal si vostès no tenen permís de residència», i el treballador diu... Jo vaig ser present en un cas d'aquests: un treballador que va anar a l'oficina per legalitzar-se i se li va dir: «Vostè, per donar-li el permís de residència, presenti'm la llicència fiscal», i aquesta persona va anar a la delegació d'Hisenda i va dir: «Doni'm la llicència fiscal», i li van contestar: «Per donar-li la llicència fiscal, vostè m'ha de donar el permís de residència».

Bé, tot això és el que està passant, especialment greu a Catalunya, perquè tenim molts treballadors estrangers, i especialment greu a la província de Barcelona on —i vull-ho dir, també, públicament— l'actitud del Governador Civil de Barcelona ha estat de les actituds més restrictives, per no dir altra paraula, de totes les actituds de l'Administració central en relació amb aquest tema.

En aquest marc i en aquest procés —i aquest és el motiu de la interpellació que voldria que el Conseller ens contestés—, hem assistit que el Govern de Catalunya no ha fet res. En aquest procés hi ha hagut una absència total d'actuació del Govern de Catalunya. És a dir, hi ha 60, 80, 100.000, molts milers de persones, a Catalunya, que fa molt de temps que treballen, que alguns tenen fills de deu, de dotze anys que han nascut a Catalunya, de pares marroquins, que parlen en català, que no són legals, i en aquest tema el Govern català no diu res. Hi ha hagut una inhibició total del Govern de Catalunya en relació amb aquest tema. S'haurien pogut fer aquelles campanyes de publicitat que nosaltres diem que serien les úniques que tindrien sentit: no s'ha fet res. No s'ha fet cap reunió amb entitats, no s'ha tingut un posicionament polític clar del Govern català en relació amb què estava passant en aquest procés, i què significaria per a Catalunya, en el futur, el fet que hi haguessin milers de persones en situació d'ilegalitat.

Senyor Conseller, li fem aquesta interpellació, en primer lloc, per saber la seva opinió d'aquest procés. Pensen que està bé? Pensen que està malament? Com afectarà el futur dels milers de treballadors a Catalunya? Creuen que ha estat eficaç? Per què no han fet gairebé res? Per què no han fet, en aquest procés, gairebé res? I si pensen fer alguna cosa d'ara en endavant.

Gràcies, senyor President; gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Farres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, il·lustre Diputat senyor Saura, miri, abans que en seguir un fil argumental me'n pugués oblidar, sí que voldria llegir-li una circular que tinc jo, una carta del Ministeri de Treball, que diu el següent —em sembla que és important. Diu que, en cas que... «S'admetran» —es diu— «a tràmit les sol·licituds de regularització» —tradueixo, eh?— «en què, a falta de documentació laboral, l'estranger interessat presenti còpia de la denúncia realitzada prèviament davant de la Inspecció del Treball i Seguretat Social, en què el model que s'acompanya,» —etcètera— «i instruirà la Inspecció, d'ofici, l'expedient quan de l'actuació inspectora i del seu informe preceptiu es desprengui la prestació de serveis per part de treballador estranger en situació irregular». En resum, que l'inspector pot certificar, com un notari, és a dir, si ell té indicis suficients per a la seva mateixa actuació, i el seu certificat val com a document acreditatiu a efectes de demanar la legalització. Això porta data del 9 d'octubre.

Miri, senyor Saura, el tema de la problemàtica de la immigració —perquè vostè em pregunta, fonamentalment m'ha demanat una sèrie de punts, però em pregunta fonamentalment quin és el propòsit de capteniment quant a la problemàtica dels treballadors immigrants a Catalunya. La problemàtica de la immigració no és un tema aïllat, no es pot tractar d'una manera aïllada. Parlaré, per tant —jo ja procuraré que sigui breu—, sobre les polítiques d'immigració, tant la comunitària com l'espanyola, com la catalana. I li diré per què. Perquè, fins i tot un document recent, a la Conferència de Berlín mateix, es deia que cap —cap— país pot intentar abordar la problemàtica de la immigració d'una manera aïllada. I parlava de «país» en el terme d'«Estat», vull dir. Deia que, o es fa un tractament de política global o, diguem-ne, el fenomen no hi ha forma, en certa manera, d'aconduir-lo.

Quant a la política i la situació comunitàries, li podria dir que es caracteritza pels següents elements: primer, una creixent preocupació per la temàtica, especialment en els països en què el tant per cent de la població immigrada ja és rellevant, ja és important. Per exemple, Alemanya, França, Itàlia i Bèlgica tenen uns tants per cent de població immigrada, ja, importants, entre el 4, el 5, etcètera, per cent. Sensació o indicis de malestar, rebuig o, fins i tot, de dura protesta, o sigui, malestar i rebuig, de vegades, manifestats pels mateixos naturals del país que rep la immigració, o d'una protesta per part d'immigrants o de descendents d'immigrants. Deixi'm donar-li només un exemple, un exemple: a França, les manifestacions que van promoure els fills dels *harkis*, o sigui, dels militars que van servir a Algèria, etcètera, i que, nacionalitzats francesos, es van traslladar a França, recentment van moure uns aldarulls molt importants, perquè són nois francesos que se senten rebutjats i desarelats. O sigui que el problema és de doble sentit, fins i tot de pròpies nacionalitats.

Tercera: la massiva procedència, en aquests darrers temps, d'immigrants procedents dels països de l'Est. Una altra de les línies és —o tendències actuals de política comunitària— la tendència a la supressió de les fronteres i duanes, que això porta o condueix o força a més controls als treballadors exteriors i a les

fronteres exteriors o les extracomunitàries. La tendència de supressió de barreres internes fa que s'impermeabilitzi en certa manera l'exterior.

El tercer punt és la tendència, també, a avançar en la lliure circulació dels ciutadans i dels treballadors, per tant, també, segons l'acord d'Schengen, pel qual vuit dels dotze països comunitaris van decidir avançar un any la lliure circulació, i això genera problemes addicionals, per dir-ho així, lligats amb el tema, com serien temes derivats de les drogues, de control de drogues, o de delinqüència en general, o de controls fiscals, per dir-ho així.

Quart, és la tendència general a la impermeabilització de les fronteres. Vostè sabrà que, fa pocs dies, vint-i-vuit països a la Conferència de Berlín, el dia 30 o 31 d'octubre passat, es van reunir, d'aquests, els dotze països comunitaris i setze de la resta d'Europa i van adoptar una sèrie de mesures que anaven pel control, per una banda, de la immigració i de crear unes unitats específiques de control d'aquelles fronteres que es consideraven més mòbils o més vulnerables, concretament.

I, l'altre punt, és que sembla que la comunitat comença a donar suport, introdueix —i aquest és un element molt important—, comença a donar suport al desenvolupament econòmic i social dels països emissors i, com una variant d'aquesta línia, seria també el suport a facilitar el pas a l'economia de mercat dels que fins ara han estat els països de l'Est, perquè l'entrada a l'economia de mercat en plenitud els permetria de forma ràpida el seu desenvolupament.

Quant a la política espanyola, aniria, per una banda, a un major control de l'entrada —o sigui, una política d'impermeabilització. L'exemple seria, per exemple, l'exigència del visat als qui ens entren per Àfrica, concretament a Algecires, de recent implantació. Una altra línia seria la regularització dels ilegals preexistents —i aquí entrem en el tema específic que vostè em tractava, també—, i això, fet a dos nivells, els residents a Espanya, en general, arribats abans del 24 del VII del 85, que és la data en què entra la Llei en vigor, la Llei d'Estrangeria, i els arribats entre el 24 del VII del 85 i el 15 del V del 91, o sigui, fins al maig d'aquest any, d'enguany, perquè s'estableixen quatre causes de possible legalització: que tinguessin ja treball o residència abans que l'haguessin tingut; o que poguessin demostrar l'activitat, una activitat continuada de tipus econòmic, que garantís els seus mitjans de vida fins al moment —mitjans de vida «legals», per dir-ho així—; oferta de treball... Perdoni, «legal» no, «legítima», per entendre'ns, per diferenciar-ho de l'economia negra. Que tinguessin una oferta de treball, que tinguin una oferta de treball en aquest moment, o un projecte d'activitat econòmica per compte propi. Aquests són els supòsits fonamentals, i això permetria als regularitzats demanar la residència dels familiars que tinguessin aquí, que ja visquin aquí de forma illegal. Aquesta, en resum, és una política que jo la definiria com a voluntat de partir de zero. En castellà se'n podria dir, suposo, *la política del borrón y cuenta nueva*: dir, doncs, bé, els qui tenim a dintre ja els tenim, estan aquí treballant d'una forma illegal, legalitzem-ho i passem endavant.

L'altre element de línia, o d'eix, seria que Espanya ha subscrit també l'acord aquest de Schoengen, aquest pel qual s'ha avançat un any la lliure circulació, n'he fet referència abans, i això incideix, evidentment, en la política immigratòria. I llavors, subsisteix, surt aquí un interrogant, que és, què passa amb

la Llei d'Estrangeria? Vostè n'ha fet referència abans. Les previsions... Nosaltres, ja sap, no legislem sobre el tema, ni legislem ni controlem, no tenim competències ni per legislar ni per controlar la seva execució sobre matèria d'estrangers i de treball d'estrangers, però preveiem un control dels fluxos, un increment de les sancions administratives i, àdhuc, un increment de la penalització a efectes —i això em sembla que és un tema important— de desestimular els empresaris que continuïn donant feina a partir d'ara a treballadors de forma illegal, o sigui, que estiguin ilegals aquí, a efectes —i això és una interpretació, li ho dic... Jo no dic que defensi aquesta línia, voldria que ho agafés així, sinó que li faig una exposició de quines en són les línies generals, a efectes que es reproduïxi el problema. O sigui, es diu..., s'amenaça, per dir-ho així, amb un augment, fins i tot, de la penalització —penes de presó o penes concretes—, perquè el problema, una vegada partit d'aquest *borrón y cuenta nueva* que deia abans, o de partir de zero, no es reproduïx.

La política catalana... Doncs, miri. Ja li ho he dit: no tenim competències, per tant, no hi incideixo més. Els nostres eixos són els següents: anar a les causes. En el problema de la immigració hi pot haver dues polítiques, que l'una potser no exclou l'altra, que una és la de posar pedaços, per dir-ho així, i l'altra anar en profunditat a les causes del fenomen, les causes que generen els problemes. Les vertaderes causes, la forma d'atacar les causes de la immigració seria que la immigració no hagués d'existir, perquè la immigració és un drama humà molt fort, motivat per raons de tipus econòmic i, per tant, en principi humanament i socialment l'ideal seria que no se n'hagués de fer ús. Per tant, la millor forma seria propiciar el desenvolupament de tots els països emissors i en això el Govern de la Generalitat s'ha pronunciat d'una forma concreta, mitjançant pronunciaments del President en més d'una ocasió i, per exemple, el recent viatge a Tunísia n'és un exemple molt clar.

El segon: nosaltres hem propugnat la regularització i modificació de la Llei d'Estrangeria, i tota aquesta regularització que s'està fent ara, aquest intent de regularització —jo no puc assegurar-ne els resultats— va ser votat pràcticament per unanimitat al Congrés de Diputats... Per cert que Izquierda Unida no el va votar i em sembla que els representants d'Iniciativa per Catalunya tampoc —es van abstenir, en el document—, però que preconitzava la regularització de totes les situacions.

El tercer eix seria propugnar la integració econòmica, laboral, cultural, ciutadana i lingüística dels immigrants, a fi que els fills i els mateixos immigrants puguin sentir-se fills d'aquesta terra, puguin sentir aquesta terra com a seva, tot respectant, evidentment, la seva cultura en allò que la vulguin mantenir.

El quart punt serà la política d'assistència i integració social, i d'això en vaig fer ja referència, ho vaig desenrotllar —per tant, no en parlaria ara: en tot cas, només parlaria de la seva possible actualització— en la interpellació que vaig respondre sobre un tema similar a l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera el dia 4 d'abril del 90, i per tant, concretament, vostè em diu: «Vostès no han fet res sobre el tema». Doncs, no és cert. Jo crec que nosaltres hem fet —atès que no tenim cap competència sobre el tema— el millor que podem fer en aquest tema, que és donar suport decidit a les institucions, a una sèrie, a un reguitzell d'institucions que estan molt en contacte, que tenen la confiança i que treballen pels immigrants en tota una àmplia dimensió, i concretament, s'ha doat subvencions per part... La Conselleria

de Benestar Social subvenciona el Centre d'Acolliment per a Africans, de Mataró; la Comissió Diocesana d'Emigracions; l'Associació Espanyola d'Amistat amb els Pobles Àrabs, i l'Associació per a l'Orientació, Formació i Inserció dels Treballadors Estrangers.

I un altre punt important —i vostè no hi ha fet referència, i m'estranya— és que s'ha signat un importantíssim acord de col·laboració amb el CITE, o sigui, amb el Centre d'Informació dels Treballadors Estrangers, que és un organisme creat per a aquesta finalitat específica, per Comissions Obreres. Aquest acord és molt important i, si li sembla, a la rèplica li continuaria el seu contingut.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Saura té cinc minuts per formular una rèplica.

El Sr. SAURA: El senyor Diputat Jaume Nualart em preguntava si vostè em contestava a mi. Jo crec que vostè ha fet —i perdoni— una contesta políticament impresentable. Impresentable. És a dir, que jo li preguntí a vostè sobre la situació de 70 o 80.000 persones com a mínim, que viuen en una situació de dotze o tretze persones per habitatge, que no tenen treball, que han hagut de marxar fa sis, o set, o vuit anys dels seus països, per pobresa, deixant tota aquesta situació, i que vostè estigui, dels seus deu minuts, explicant-me allò que en qualsevol síntesi de documents de la Comunitat Europea sé, això és impresentable, senyor Conseller. Jo no li pregunto a vostè la política de la Comunitat Econòmica Europea. Li estic preguntant que, en aquests moments, quina és, com aplica el seu nivell de competència, com a Govern de Catalunya, sobre 70.000 persones que viuen a Catalunya fa molt de temps, que el problema que tenen avui és que volen emergir en una societat que no els deixa. Jo li he preguntat això, i això no és una pregunta, per una senzilla raó: perquè hi ha multitud de polítiques concretes que s'haurien de fer, i vostè m'explica durant cinc minuts la política econòmica, la política de la Comunitat Europea, i durant quatre minuts la de l'espanyola, i al final em diu: «I aquí no tenim competència d'això, i aquí no en tenim competència». I em diu que han arribat a convenis amb entitats que no fan referència al procés de regularització; convenis que fa un any i mig, amb una altra interpellació que aleshores va contestar el senyor Gomis, es van posar en marxa. I he de dir que, en aquests moments, institucions de tots els colors polítics —PSC, Iniciativa, Convergència— des dels ajuntaments, que tampoc són competència, estan posant locals, estan posant diners, estan fent programes conjunts per a fer això. A l'ajuntament de Rubí i al de Mataró, al de Tarragona i al de Sabadell. I vostè aquí, el que em diu: «Sí, és veritat; tenen un conveni amb el CITE». D'un milió i mig de pessetes. Miri si ho sé: d'un milió i mig de pessetes.

Era tan difícil, senyor Conseller, fer amb aquests 2.000 o 15.000 milions de publicitat —és igual; els 2.000 que vostès diuen—, era tan difícil fer una petita campanya de publicitat, de propaganda per arribar a aquestes persones i facilitar el seu procés de regularització? Per què no s'ha fet, això? Era tan difícil facilitar algun mitjà, a part d'aquest conveni, reunint les entitats, col·laborant amb els ajuntaments en relació amb això? De tot això no s'ha fet res i com que no s'ha fet res vostè intenta fugir d'estudi en la interpellació i m'explica coses que no són el motiu de la meua interpellació.

Miri, senyor Conseller, possiblement si vostè hagués estat una sola hora en una cua de les oficines que hi han, on hi han

centenars de persones tot un matí esperant entregar un paper i els diran que tornin dintre de tres dies amb un altre paper, possiblement, si vostè hagués estat un sol dia, una sola hora, i hagués parlat una sola vegada amb una sola persona que li hagués explicat això, vostè avui no m'hauria contestat això; vostè avui no m'ho hauria contestat. I jo no li dic res més; dic: vagi, quan surti d'aquí, després d'aquest tràmit parlamentari, vagi a una cua d'aquestes i parli amb una persona d'aquestes, que porta tres mesos amb una angoixa perquè no li donen papers; o que han presentat papers i no saben que els contestaran, i que tenen fills que ja han nascut a Catalunya, i no saben què passarà després del termini. Si vostè va a parlar amb aquesta gent, senyor Conseller, no podrà fer contestes com les que m'ha fet avui.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. L'honorable Conseller senyor Farreres té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats. Escolti'm, miri, vostè toca l'aspecte de tipus humanístic sentimental, al qual jo li respondre amb la mateixa... En sóc tan sensible com vostè. Però vostè, en tot cas, s'ha equivocat de destinatari; jo crec que s'ha equivocat de destinatari. Perquè quan vostè em diu que els demanen un paper o un altre, etcètera, d'això, o un document, o un passaport, etcètera, cap d'aquests documents..., vostè sap perfectament que no està a les nostres mans acceptar o no la validesa d'aquest document. Miri, i així totes les queixes o greuges que vostè ha fet, que diuen que sofreixen aquestes persones.

Per altra part, vostè fa una suposició que jo crec que és un judici d'intencions, perquè diu: «Si vostè hagués parlat amb una persona d'aquestes...» He parlat amb més d'una, he parlat amb més d'una. I quan vulgui tinc a la seva disposició els noms d'aquestes persones, aquests immigrants que també han acudit a algunes oficines de la Conselleria de Treball, concretament, demanant..., o a través d'algun empresari es volia informar, o a través d'ells mateixos, per veure com es podien legalitzar. Per tant, estaran a la seva disposició els noms de diverses persones que s'han interessat per quins tràmits s'havien de fer.

Escolti'm, sincerament, el problema dels immigrants no és per manca d'informació nostra; vostè en té la certesa absoluta. Als diaris, tant a nivell, diguem-ne, estatal com a nivell català, nacional català, com amb més detall, han sortit —o d'àmbit més petit—, han sortit anuncis, quantitat d'anuncis a pàgina sencera donant a conèixer aquest procés. No és un problema, diguem-ne, per tant, d'informació sobre el tema; és un problema, en tot cas, de confiança en els mecanismes en els qui ens els han d'aplicar. I per tant, intentar involucrar-nos a nosaltres en una decisió sobre uns documents o sobre uns testimonis, unes aportacions documentals, testificals que nosaltres no serem els que adjudiquem, ni tenim facultat per fer-ho, em sembla que és passar-se de rosca o almenys desviar l'atenció. I li ho dic així molt sincerament perquè nosaltres..., quan jo li he dit que fem la situació o l'assistència a totes aquestes entitats, han de ser aquestes entitats, en tot cas, que tenen la confiança perquè fa temps que hi treballen, a prop dels immigrants; han de ser ells, en tot cas, els que els han de donar la fiabilitat. Nosaltres no deixem de ser una administració. Amb caràcter general, no deixem de ser una administració de cara a ells i, per tant, anormalment, l'accés a l'Administració prop d'aquests col·lectius marginals,

amb desconeixement, amb problemes de comunicació, de llengua, d'incomunicació en tots sentits, de marginació. Vostè creu que nosaltres, posant cartells... Ho podríem haver fet, però jo estic convençut, estic convençut que hauríem malgastat els diners; hauríem malgastat els diners posant grans anuncis a plana sencera o cartells a les nostres oficines i delegacions dient que vinguin, encara que els haguéssim posat en àrab, perquè som una administració. Han de ser els que els estan a prop, aquells que hi han treballat dia a dia. Per tant, jo senzillament crec que discrepo substancialment.

Quant a dades, jo en tinc aquí, de dades, i nosaltres seguim el fenomen dia a dia. I a títol il·lustratiu —perquè això sí que és bo— jo els podria dir que dades tancades el 15 d'octubre —són oficials, són oficials del Ministeri—, a 15 d'octubre s'havien rebut a nivell de tota Espanya 73.000 sol·licituds; de Catalunya, se n'havien rebut 17.000; de la província de Barcelona, se n'havien rebut 10.600; de Girona, 3.700; de Tarragona, 2.000, i de Lleida, 1.100. I de resoltes, en aquest moment, el 15 d'octubre, se n'havien resolt a nivell d'Espanya, 29.000; a nivell de Catalunya, unes 6.296 —dic el 15 d'octubre, eh?— que representen un 24% de les presentades a tota Espanya i... O sigui les 17.000 representen un 24%, les presentades, i les resoltes representen un 35% de les presentades a Catalunya; a Lleida se n'han resolt 3.426; a Girona, mil... Perdoni: a Barcelona són 3.426 —perquè ara li dono el desglossament per províncies—; a Girona, 1.711; a Tarragona, 652, i a Lleida, 507.

Perquè tingui també un perfil sociològic d'aquesta gent, d'aquests permisos com van, molt breument. Als sectors d'activitats, sobre els 5.000 primers permisos concordats, un 42% són del sector serveis; a la construcció, un 25%; a l'agrari, un 23%, i a la indústria, un 10%. Per compte propi, un 90%... Per compte —perdó— d'altri, un 90%; per compte propi, un 10%. D'homes, un 84%; les dones, un 16%. Les meves xifres i les meves estimacions coincideixen amb les de vostè quant al nombre d'immigrants que es calcula que hi pugui haver a Catalunya. Són uns 60.000 de legals i un nombre similar d'il·legals. D'aquests s'estima —s'estima— que podran amb aquest procés obtenir la legalització uns 30.000, com ha dit vostè, que implicaria també que si obtenen la legalització ells podrien obtenir també la legalització els seus familiars i, per tant, que es legalitzarien unes 60.000 persones que estan residents, avui dia, il·legalment.

Sap que en l'expedient una cosa són les persones que demanen i l'altra els familiars que generarien el dret derivat. I jo tinc aquí gran quantitat d'informació al seu abast. Li puc dir que seguim el tema aquest amb molta atenció. També li voldria dir una cosa, per dir-ho així: aquest és un tema important i hauríem de fugir, diguem-ne, d'usos instrumentals; crec que seria bo. És un tema que afecta profundament a la nostra societat. Només li faig una referència: l'altre dia, l'altre dia havia un article a la premsa barcelonina que deia que en principi la dreta hauria de fugir possiblement —hi ha una doble temptació—, la dreta hauria de fugir de la instrumentació del problema, per dir-ho així, i l'esquerra hauria de canviar també el seu comportament quant a reconèixer el problema. Exacte, eh? I per tant, aquest és un tema —per acabar— en què nosaltres estem disposats a col·laborar més del que ha fet... Vostè apunti, en tot cas, possibles vies, però apunti vies que possiblement siguin eficaces i que no siguin faramalla o focs d'encenalls; perquè la via que vostè m'ha

apuntat com a possible, honradament, penso que aportaria molt poc a la solució del problema d'aquestes persones.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és interpellació sobre la política sanitària, que formularà la Diputada il·lustre senyora Rosa Fabian, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política sanitària

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, Senyor Conseller de Sanitat, la situació sanitària a Catalunya va estar marcada per la fita que va posar aquest Parlament el 14 de juny del 90 en aprovar la Llei d'Ordenació Sanitària, i el Grup d'Iniciativa per Catalunya no ha volgut deixar passar aquest final de legislatura sense fer un petit repàs del compliment o del desenvolupament dels punts bàsics que marcava aquesta Llei i que, segons el nostre parer, podrien ser els següents:

El Pla de Salut a Catalunya. Es va presentar el document marc abans de vacances; s'ha donat un termini de dos anys per modificar i concretar tots aquells aspectes que siguin millorables a criteri de les aportacions que facin les organitzacions i entitats interessades. Nosaltres consideràvem, en primer lloc, que la seva presentació ha estat positiva tenint en compte les directrius generals de l'Organització Mundial de la Salut per a l'any 2000. Però també consideràvem que hi manca l'articulació dels mecanismes per incitar a un debat social i de participació que sens dubte aportaria noves propostes i concretarien les formes de desenvolupament i aplicació dels programes. També consideràvem que a més dels objectius haurien de reflectir-s'hi, en aquest Pla de Salut, uns compromisos clars de calendari d'aplicació i d'àmbits d'actuació.

Constitució del Servei Català de la Salut. Al darrer mes d'agost es va exhaurir el termini marcat per la Llei d'Ordenació Sanitària i en aquests moments s'estan constituint encara els consells de direcció de les regions i els consells de participació dels sectors. Però el Departament està aprovant ordres i decrets de desenvolupament sense la participació de les organitzacions implicades —ajuntaments, centrals sindicals, patronals, usuaris, etcètera. És a dir, el Departament està ja ordenant legislativament el Servei Català de la Salut sense la participació que la Llei marcava com a preceptiva de la participació d'aquestes entitats.

Universalització de l'assistència pública. El darrer 30 de juliol es va publicar el Decret d'Universalització, incloent el finançament per quota directa de l'usuari que cobri per sobre del salari mínim. Nosaltres, quan vam pactar amb la Conselleria la universalització, l'enténem gratuïta i la continuem entenent gratuïta. Per altra banda, en el Pressupost s'hauria de preveure el finançament de la cobertura dels 200.000 potencials nous usuaris que aquesta universalització aportarà i no em sabut veure... Ja en parlarem, del Pressupost, però ens agradaria que en aquesta interpellació el senyor Conseller ens expliqués com es pensa atendre aquest compromís.

Ordenació de la planificació familiar. S'ha publicat el Decret del Pla d'Atenció a la Dona sense cap tipus d'intervenció dels

òrgans de participació que, com dèiem abans, ara s'estan constituint, i s'han endegat converses a nivell tècnic entre l'Institut Català de la Salut i l'IMAS de Barcelona per tal d'integrar els centres de planificació de l'Ajuntament als equips de teco-ginecologia de l'Institut Català de la Salut. Fins avui aquestes converses es limiten als serveis de Barcelona ciutat i no a la resta dels serveis de Catalunya. El que no està previst és la creació de nous serveis de planificació familiar allà on no n'hi hagi, per la qual cosa, des del nostre punt de vista, el Servei Català de la Salut faria discriminació territorial amb aquest tipus de serveis.

Integració dels centres i serveis de les corporacions locals. El termini que dona la Llei d'Ordenació Sanitària per a la integració al Servei Català de la Salut dels centres sanitaris locals, ajuntaments, diputacions, etcètera, és de dos anys. Ha passat un any i encara no s'ha endegat aquest procés. El que vol dir és que continuem amb les duplicitats de xarxes d'assistència psiquiàtrica, gran desigualtat de cobertura territorial i la mateixa descapitalització i precarietat que teníem fins ara.

Homologació de tots els treballadors del Servei Català de la Salut. El mandat de la Llei d'Ordenació Sanitària d'equiparar les condicions laborals dels treballadors de l'ICS i de la xarxa de la XHUP donava un termini de tres anys. Tot just ara s'ha constituït una comissió de treball al Servei Català de la Salut per començar a treballar el tema. Tenint en compte que només queden dos anys de termini per complir la Llei d'Ordenació Sanitària quins són els criteris que es faran servir per fer efectiva aquesta equiparació? Té a veure amb les modificacions que hem vist anunciades a la premsa del mètode de pagament dels centres concertats? L'actual sistema de pagament, basat en estades i actes d'assistència, no estimula, en absolut, l'eficàcia del sistema sanitari català. Com dèiem, hem llegit a la premsa la posada en marxa progressiva d'un nou mètode basat en la complexitat de les patologies tractades. Quins seran els criteris d'aquesta reforma en el pagament? Quins són els terminis establerts per al seu funcionament? Quin serà l'àmbit de la seva aplicació? Tornant al tema del personal, enfront de la crisi de la manca de personal d'infermeria, quines mesures pensa prendre el Departament per tal de poder garantir la satisfacció de la demanda d'aquest personal en els propers anys?

Desenvolupament de les xarxes d'assistència sòcio-sanitària. Després de gairebé cinc anys fins al moment s'han publicat el Decret de Finançament, l'Ordre de Concertació i l'Ordre dels Mòduls de Pagament; encara no han estat publicades l'Ordre d'Acreditació de Centres i l'Ordre d'Aportació Econòmica de l'Usuari; està, per tant, per decidir la gratuïtat o no d'aquest servei. I el que ens sembla més greu encara des del nostre punt de vista és si els que hauran de pagar seran només aquelles persones més grans de seixanta-cinc anys, amb la qual cosa, des del nostre parer, incorreríem en una discriminació anticonstitucional per raó d'edat. Creiem que els criteris de justícia no poden estar determinats per l'edat d'una persona.

En definitiva, fariem una valoració que l'aplicació de la Llei d'Ordenació Sanitària s'està fent de forma lenta, sense el funcionament dels òrgans de participació i desvirtuant l'esperit de la Llei mitjançant les ordres i decrets de desenvolupament, així com la política de cessió de la gestió a ens públics aliens al Servei Català de la Salut, com en anys anteriors. Malgrat que la Llei d'Ordenació Sanitària no autoritza les taxes, continua el

perill de la desaparició de gratuïtat amb els decrets d'universalització i els de finançament d'assistència sòcio-sanitària.

No voldríem acabar aquesta interpellació sense parlar de la reforma de l'assistència primària, que des del nostre punt de vista és cabdal per parlar de la situació de la sanitat a Catalunya. Des del Decret de març del 85, cada cop està més endarrerida respecte a les previsions que va fer el mateix Departament de Sanitat. En aquests moments, la població coberta per l'assistència primària reformada no arriba al 30%, quan hauríem d'estar a prop del 60%, i dels 79 equips d'atenció primària —estic en dades del 30 de juny—, sobre les 332 àrees bàsiques de salut previstes en el Mapa Sanitari a Catalunya, hi ha un 13% del personal que no ha volgut integrar-se a la reforma. A més, la distribució territorial de la reforma continua fent diferenciacions molt importants.

Pel que fa a la jerarquització de les especialitats: radiologia, laboratoris i rehabilitació, el procés encara està més endarrerit, i hi ha sectors en què pràcticament no ha començat, la qual cosa suposa que continuï la baixa dedicació dels especialistes i la manca de vinculació en l'àmbit hospitalari. Quan, senyor Conseller, haurà acabat la reforma?

Per altra banda, a finals del 91, el total d'àrees bàsiques de salut de funcionament sobre les previsions que el mateix Departament va fer eren d'un 28,36%, amb una cobertura poblacional del 26,25% de la prevista. Quina és la causa d'aquest retard? Quins són els criteris per a l'impuls de les noves àrees bàsiques de salut? Quins són els terminis que actualment tenen previstos?

I per acabar, simplement unes preguntes amb les quals nosaltres no som capaços d'obtenir una resposta racional. Està altament avançat el procés d'encàrrec per part del Servei Català de la Salut amb una possible data d'obertura, per a l'1 de desembre, de la gestió d'una àrea sanitària Hospitalet-Vandellòs a una empresa diferent de l'Institut Català de la Salut. Quin és el justificant d'aquesta concessió? Quins seran els criteris per a la concessió d'àrees bàsiques de salut a empreses o entitats diferents de l'ICS? Quins seran els condicionants? Quins seran els criteris? Com serà el nivell de control del Servei Català de la Salut davant d'aquestes empreses concessionàries? Quin és el calendari per a possibles noves concessions? I ja per finalitzar, respecte a les llistes d'espera: quines mesures pensa establir el Departament per tal de reduir-les, tant en els hospitals públics com en els concertats?, en quins terminis?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Pel Consell Executiu, té la paraula el Conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Rosa Fabian, vostè no és que em faci una interpellació, vull dir, vostè quasi m'hauria hagut de demanar, doncs, que m'hagués presentat en la Comissió de Política Social —i ho hagués fet encantat de la vida—, per explicar-li totes aquestes coses, tantes com en vulgui i més, no? Perquè m'ho ha preguntat tot, no? M'ho ha preguntat absolutament tot; per tant és impossible que jo li ho contesti tot, no? Llavors seguiré un consell que m'ha donat abans, de contestar-li el que sàpiga, perquè sinó em ficaré en un mal embolic.

Jo sí que li puc explicar —en general— quina és la política de la Generalitat amb el que és la sanitat i, concretament, la política del Servei Català de la Salut, i això em farà sortir una mica de les preguntes concretes seves, i després també intentaré contestar-li les seves.

Nosaltres volem un Servei Català de la Salut finançat públicament, amb una gestió empresarial que gestioni amb criteris empresarials i volem un sistema sanitari, un Servei Català de la Salut planificat i, aquest, com que és *leitmotiv* que em dedico a passejar-me pel país explicant, doncs, ho explicaré aquí, perquè jo crec que és bo explicar-ho i, a més, en aquesta Cambra. Començaré pel segon punt.

Nosaltres volem un Servei Català de la Salut gestionat empresarialment, des d'un punt de vista de criteris econòmics, però evidentment des d'un punt de vista de criteris de personal, i des d'un punt de vista —en què jo hi insisteixo molt— de criteris assistencials. La gestió no és només una gestió econòmica, sinó de seguida diuen aquest que és economista... No, no, també vol dir que assistencialment s'ha de gestionar això amb uns criteris assistencials, amb la utilització de tots els recursos, amb la idea clara que un dels aspectes més importants és donar satisfacció a l'usuari, i una satisfacció subjectiva a l'usuari —que a mi m'agrada, ja ho saben vostès, dir-ne «de client»— i crear dintre del sector sanitari uns sistemes de competència, de concurrència, que no vol dir que això sigui un mercat lliure, sinó dintre d'un mercat —i passo al segon punt—, d'un mercat planificat.

La sanitat en el nostre país: tenim uns diners limitats, tenim diners públics a més que s'utilitzen en sanitat, i és obligació del Govern de la Generalitat de planificar. Un mètode de planificar, doncs, és, per exemple, fer el que férem ahir: aprovar la Llei d'Ordenació Farmacèutica —ja sé que vostè no hi està del tot d'acord, però jo crec que és un mètode de planificar—, i una planificació tendent a un equilibri territorial; aquest és el motiu pel qual nosaltres fem centres d'assistència primària, consultoris municipals, la xarxa d'hospitals comarcals, perquè creiem que la sanitat a de ser, a més, un procés que permeti un equilibri territorial i, a més, s'ha de planificar des d'un plantejament avui dia diferent, no tant per uns índexs de personal o uns índexs de llits, sinó planificar a través del que nosaltres en diem el Pla de Salut de Catalunya, d'uns objectius de salut que canviïn la idea antiga de planificar, basat en uns índexs, basats, a partir d'ara, en uns objectius de salut.

Aquest Pla de Salut del qual hem fet el marc, que jo crec que és una cosa molt important, que vostè deia: «Home!, aquest Pla de Salut pot tenir defectes». Jo sincerament li puc dir que estic cofoi d'aquest Pla de Salut, perquè jo crec que és dels plans de salut que s'han fet més ben fets, que, a més, aquest Pla de Salut es fa d'una manera —jo diria— participativa, perquè el que es pretén no és fer un Pla de Salut i amb això ja està, sinó aquest Pla de Salut donar-lo i que vagi de baix després a dalt, i poder fer el Pla de Salut definitiu.

Aquest període de temps des que es fa el marc fins que està fent l'elaboració del Pla de Salut definitiu, això no vol dir que no es faci res durant aquest temps, això seria un gran error. El Pla de Salut és un mecanisme de planificació dinàmica i que permet, evidentment, permet que es pugui anar aplicant tota una transformació dintre de la nostra sanitat, a través d'objectius i d'avaluació d'aquests. Planificació basada en aquells 264 objectius de salut, que té especial atenció en els aspectes de

prevenció, en el que nosaltres en diem «els estils de vida», i aquests dies s'ha vist a través de les campanyes, o que, evidentment també afecta principals problemes de patologies o aspectes concrets que preocupen des del punt de vista sanitari, com poden ser els aspectes oncològics o els problemes de canvis demogràfics, com pot ser el programa «Vida als anys».

Per tant, gestió empresarial, planificació buscant l'equilibri territorial, buscant aquesta planificació a través del Pla de Salut, i finançament públic. I permeti'm que m'hagi de referir dos segons al finançament públic; finançament públic en què tots estàvem convençuts que l'ideal seria anar a través dels Pressupostos de l'Estat. Això encara no funciona així, és a dir, una part va a través del Pressuposts de l'Estat i una part va a través de les cotitzacions. I sincerament, em sembla injust i em semblaria injust, que la gent amb més possibilitats econòmiques del nostre país no contribuís amb una quantitat al finançament de la sanitat que podria ser el que es podria fer si s'apliqués un decret d'universalització diferent del que hem fet nosaltres, fins que es doni la situació que tot vagi a través dels Pressupostos de l'Estat.

Jo he sigut un defensor perquè això vagi a través dels Pressupostos de l'Estat. Escolti, ara en tinc dubtes, no tant perquè sigui bo que vagi a través dels Pressupostos de l'Estat, sinó que des que això va a través dels Pressupostos de l'Estat —i cada cop depenem més del Ministeri d'Hisenda—, cada cop anem pitjor. És a dir, això és un espècie de desastre, no?, en què cada cop que es va produint això anem nosaltres molt pitjor.

Un finançament, de totes maneres, públic però suficient, permeti'm que jo aprofiti l'ocasió per dir —partidísticament, probablement— que realment la situació a què estem arribant a nivell de finançament és una situació absolutament ridícula com no hi havíem arribat mai. Nosaltres tenim un finançament en què participem sobre la desviació que fa l'INSALUD no transferit, i en aquests moments a Catalunya s'endeuten 27.000 milions de l'any 90, de les desviacions del 90 —26.400 exactament—, firmats que se'ns paguerien entre agost, setembre i octubre. Ens deuen 27.000 milions del 90. Si es calculen les desviacions del 91 ens en tocarien 40.000 més, que no ens els pagaran fins l'any que ve, i aquest mes no hem cobrat 7.000 milions de pessetes perquè diu que no n'hi han més, i que, per tant, no podem pagar la farmàcia.

Bé, és evident que, escolti, seguint un eslògan que he llançat jo amb la campanya publicitària —aquesta última— per mentalitzar la gent, el que és evident és que això no és vida! És a dir, és impossible poder viure amb aquesta situació econòmica que estem passant nosaltres.

Malgrat aquestes situacions, malgrat totes aquestes dificultats, jo crec que sí que s'està avançant, no. És a dir, aquí hi han plantejaments, doncs, de dir: «Home, s'avança a la velocitat que un voldria o a la que no es voldria.» Bé, jo crec que s'està avançant. S'ha fet un pla de salut, que és important, que jo crec que hi han uns mecanismes clars de funcionament d'aquest Pla de Salut i de la seva aplicació. És evident que s'està constituint el Servei Català de la Salut, a la velocitat possible de la seva instauració. Les ordres i decrets, home, es fan amb consulta i participació; això em dona més maldecaps dels que vostè es pot pensar, i bé, escolti, jo intento pactar amb tothom i això m'ha fet canviar ja més d'un cop una ordre per intentar que tothom es senti prou satisfet i que la gent, doncs, en un acte tant important

com és la constitució del Servei Català de la Salut es pugui constituir amb tots els ets i uts.

Crec que anem molt més avançats que en altres comunitats autònomes que han aprovat els serveis de salut de la seva comunitat autònoma, doncs, abans que la nostra.

Quant a la universalització, ja li deia, és una situació que nosaltres aplicarem; és evident que hi han aquestes quantitats per a aquest aspecte i nosaltres l'atendrem amb el pressupost que tenim, és a dir, no en podem inventar d'altre. Evidentment, tot això que jo li he dit, doncs, es fa amb unes dificultats de finançament evidents, però no podem estar tot el dia plorant pel finançament.

Hi ha una bona col·laboració —una bona col·laboració— en molts temes dels que vostè deia, i vostè deia: «Home, en alguns aspectes, en altres...» En planificació familiar hi ha una bona col·laboració amb la majoria d'ajuntaments, hi ha una bona col·laboració i es busquen maneres de no duplicar xarxes, d'integrar. No hi ha una bona col·laboració —i ho dic públicament— amb el Ministeri de Benestar Social, perquè amb el Ministeri tenim un problema i és que se subvencionen directament, no?, amb el Ministeri se subvencionen directament centres de planificació familiar, que jo no dic que no siguin necessaris, però que jo crec que seria exigible que, almenys, ens consultés on es volen col·locar. Tenim bones negociacions amb la majoria de diputacions per al traspàs dels serveis. Dic amb la majoria, perquè, evidentment, no amb totes, i és obvi amb quina no hi ha una bona relació, perquè fins i tot no aconseguim ni tenir les dades completes de l'activitat que es fa. Hi ha la voluntat d'aquesta equiparació salarial entre el personal de la Xarxa d'Utilització Pública i, si vostè s'hi fixa, a nivell dels Pressupostos, doncs, veurà que els Pressupostos que es fan cada any es fan amb uns marges perquè es pugui anar a aquesta situació d'una manera progressiva, i és veritat que s'intenta buscar un sistema de concerts diferents. Nosaltres hem tingut una experiència en concerts i la idea és anar fent una variació a nivell dels concerts, a fi i efecte que aquests concerts estimulin més un tipus d'activitat que sigui la que nosaltres volem, no?

Vull dir, que hi ha tot un conjunt d'aspectes que jo crec que es porten a terme; jo crec que s'està avançant d'una manera molt important, i sí que el que em sabia més greu es que es pensés que això ho fem sense la voluntat de col·laboració amb les altres entitats, no? Si de cas, en el torn de rèplica li contestaré tot un altre conjunt de coses de les que m'ha dit.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Per al corresponent torn de rèplica té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. A mi em semblaria esplèndid que el senyor Conseller fes una compareixença a la Comissió de Política Social, perquè jo el que pretenia amb aquesta interpellació és posar sobre la taula tots els dubtes que en el tema de sanitat té el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i donat que en la Comissió de Política Social només tenim dret a una pregunta, tampoc tindria la possibilitat de fer-li tot aquest reguitzell que li acabo de fer i, per tant, abans que acabi la Legislatura, seria perfecte que poguéssim tenir aquesta presència del senyor Conseller en la Comissió de Política Social.

Jo, simplement, volia dir també, amb la mateixa contundència del senyor Conseller, que des d'Iniciativa per Catalunya es-

tem d'acord amb aquests principis que vostè assenyala, és a dir, que s'hagi reconegut, des de l'Informe Abril fins al Conseller de Sanitat, fins tothom, que el millor sistema de sanitat és un sistema públic, i que ningú parli d'un sistema que no hi hagi en el nostre país un sistema no públic de salut, a mi em sembla esplèndid, i a Iniciativa per Catalunya li sembla esplèndid, i a mi em sembla que seria una cosa que hauríem de dir amb més força; o sigui, jo crec que els mitjans de comunicació —i tothom— estem parlant de, potser, les coses anecdòtiques de l'Informe Abril, i en canvi, no es diu públicament que tothom reconeix, en aquests moments que sembla ser que allò públic i que la planificació no està de moda, que, quant a la sanitat, es reconeix que el millor sistema és un sistema públic i que, a més, s'ha de planificar la sanitat. Per tant, absolutament d'acord.

Sistemes de gestió empresarial. Si sistemes de gestió empresarial vol dir utilitzar tots aquells sistemes d'eficàcia que en el món privat s'han posat en marxa per fer, per acurar la despesa, ens sembla perfecte. Ara, no pot ser l'únic criteri el criteri economicista; és a dir, qualsevol, qualsevol sistema —i això tant sigui de sanitat com de serveis socials—, és a dir, qualsevol bé públic no pot estar condicionat únicament i exclusivament al seu cost, encara que nosaltres considerem que amb qualsevol política d'eficàcia per donar millor servei rebaixant els costos hi estaríem absolutament d'acord. És a dir, gestió empresarial en el sentit dels elements de major eficàcia per a l'administració dels béns públics. Absolutament d'acord.

El que entenem és que quan ens diu tot això vol dir que si estem finançant, és a dir, des del meu criteri —i d'això també igual hauríem de fer un debat públic: què és públic i què és privat—, jo crec que el que ja no seria just és dir que només és públic allò que és de propietat pública. És a dir, jo entenc que això sí que ha passat de moda, que el criteri de propietat no és l'únic que determina el públic i el privat, i des del meu punt de vista és públic tot allò que es finança amb diners públics, i per tant estem en un sistema públic quan estem concertant amb hospitals de la XHUP.

El que, des del meu parer, hauríem de dir també, és que els diners públics sempre han de tenir un control específic, i han de tenir un control més gran que quan un empresari —i torno a la gestió empresarial— gasta els seus diners privats com vol. Per tant, tot el que crec que hauríem de fer és arbitrar amb aquestes noves fórmules de gestió del diner públic quin és el control, perquè potser els sistemes antics que consideren que només és públic el que és de propietat pública, els sistemes de control ja no serveixen i el que es fa des de l'Administració és buscar sistemes privats per escapar-se del control públic dient que es necessita més agilitat, i sí que necessitem més agilitat, però no podem escapar del control del que és el diner públic i, per tant, els béns públics.

Per tant, jo estaria disposada i m'agradaria molt entrar en un debat del que és públic i del que és privat i que, segurament, no estaríem tan lluny —pel que ha dit el senyor Conseller— del que crec que el Grup d'Iniciativa per Catalunya està defensant. Però, en canvi, hi han coses —i jo he fet un reguitzell de preguntes que espero que em contesti el senyor Conseller en aquesta segona tanda de rèplica que vostè tindrà i que jo no tindré— i que volia fer-li aquesta interpellació abans de parlar dels Pressupostos, perquè llavors no em contesta vostè i llavors no tinc ocasió de poder contrastar les opinions amb vostè, doncs, m'agradaria

que em contestés —perquè hi ha coses que jo no sé resoldre i que no sé resoldre tampoc quan llegeixo els Pressupostos— perquè a Olesa de Montserrat la Mútua de Terrassa està construint —no gestionant, construint— una àrea bàsica de salut? Jo no sé contestar aquesta pregunta. Deu ser perquè la Mútua fa de constructor; això no ho puc entendre. Entenc que la Vila Olímpica sí que ho faci en els habitatges de la Vila Olímpica, perquè és qui està construint tot el barri, però no entenc aquest tipus de coses. I el que demano, senyor Conseller, és transparència en la utilització dels diners públics. I és preocupant que vostè estigui dient als mitjans de comunicació —i ho acaba de dir en aquesta tribuna— que amb els mitjans econòmics que tenim és difícil gestionar, és difícil fer sanitat a Catalunya.

Haurem de demanar un consens polític conjunt, no ho sé, alguna cosa haurem de fer, però el que li preocupa moltíssim a Iniciativa per Catalunya és que vostè, quan presenta el Pressupost, diu: «Estem col·lapsats i no sabem com podem continuar avançant amb la sanitat a Catalunya».

Totes aquestes preocupacions més totes les preguntes que li he fet en la primera intervenció, m'agradaria, fóra ara o en una compareixença seva en la Comissió de Política Social, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya tinguéssim resposta perquè —com li deia— ens preocupa el tema.

Gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian, però ja sap que les preguntes concretes no té massa expectatives que siguin contestades. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable President, senyores i senyors diputats, evidentment és difícil, no? Sí, és veritat, no? És una conselleria difícil amb uns pressupostos difícils, no? Els té difícils el Ministre, eh? No només jo; el Ministre els té difícils, i és difícil tot aquest tema, perquè jo hi porto deu anys, i deu anys esperant que la sanitat sigui una prioritat a tot l'Estat espanyol, i he de dir, sincerament, que em trobo, jo que sóc un sanitarista, doncs, em trobo amb la gran decepció que no és una prioritat a nivell de l'Estat espanyol, any rere any, la sanitat, no? Malgrat que se'ns expliqui el que és vulgui.

Però això no ens impedeix o no ha de ser excusa per no poder fer coses. Jo sempre dic el mateix; és a dir, una cosa és el que és i una altra cosa és que nosaltres hem de continuar treballant dia a dia, perquè si tinguéssim uns grans pressupostos i tot això, potser llavors seria fàcil i llavors no estaríem en aquesta situació.

Jo sí que li puc dir que... Bé, vostè ha fet aquí una contrareplica a la qual, doncs, m'ha deixat parat perquè hi estic quasi d'acord en tot, la qual cosa, doncs, pot ser fins preocupant quasi, no? Perquè, sí, jo estic d'acord que l'important no és la propietat. L'important no és la propietat, sinó que l'important és el control dels diners. I veure com es gasten els diners i quina eficiència es dona a aquests diners i què és el que donem de sanitat, quin producte acabem donant i com funciona això, no?

I jo sóc dels que insisteixo molt i em nego a pensar que la sanitat només s'ha de veure des d'un punt de vista econòmic, no? I quan parlem, doncs, dels aspectes de gestió empresarial em nego que només es parli de pessetes; hem de veure com es gasten aquestes pessetes, quina eficiència donem a aquest siste-

ma i com està funcionant tot això. És aquest l'aspecte en què jo insisteixo molt: no consisteix a fer que nosaltres defensem un tipus de gestió empresarial per estalviar sinó per veure si els diners que tenim els gastem al millor possible, no? Jo crec que aquest és el gran missatge que s'ha de donar, perquè em nego... I vostès hauran vist que he muntat diferents actes i diferents coses en les quals jo intento que es vegi la sanitat d'una manera diferent, que no es vegi només des del punt de vista de la despesa, sinó que la sanitat, la sanitat del nostre país també genera al seu voltant una gran quantitat de riquesa. I aquesta és una trampa a la qual fàcilment a mi em volen fer caure, de dir: «Escolta, aquest és el que genera despesa». Bé, però al voltant de la sanitat es genera una gran riquesa per al nostre país i jo crec que aquesta nova visió també s'ha de veure, no?

Bé, nosaltres, hi ha un conjunt d'aspectes que, basats en aquestes línies, nosaltres volem desenvolupar, amb prudència, amb calma, procurant fer les coses ben fetes, i és evident que nosaltres hem estimulat la creació de consorcis, la creació d'entitats, no?, que, de totes maneres, no ens enganyem, jo sempre dic el mateix; és a dir, quan em diuen: «Oh, és que vostè fa moltes empreses, moltes entitats», jo dic: «Ecoliti'm, quasi totes són públiques o d'origen públic, i com a mínim totes són sense finalitat de lucre, eh?» També podrien ser privades, però jo dic: «Ecoliti'm, la realitat del que fem no és una cosa tan estranya, no?, no és tan estranya». I quan hi ha un alcalde, doncs, a Vandellòs, que diu: «Ecoliti'm...» —per gestionar l'àrea de l'Hospitalet de l'Infant o de Vandellòs—, diu: «Ecoliti'm, perquè no la gestiona una entitat que és SEGESA?» SEGESA no és una empresa estranyíssima, especuladora estranya, sinó que és una empresa, doncs, nascuda d'un ajuntament, no?, amb tot el nostre suport i que dona una assistència —jo diria—, doncs, de qualitat dintre les possibilitats que hi ha, no?

I quan nosaltres... Doncs, es construeix un centre d'assistència primària a Olesa i el fa la Mútua de Terrassa, doncs, això es fa no perquè nosaltres ens ho inventem sinó perquè nosaltres diem: «Aquest centre no el podem construir fins d'aquí un any, o d'un any i mig, o dos anys», i en un moment donat, doncs, un ajuntament diu: «Ecoliti'm, i si el construeix la Mútua i després els el cedeix a vostès, què els sembla?» I podem arribar a aquest grau d'acord o de concessió.

Vostè abans m'ha dit un conjunt de coses que, de totes maneres, no són exactes, no? És a dir, nosaltres, jo crec que s'ha de reconèixer. Jo he explicat diferents cops que amb la reforma de l'assistència primària hem anat lents durant un temps i ho he reconegut públicament, però, home, aquest any no; aquest any no; aquest any no m'ho poden continuar dient, que he anat poc a poc, perquè aquest any nosaltres acabarem el dia 30 de desembre amb cent vint àrees bàsiques de salut funcionant a Catalunya. Em puc equivocar d'una o de dues, però no m'equivocaré de deu —no m'equivocaré de deu, no?

Per tant, home, s'ha fet un esforç molt important que jo esperava, doncs, que al final es reconegués, no?, i es digués: «S'està fent un esforç molt important en l'assistència primària». Es continuarà fent l'any que ve: en els Pressupostos de l'any que ve hi ha per fer entre trenta i quaranta àrees bàsiques més i aquesta és la línia que nosaltres continuarem prenent.

Em sap greu perquè s'encén la llumeta i jo, si puc, demanaré una compareixença a Política Social per explicar tot el funcionament de com estan funcionant les coses, i si no, sàpiga

que el meu despatx el té obert perquè li expliqui tot això i tot el que vulgui i més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al quinze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la problemàtica generada pels residus sòlids, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Víctor Gimeno.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica generada pels residus sòlids urbans

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Diputat, ai!, senyor Conseller de Medi Ambient, la meua interpellació va dirigida en dues parts: una, és sobre el grau de compliment d'acords presos per aquest Parlament i l'altra per valorar com està avui la situació dels residus urbans.

A la primera part vull fer referència a un moció que va ser aprovada per unanimitat en aquest Parlament i que, fent referència al debat que es va generar en aquells moments, a partir de la interpellació substanciada per mi i resposta pel Conseller de Política Territorial, ja que encara no existia, fa aquest any i mig, el Departament de Medi Ambient, es parlava de la necessitat d'elaborar un pla específic per al tractament dels residus urbans; i a la Moció, aquesta del dia 5 d'abril del 90, vam acordar instar el Consell Executiu a: primer, promoure amb la participació dels ens locals una campanya de conscienciació dels ciutadans sobre la problemàtica general dels residus urbans; segon, incrementar les tasques de vigilància i control dels abocadors de residus instant les administracions locals al compliment de la normativa vigent; tercer, potenciar la construcció i instal·lació de plantes de tractament i eliminació de residus sòlids urbans assessorant els ens locals respecte a les tècniques més idònies i la seva gestió i col·laborant en un pla específic per al seu finançament, i el quart deia: engegar un programa de sanejament d'abocadors incontrolats per recuperar aquestes zones amb les tècniques adequades, contemplant així mateix el seu finançament.

Jo he de dir que, si féssim un seguiment pressupostari d'aquestes partides, no el puc veure clar. Sí que he de dir, i he de dir que he constatat amb satisfacció un increment important per al Pressupost del 92 en el programa específic per al tractament de residus sòlids urbans, que preveu una partida de 1.300 milions molt superior a aquells aproximadament 500 que s'hi destinaven els anys anteriors; i que hi ha, també, una partida de 50 milions per a ajuts a la recollida selectiva de vidre, piles i paper; i voldria creure que una partida per a una experiència pilot de regeneració integral de sectors territorials vol fer això del sanejament d'abocadors incontrolats i les conseqüències que porten.

Però en els dos apartats primers, el de promoure campanyes de conscienciació en els ajuntaments i ens locals i el d'incrementar les tasques de vigilància i control dels abocadors instant les administracions locals al compliment de la normativa vigent —i ho puc constatar des del coneixement de diverses administracions locals—, jo diria que aquestes tasques no han estat molt manifestes. En tot cas, fruit de la resposta del Conseller, suposo que podríem debatre aquest tema. Però a part del compliment o

no d'aquesta Resolució del Parlament el que voldríem és mostrar la nostra preocupació per l'evolució en la generació de residus urbans a dintre de Catalunya, perquè és el marc de la nostra competència.

Jo tinc unes dades fetes pel mateix Ajuntament de Barcelona en què se'ns diu que en els darrers cinc anys, de l'any 85 a l'any 90, Barcelona ha augmentat en un percentatge del 35% en pes la seva producció d'escombraries. I ha passat de l'any 85, en què tenien 462.000 tones, al 90, amb 625.000. Però altra part preocupant és que diu: «La composició d'aquestes escombraries ha evolucionat paral·lelament al poder adquisitiu i als canvis en el hàbit de compra i de consum. Els materials combustibles han crescut més del doble; en conseqüència, la densitat ha disminuït i això provoca que l'increment del volum d'escombraries en aquests cinc anys arribi pràcticament al 70%.» Conseqüències: que els contenidors cada dia són més limitats; es necessita ampliar-los; que els abocadors cada dia s'omplin més de pressa; que, en definitiva, hi ha un procés de creixement que hauríem d'intentar veure si un dia o altre li posem un fre o invertim aquesta tendència.

Jo crec que les causes són clares; estem en una cultura que jo en diria la cultura de l'embolcall. Tot es ven normalitzat, higienitzat, ordenat, presentat, i que predomina la presentació comercial a la qualitat en si del producte, i que això, lògicament, està per totes aquestes tendències del *marketing*, que les empreses el que saben és que han d'entrar pels ulls, i campanyes propagandístiques que, en definitiva, el que ens fan és fer consumir més productes innecessaris en lloc de comprar els productes necessaris.

Per una altra banda, també, el que ens preocupa és la mateixa composició dels productes, de les deixalles. Una estadística feta per l'Entitat Metropolitana ens diu que hi ha un 29,64% de residus que ells els qualifiquen de combustibles i en els quals entren plàstics, fustes, cuirs, gomes, draps, cartró, paper; un 54,27% de material fermentable —hi posen restes vegetals, peix i pa—, i la resta, el 16,09%, que és material inert. Tot això vol dir que des de la mateixa qualificació dels productes per part de l'Entitat Metropolitana ja no parlen de la seva toxicitat, sinó que és el que és combustible, el que pot ser fermentable i la resta, en què hi entren diversos, des de terres fins a envasos metàl·lics, vidres, ossos, etcètera.

Què vol dir això? Que aquesta barreja entre productes de consum domèstic i productes d'ús industrial o restes de deixalles industrials fa que siguin molt difícils, per una banda, d'eliminar i, per altra banda, de tractar-los adequadament allí on s'han intentat tractar. Perquè —aquest seria l'altre problema—, com es tracten tots els residus? Hi han abocadors, hi han plantes de reciclatge i hi han incineradores. Quin és el funcionament de cada una d'aquestes? Quina és l'orientació del Govern de la Generalitat de cara a potenciar amb aquests 1.300 milions aquests tipus d'estructures.

Als abocadors cada dia s'incrementa el volum i s'incrementa la quantitat; lògicament, cada dia en necessitem més. De les plantes de reciclatge, les experiències que hi han fins ara són reduïdes i de poca..., diríem, poc encoratjadors els resultats. Mataró, Gavà i Vilafranca tenen tots problemes de pudor, problemes per comercialitzar el producte, entre altres coses perquè no hi ha aquesta separació prèvia de productes i fa que les mescles no siguin massa vàlides, el compostatge que surt, per a fer-

ne cap tipus d'ús. I finalment, les incineradores, no voldríem que fos la sortida fàcil perquè tenim estudis que jo en bé de la brevetat, per l'hora que és, no vull entrar a comentar, però la incineradora, que podria ser la sortida fàcil —sortida fàcil en el sentit que, aparentment, el que es planteja és que ocupen poc espai i disminueixen sensiblement el volum dels residus, que són netes i que fins i tot són econòmiques—, la veritat és que no es plantegen mai el problema de quines són les conseqüències dels productes que produeixen, i el que fan és diversificar els residus sòlids en gasos, en líquids i en altres productes que estudis dels Estats Units i de Canadà i d'altres països de la Comunitat Europea parlen de més de dos-cents compostos tòxics i perillosos en les cendres dels forns de les incineradores i en la pols que s'escapa. Vull dir jo que tampoc no és una solució molt clara la de les incineradores si no hi ha prèviament tot aquest tractament selectiu, aquesta recollida selectiva que és una, que nosaltres entenem que hauria de ser una de les prioritats.

No em vull fer més llarg, en principi. Hem dit que procuràrem ser breus. El que voldríem és saber com es compleix; quines són les perspectives d'actuació del Departament; si es comparteix la nostra inquietud d'anar a reduir la producció de residus i a recollir selectivament i prèviament els residus de cara a aconseguir un tractament molt més fàcil de cada un dels apartats en què s'haurà separat. I que si, lògicament, en tot això hi haurà una campanya d'educació ciutadana tan necessària com totes les actuacions de l'Administració perquè els mateixos ciutadans sàpiguin quines són les conductes que cal portar a terme i quines les que són indesitjables.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Albert Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, senyor Gimeno, els residus sòlids urbans —com evidentment, doncs, és conegut—, l'ordenació i gestió dels residus sòlids urbans correspon, és un servei públic de prestació obligatòria del municipi, d'acord amb la Llei de Règim Local. És un servei essencial; a Catalunya són més de dos milions de tones any —2.250.000, d'aquest ordre—; és importantíssima la seva actuació. Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat en aquest tema? Quin és el compliment de l'acord d'aquesta moció de què parlava el senyor Gimeno? Quines són les directrius de futur?

Evidentment, el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya és, primer que res, procurar una garantia de prestació idònia al servei; segon, procurar que la prestació correspongui a les directrius generals de medi ambient del Govern de la Generalitat de Catalunya a través del Departament de Medi Ambient, i tercer, una funció, doncs, protectora, tuitiva i, si s'escau, de control —com aquest mateix Parlament havia adoptat—, de control d'aquestes actuacions dels municipis.

Jo, respecte al compliment de la Moció d'aquest Parlament, he de dir-li que des d'un punt de vista de sanejament d'abocadors s'ha estat donant ajuts a través d'ordres que s'han publicat. El mateix puc dir-li respecte a la construcció, essencialment, d'abocadors. Moltes vegades es retarden perquè, doncs, per a l'obtenció dels terrenys hi ha problemes registrals, etcètera, però estan en marxa. Respecte a la conscienciació, he de dir-li que

justament ja ha sigut adjudicat i va sortir a concurs una sèrie de setanta-cinc, diguem-ne *spots* —jo no sabria dir-li exactament quina és la paraula televisiva—, per a temes de medi ambient, entre els quals un dels temes preferents serà el de residus sòlids urbans. I en el tema de vigilància i control puc dir-li que l'equip inicial, que estem formant i que cada dia, doncs, s'anirà millorant, no pas amb ganes que sigui molt voluminós sinó que sigui de qualitat, està en contacte amb, pràcticament..., sense «pràcticament»: amb tot el territori de Catalunya en diferents actuacions que s'estan portant, en aquestes actuacions de coneixement dels diferents abocadors incontrolats per segellar-los, en la cooperació i el suport per contruir-ne de nous.

Jo el que li voldria dir és que en aquest moment, respecte a aquest pla específic a crear, en aquest moment jo li vull dir una cosa: que està ja molt orientat, però molt, molt orientat. En aquest moment ja només ens quedaria, potser un 15%, si parlem de territori de Catalunya, en què encara no s'hagi acabat de cristallitzar un abocador. Val a dir que la major part dels problemes dels residus sòlids urbans és un problema que sobrepassa, evidentment, fora d'alguns municipis grans, l'àmbit d'un mateix municipi, perquè pel volum, per la necessitat de trobar un espai gran, per economia d'escala exigeix actuacions supramunicipals, sigui de consells comarcals, sigui de mancomunitats, sigui convenis entre diferents ajuntaments. Per tant, jo penso que en un any o en dos anys tindrem endegat tot el tema de residus sòlids urbans a Catalunya amb garantia de qualitat i clausurat tot l'existent.

Respecte que aquesta prestació de serveis correspongui a les directrius de medi ambient establertes pel Govern de la Generalitat a través del Departament de Medi Ambient de la Generalitat, hi ha diferents directrius, però entre elles jo n'hi voldria assenyalar quatre que penso que són d'aplicació —i altres—, però que són d'aplicació, essencialment, en el tema de residus sòlids urbans. Una és la preservació dels valors ambientals i natura; una altra és —com a diretriu, també, del Departament—, és la reducció, reciclatge i recuperació; l'altra és la d'educació ambiental, i l'altra és d'internalització de costos.

La plasmació d'aquestes quatre directrius en el tema concret de residus sòlids urbans ens porta a la següent filosofia, la següent política respecte a aquest tema:

Primer, recollida selectiva. Recollida selectiva de papers, de vidre, de plàstics, de roba, fins i tot, amb separació d'orgànics a casa. Això comporta uns objectius, té per fi uns objectius, que un és la conscienciació per part de tots els ciutadans que aquest tema no és un tema tan simple com per posar-ho en un bossa, i ja està; que aquest tema, doncs, és un tema de pedagogia, d'educació, de veure la seva complexitat i d'adonar-se que potser la incomoditat de separar-ho en diferents bosses, doncs, porta en canvi uns avantatges. Uns avantatges de reduir el transport, de reduir la pressió sobre els abocadors o sobre els sistemes d'eliminació que hi hagi, de reciclar i de valoritzar una part d'aquests subproductes i, evidentment, de reduir energia, en termes generals, i de reduir recursos, matèries primeres, que en definitiva, també, són o bé divises o bé actuacions sobre la natura.

Això amb el que pertoca a la política de recollida selectiva. Aquesta és una opció que fomentem, que estem iniciant, i que esperem... Aquesta, no li estranyarà al senyor Diputat que aquesta sigui una actuació que no es pugui assolir en quinze

dies, però hem d'esperar que en cinc, sis anys, la recollida selectiva estigui implantada de manera generalitzada a casa nostra.

Altres temes: reducció de residus. Reducció de residus: esperem amb això, també, que els aires comunitaris ens ajudin. Actualment, en alguns països d'Europa ja s'està fent. Vostè ha parlat dels embalatges. Els embalatges..., o sense anar als embalatges, la quantitat de sobres i de propaganda que rebem cada dia a casa, però els embalatges és un dels temes —i els envasos—, és un dels temes que cada dia estan augmentant. Estan augmentant i, en canvi, és un dels objectius de disminuir. Ja veiem que a Alemanya, en aquest moment, els mateixos fabricants d'embalatges s'han unit per fer una recollida dual, i aquests embalatges d'aquests empresaris units, que faran la recollida per tornar-se-la a quedar ells i reciclar-la, ja tenen un segell verd, que això permet no haver-ho de portar a la botiga, perquè si no tot ciutadà a Alemanya bé té dret a portar-ho a la botiga, i la botiga, naturalment, té un problema tan greu que, per això, s'hi ha buscat una solució. Per tant, en el tema dels embalatges, jo em penso que, també amb l'ajut de les directives comunitàries, anirem millorant.

Per tant, recollida selectiva, reducció de residus... Tercer: recuperació de subproductes. Recuperació de subproductes: abans hem dit que fariem recollida selectiva, que s'està començant a fer, evidentment, però recuperació de subproductes per reintroduir-los com a matèries primeres, tant sigui paper, tant sigui vidre, tant sigui també plàstic —perquè també es pot arribar a recuperar i fer peces de plàstic amb aquest plàstic recuperat. Aquesta funció, per tant, és un altre objectiu.

Quart: el reciclatge de la matèria orgànica. Una vegada separats tots aquests productes, aleshores és molt més valoritzable la matèria orgànica transformada en compost. Anirem sempre que puguem a fer compost. A fer compost perquè sigui adob natural, que a la seva vegada també representi una disminució d'energia i de recursos i, evidentment, de divises, i això ha de permetre, també, a moltes zones, potser, de la Catalunya més seca, doncs, valoritzar molts terrenys.

I cinquena actuació: el tractament de la resta no valoritzable, que, evidentment, pot ser per abocador o pot ser per valorització energètica. Jo el que li vull dir, senyor Gimeno, és que la nostra opció és... O sigui, abans abocador, naturalment, abans reducció per reciclatge, abans que... Després de la reducció per reciclatge, abans abocador que incineració. Crec que, si de cas, en la segona part acabarem de complementar-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Gimeno pot fer la rèplica, cenyida amb el temps que li marcan les bombetes.

El Sr. GIMENO: Com veurà el senyor President, no ens passem de temps. Bé, més que rèplica seria, continuant en aquest debat, jo he anat apuntant... Sí que dir-li que trobo a faltar una cosa, i és que en aquestes directrius generals del Departament de Medi Ambient hi ha una compareixença, crec que és acordada per aquest Parlament, i encara no l'hem fet, perquè vam creure convenient, vam sol·licitar Iniciativa de poder-ne parlar tranquil·lament en una compareixença a la Comissió corresponent, de les línies generals d'actuació del Departament. No és el motiu de la interpellació. En tot cas també, com que abans es comentava que hi podria haver una compareixença del

Conseller de Sanitat, potser fóra bo explicar tranquil·lament en una compareixença de tot un matí quines són les directrius generals del Departament de Medi Ambient.

S'ha dit en la resposta del Conseller que el resultat de compliment de la Moció era acceptable. Jo crec que no. Crec que no, sobretot, en les primeres parts, no? Ja ho he dit: la de promoure campanyes de conscienciació dels ciutadans, sí que es faran els *spots*, però s'ha tardat un any i mig, o s'ha perdut un any i mig des de llavors fins ara. Hi ha hagut tot el Pressupost de l'any 91 per a poder-ho fer, si no hi havien recursos pressupostaris l'any 90, i avui estem en les mateixes condicions en què estàvem en aquells moments.

I jo crec que tampoc, en les tasques de vigilància i control dels abocadors, la part d'instar les administracions locals en aquestes funcions, jo crec que no ha sigut..., no ha existit, perquè si hi ha una ordre de dir: «Qui vulgui acollir-se a una subvenció, que s'hi aculli», no és instar: és oferir. I crec que hi ha una diferència fonamental; crec que hi ha moltes administracions locals que no n'estan conscienciades, no n'estan preocupades. Encara hi ha en molt de territori la concepció que els residus, quan surten fora del casc urbà, ja s'ha acabat el problema; i jo també discreparia en aquesta dada del 15% que s'ha dit, del 15% del territori a on encara no s'ha cristallitzat un abocador. Jo crec que n'hi ha molt més. Si cristallitzar vol dir que hi ha un projecte o que hi ha una idea, potser sí, però és que l'any passat el Conseller Molins em va donar dades de com estava resolt el problema del tractament dels residus urbans i jo puc afirmar que, avui, són falses les que em va donar fa any i mig. Per tant, és clar, el 15% crec que és una dada que tampoc no és certa, si parlem de problema resolt. Hi han comarques que tenen el zero per cent resolt avui, i tenien el zero per cent resolt en aquells moments, encara que es digués el contrari.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor!

El Sr. GIMENO: Respecte a les directrius, jo..., m'ha agradat sentir les directrius en la política de residus sòlids urbans. Crec que fa falta deixar clarament constatat que, per a la campanya de recollida selectiva, fa falta una bona i gran campanya d'educació ciutadana. És el que creiem des d'Iniciativa, que la gent no s'hi apuntarà per generació espontània, a recollir selectivament els residus, i que cal instar des de la campanya i des dels recursos.

En aquest sentit, jo diria que els 50 milions, aquests de foment de la recollida selectiva proposats per al 92, són absolutament insuficients. Amb 50 milions crec que arribem a molt pocs llocs. I crec que s'hauria, potser sí, de primar amb un caràcter pilot totes aquelles administracions que hi tinguessin interès, però introduir, també, el sentiment d'obligatorietat a través d'aquestes campanyes, perquè cal, també, una campanya de formació, no als ciutadans, sinó fins i tot a les escoles, als escolars, perquè són els joves que han de canviar els hàbits. És més fàcil que adquireixin nous hàbits la gent jove que no la gent gran. I llavors, completament d'acord en allò de la directiva de la CEE de cara a disminuir residus. Crec que cal, també, intentar canviar els criteris de producció de les empreses. Una cosa és que allà s'hagin ajuntat les empreses fabricadores d'embalatges, però aquí també caldria instar-los a coses en el mateix sentit.

Crec que cal fer una aposta en el sentit que s'ha dit d'anar al compostatge. Hi estariem plenament d'acord, però això és pos-

terior a aquesta recollida selectiva; mentre no tinguem la recollida selectiva no podrem fer plantes de compostatge, o el compostatge no funcionarà com no funcionen les altres plantes actuals. I tant de bo que aquesta opció d'«abans abocador que incineradora» sigui una realitat palpable. Ho dic perquè hi han notíes —o hi han comentaris— que es volen implantar noves incineradores dins del territori de Catalunya. La darrera i més espectacular, inaugurada, va ser la de Tarragona. Llavors, voldria saber si hi ha alguna proposta nova d'incineradora, en aquests moments, pendent de construir-se —me'n sonen, també, dins de l'àmbit de Barcelona—, si n'hi ha algunes, o es pensa plantejar una moratòria en tant que no s'hagi resolt tota la part anterior. Aquests seria un resum de les nostres inquietuds.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor President, senyores i senyor diputats, senyor Gimeno, primer que res jo vull repetir-li el que he dit abans, que aquesta és una responsabilitat de l'Administració local, que per altra banda, doncs, s'ha de ser molt respectuós amb la iniciativa de l'Administració local. Acabant per això darrer, «primer abocador que incineradora», ho repeteixo i ho mantinc: no vol dir que en alguns certs casos, amb uns certs volums i després d'haver fet reciclatge, potser en uns certs casos, i no ens han entrat, i no sé si ens ha d'entrar —perquè és un tema, doncs, que té prou competències pròpies, la zona de Barcelona, per fer-ho per si mateixa—, han de fer o no han de fer una incineradora, però, vull dir, tampoc d'entrada en uns certs casos vol dir que s'hagi de rebutjar, perquè avui dia, també, hi ha unes tècniques prou elaborades, si prèviament se n'ha tret els plàstics, si prèviament se n'ha tret, doncs, tota una sèrie de productes, que pugui ser possible. O sigui, una incineradora només per a matèria orgànica, jo li asseguro, senyor Gimeno, que amb la tecnologia actual és possible.

A part d'això jo li voldria dir una cosa: un dels primers anuncis que vàrem fer des del Departament era que, dels dos milions —dèiem— de tones de residus radiourbans, un 50% no es tractava. I això és així, o sigui, té raó vostè, que no estan encara resolts. Jo, quan li dic que ja només me'n queden un 15% que no estiguin orientats no vull dir que estiguin fets, vull dir que en un termini breu espero que es pugui fer. La qual cosa varia moltíssim respecte a una situació anterior, en què no podíem parlar del 50%, sinó que podíem parlar, des d'un punt de vista de comarques, potser, del 60 i tants per cent. Per tant, vull aclarir això: realment, té raó que actualment encara no està resolt, però que està endegat; està molt, molt endegat en aquest moment. I tranquil, jo diria, i val la pena que entre tots ens n'alegrem i que li donem suport, a això.

Respecte a l'educació, senyor Gimeno, jo... És estupend, des de l'oposició, perquè pots esperonar. Li asseguro que ja voldria jo que tot estigués fet. Com vostè sap, doncs, s'ha fet, s'ha creat una Direcció General de Promoció d'Educació Ambiental; aquesta Direcció General està promovent el tema. Des d'un punt de vista de despesa ha hagut de ser una plurianualitat la campanya televisiva; per tant, no es podia, tampoc, amb tot el pressupost del 91 fer front a aquesta actuació. Jo em penso que —i li agraeixo de donar un marge de temps—, jo penso que amb molt poc temps vostè veurà que aquestes campanyes ja s'endeguen.

Respecte a la partida que vostè considera insuficient de la recollida selectiva, jo li vull aclarir un tema. Estic absolutament d'acord amb vostè que aquest és un tema molt complicat, i que una de les actuacions que hem de fer, primer que res, és fer campanyes pilot. Campanyes pilot a través de diferents municipis, de diferents estructures de municipis, i amb l'ajuda de diferents entitats col·laboradores, que n'hi ha. I això ens ha de poder donar una espècie de cos de normativa, que no tampoc ha de ser una normativa d'obligat compliment, però unes idees que ens permetin fer-ho aquí. Perquè és diferent la recollida selectiva amb la psicologia de casa nostra, que amb la psicologia d'Alemanya. Per tant, convé fer aquestes actuacions pilot que s'estan iniciant.

Finalment, li voldria dir que una de les campanyes que haurem d'endegar, i que en això sí que voldria tenir el suport i l'ajuda de tots vostès, és que l'eliminació dels residus urbans no és gratuïta, que és cara feta d'aquesta manera, i que aquest és un tema que ja hi hem de fer front tots. I que ha d'estar dintre del criteri d'internalització dels costos, dintre de la mateixa escombraria, hi ha d'haver els costos de l'eliminació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la Política General de Normalització Lingüística, presentada pel Diputat, l'Il·lustre senyor Daniel Font i Cardona, del Grup Socialista.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Normalització Lingüística

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Per presentar la Moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar sobre normalització lingüística, recordar dues coses: la primera, que del resultat de la interpellació ens va semblar que podíem coincidir sobre alguns aspectes de política general en matèria de llengua, però que hi havia una divergència de fons en matèria d'aplicacions, i, concretament, respecte a l'ús dels 7.000 milions procedents del conveni entre governs de l'Estat i la Generalitat per a la normalització de la llengua catalana; dèiem que sobre aquests 7.000 milions hi havia un gran interrogant plantejat, i que aquest gran interrogant s'havia d'esvaïr, s'havia d'eliminar, i que la responsabilitat d'esvaïr-lo era justament del Grup del Govern, que tenia l'obligació de donar al Parlament tots els detalls, dades i informació que se li demanés respecte a aquest punt.

Amb aquesta intenció, el Grup Socialista ha presentat una Moció que, bàsicament, reclama tres punts d'informació: el primer punt és la relació d'expedients i anotacions comptables als quals ha estat sotmesa aquesta despesa de 7.000 milions; el segon punt és el codi i la identificació concreta de les partides del Pressupost i els organismes que l'han gastat o el gastaran fins que acabi l'any, i, finalment, el que és més important per a nosaltres, la relació amb detall dels destinataris d'aquest fons.

Hi ha hagut una esmena, presentada pel Grup de Convergència i Unió, que nosaltres diríem —si em permet fer el comentari directament— que és el següent... diríem el següent sobre aquesta esmena: nosaltres tenim una intenció amb aquesta Moció,

que és que d'aquesta informació en puguem gaudir dins de l'any —diguem—, és a dir, seguidament; és una informació que volem i que a través dels mecanismes parlamentaris hem reclamat reiteradament, i ens sembla a nosaltres que, de l'esmena de Convergència i Unió, no se'n deriva aquesta immediatesa, perquè parla de la liquidació, qüestió aquesta que es pot produir en el marc dels pròxims dos anys, i nosaltres voldríem aquestes dades seguidament.

Del segon punt, diríem que ens interessa, de la informació que demanem, el detall real —diguem. Volem, també, una memòria, com ens promet l'esmena, però volem el detall real, és a dir, bàsicament, els destinataris dels 7.000 milions.

Consegüentment, l'opció que ens sembla més raonable de prendre, des de la nostra òptica, és la d'acceptar les quatre darreres línies de les set línies de l'esmena de Convergència i Unió; és a dir, que acceptaríem des de «memòria» fins a «lingüística» i, per tant, la Moció que sotmetem a la consideració del senyor President, i a votació del Parlament, diria, si em permeten la lectura, el següent amb exactitud: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a presentar seguidament a la Comissió de Política Cultural una memòria de la justificació de la despesa de la totalitat dels 7.000 milions de pessetes procedents del conveni de col·laboració signat entre els governs de l'Estat i la Generalitat en matèria de normalització lingüística, així com el codi i identificació de les partides i organismes a través dels quals s'ha aplicat la despesa els anys 1990 i 1991, i la relació detallada de destinataris d'aquests fons, siguin persones, empreses, mitjans de comunicació, projectes culturals, administracions o altres»

Hem de reiterar la necessitat de donar sortida a aquesta demanda per un procediment o altre, i també dir, addicionalment, que demà venç el termini parlamentari per al subministrament d'aquesta informació a través del mecanisme de l'article 13.2, que ens permet la inspecció d'aquests documents; treball, aquest, que ens podríem estalviar nosaltres i vostès, si avui fos aprovada aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la té la paraula l'illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, des de l'escó mateix. Bé, el nostre Grup parlamentari té la voluntat de donar tota la informació que calgui, això ja s'ha fet palès a través de les preguntes i respostes que s'han fet en aquest Parlament, a través de la interpellació i és en aquest sentit que hem presentat aquesta esmena transaccional. Aquesta memòria detallada que serà tramesa...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, aquesta no és transaccional, la que ha presentat Convergència i Unió.

El Sr. COLOMINES: No. És d'alternativa. Perdonin, és alternativa.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. COLOMINES: Ell la vol convertir en transaccional. Aleshores, és un text alternatiu, això per entrar en el Parlament i és el que s'ha d'enviar al Govern central, segons els acords Almunia. Per tant, allò també hi serà.

Sabem que l'illustre Diputat senyor Font també ha demanat al Consell Executiu una informació sobre els expedients relacionats amb la normalització lingüística dels pressupostos del

90-91, dels diferents departaments i, en aquest sentit, això, doncs, també li pot donar molta informació i, finalment, dir-li que també es disposarà en aquest Parlament de la memòria que presentarà la Sindicatura de Comptes i que estarà a disposició del senyor Font.

Per tant, jo no li puc acceptar aquesta transaccional, només li puc oferir una altra cosa que és una rebaixa, una rebaixa que jo em penso que ja el pot satisfer, que és que li treuríem el mot «auditat», que és el que sí, realment, pot fer que això s'allargui una mica. I llavors, diria, «tancat i liquidat». I amb això quedaria aquest any.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Colomines. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Algun grup vol intervenir? El senyor Carod-Rovira, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: De l'escó estant i en honor a la brevetat que ens ha estat sol·licitada, per anunciar el nostre vot favorable, senyor President, independentment del resultat final del període intens d'esmenes i contraesmenes que s'està produint.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Cap més grup intervé?

I ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada...

El Sr. FONT: Sí, senyor President. Només per insistir una vegada més que el que ens interessa és, certament, una memòria, però, bàsicament, els destinataris, il·lustre senyor Diputat, senyor Joan Colomines: els destinataris dels 7.000 milions, i el codi de les partides a les quals s'ha aplicat, i els organismes, per poder-ne fer el seguiment pressupostari.

Consegüentment, dit això, ens sembla que el que procedeix és la votació de la Moció en els termes que hem presentat a la Mesa del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedirem a la votació de la Moció.

Vots a favor del text de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia que és la Moció sobre la Política General del Treball Penitenciari, presentada..., que serà defensada per l'illustre Diputat senyor Joan Maria Abelló, del Grup Socialista.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General del Treball Penitenciari

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Molt breument, el Grup Socialista ha presentat, després de la interpeHació del darrer Ple, una Moció que fa referència a la Política General del Treball Penitenciari.

Aquesta Moció consta de quatre punts. Un primer punt en el qual es constata la deficient organització i planificació del treball penitenciari per part del Departament de Justícia, i en concret pel CIRE, el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Nosaltres creiem que en el debat va quedar molt clarament que aquesta política és insatisfactòria i, per tant, des d'aquest punt de vista presentem aquest primer punt.

Nosaltres creiem que en els Pressupostos d'aquest organisme queda molt clar que les partides que fan referència als funcionaris, fins i tot, són superiors a allò que es destina a treball penitenciari i, per tant, des d'aquest punt de vista, no podem aprovar aquest tipus de política.

Un segon punt és instar el Consell Executiu perquè adopti tot un conjunt de mesures que facin possible que el treball productiu que es realitza en aquests moments a les presons de Catalunya augmenti; per tant, es proporcionin formació en les dues vessants: en la formació tant de tipus cultural com de formació professional, perquè sigui possible que aquest nombre tan limitat d'interns, que en aquest moment en les presons se'ls dona treball productiu, s'augmenti considerablement. Les xifres, que en el debat que hi va haver sobre la interpellació, són molt baixes; en aquests moments no supera, ni tan sols, el 15% i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres el que instem és el Consell Executiu.

El tercer punt fa referència, precisament, que hi hagi una retribució d'acord amb el Reglament penitenciari i amb el que es fixa, també, en l'Estatut dels Treballadors, referent al treball productiu d'aquests interns. En aquests moments, la major part dels interns, majoritàriament no arriben a cobrar el salari mínim interprofessional i, per tant, pensem que aquesta situació s'ha de corregir. I també, pel que fa referència a la Seguretat Social, nosaltres creiem que aquesta és una qüestió, també, molt important, en la mesura que aquest treball productiu, en el major dels casos, no està assegurat.

I, finalment, un darrer apartat, en el qual el Grup Socialista, també, insta el Consell Executiu perquè a tots els efectes es consideri treball productiu el que realitzen els interns en els sectors de servei de manteniment o conservació dels establiments. Nosaltres pensem que, d'acord amb el que fixa, precisament, el Reglament Penitenciari, en el seu article 192, en molts casos aquests serveis de manteniment no són considerats treball productiu i, per tant, els interns no cobren el que haurien de cobrar, el que fixa la llei i el Reglament Penitenciari.

Per tot això, senyores i senyor diputats, els demanem el seu vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Com que no s'han presentat esmenes passem, seguidament, a la intervenció directa dels grups parlamentaris. Algun grup vol intervenir?

Pel Grup d'Iniciativa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Simplement per anunciar el nostre vot favorable al contingut d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Algun altre grup? Sí, el senyor Esteve Orriols, pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ORRIOLS. Gràcies, senyor President. Justament, al contrari del que creu el Grup Socialista, el nostre Grup creu que en treball penitenciari s'ha fet una labor molt important i que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció s'ha convertit en una eina d'extraordinària utilitat. En aquest sentit, la intervenció de l'honorable Conseller en el decurs de la interpellació va ser exhaustiva i clarificadora. La seva relectura els farà comprendre

que haurem de votar en contra dels quatre punts de la Moció i, només dir-li a tall, només, d'exemple, que de l'any 89, que entra en funcionament el CIRE, a aquest moment, s'ha doblat el nombre d'interns de les presons que fan treball penitenciari, concretament, de 583 a 1100. Per aquests motius, senyor President, votarem en contra la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. No havent-hi cap més grup que vulgui intervenir, passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al divuitè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre l'Ensenyament de Règim Especial, presentada per la Diputada la il·lustre senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Ensenyament de Règim Especial

La Sra. TORRENT: Senyor President, avui no hi ha futbol, però hi ha gana. Llavors, anirem de pressa.

La Moció que presentem a continuació de la interpellació substanciada en el Ple passat jo crec que és ben curta, només té un punt, i a més pot ser votada, perquè no entra en contradicció amb totes aquelles preocupacions que també va expressar el Conseller Laporte. Per exemple, ens van dir que el tema del mapa educatiu dels ensenyaments de règim especial estava una mica endarrerit, i que ell no estava en contra de la col·laboració en el municipis per a la planificació.

Per tant, donat que els municipis —ja va quedar constància en la meua intervenció del dia passat— fan una tasca supletòria en tot el que fa referència a aquest tipus d'ensenyament —per exemple, el tema dels ensenyaments musicals són clarament municipals— i ja que la LOGSE ho inclou dins del sistema educatiu i que el senyor Conseller en la rèplica a la meua interpellació va parlar d'un calendari, el que fa falta ara, de manera urgent, és la col·laboració amb els ajuntaments; perquè hi ha problemes molt greus a planificar, hi ha problemes de plantilles de professorat, de formació, de reciclatge, d'homologació de titulacions, de categories professionals i d'homologació salarial, cosa que el Ministeri —s'ha de dir— ja ha començat a fer, ja ha homologat les categories professionals que defineix la LOGSE i, per tant, la seva corresponent homologació salarial. Jo crec que aquest és un tema preocupant, perquè... —m'estan dient que corro molt... (*Rialles i veus de «no»!*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. TORRENT: No, calma, jo, no; calma tots, no? Jo crec que la càrrega econòmica que representa això per als ajuntaments és insuportable, i no és justa, institucionalment parlant. Per tant, hi ha d'haver immediatament una col·laboració amb els ajuntaments per als temes de finançament, i no solament per als temes de finançament, sinó per als temes d'equipament, d'infraestructures, problemes de centres integrats —perquè la LOGSE preveu que, a la vegada que es fan els ensenyaments de règim general, es puguin fer en centres integrats ensenyaments de règim especial.

Per tant, tot això, el que comporta és la necessària col·laboració amb els ajuntaments, i no de la manera com ens ho explicava el senyor Laporte en la seva intervenció com a rèplica a la meua interpellació, que ell deia que ja tenien contactes amb els ajuntaments, amb alguns ajuntaments. Jo crec que no es tracta de dir que es tenen contactes esporàdics amb els ajuntaments que demanen subvencions o que demanen col·laboració; el que hi ha d'haver és una política institucional global del Govern de la Generalitat amb els municipis, amb les corporacions locals. Per tant, l'únic que demana aquesta Moció és que s'elabori el mapa educatiu respecte als ensenyaments de règim especial, i que es faci una política de col·laboració amb els ajuntaments, perquè els ajuntaments, d'alguna manera, siguin sabedors de per on han d'afrontar les seves propostes i quina relació hi ha d'haver entre l'oferta i la demanda d'aquest tipus d'ensenyament.

En definitiva, jo crec que és una Moció que es pot votar clarament i que no entra en contradicció, com deia al principi, amb la rèplica que va fer el senyor Laporte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Com que no hi ha esmenes, els grups poden intervenir. Algun grup sol·licita la seva intervenció? La senyora Rosa Fabian té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. També per dir que votarem favorablement la Moció presentada. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyora Torrent, malgrat el que vostè acaba d'expressar, aquesta Moció, no la podem votar: estigui tranquil·la, perquè la feina que reclama s'està fent, i és aquest el motiu pel qual aquest Parlament no cal que insti el Consell Executiu a quelcom que s'està realitzant. Amb això, per tant, apunto que no la podem votar, i és obvi que tampoc no hi hem fet esmenes de continuïtat, ni de progressió, ni d'aquestes qüestions.

El Departament d'Ensenyament en aquests moments està, per tal d'elaborar el mapa educatiu, fent la consulta als ajuntaments o als consells comarcals, ja sigui directament o a través de les delegacions territorials d'Ensenyament. Senyora il·lustre Diputada, molt breument, sàpiga que la participació dels ajuntaments es contempla amb la seva presència al Consell Escolar de Catalunya, als consells escolars territorials, als consells escolars municipals i, fins i tot, als consells escolars dels centres públics.

És per tot això que el nostre Grup creu que hi ha suficients eines de participació dels municipis pel que fa a l'elaboració del mapa escolar, dels ensenyaments de règim especial i la planificació i implantació dels esmentats ensenyaments. Recordaria a la Cambra que l'honorable Conseller, en la seva explicació, de manera contundent, precisament, ens va assenyalar dos aspectes: l'un, de funcionalitat d'aquesta qüestió, i és que aquest mapa, aquest aspecte concret del mapa escolar, ha d'estar a punt el curs 95-96, i, per tant, hi ha moltes altres coses urgents que s'estan realitzant juntament amb aquesta; i un altre de fons, i repeteixo paraules del mateix Conseller, que li deia, molt breument, senyora Torrent, que hi ha un tema molt més important, que ha estat sota tot això i que vostè planteja, i el Conseller li deia que intentava contestar-li, que era el tema del finançament. El tema del finançament és vital i, davant de tot això, davant d'aquests aspectes que de tots són coneguts —ho repeteixo—, l'anunci que nosaltres no podem votar afirmativament aquesta Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Passem, seguidament, a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es poden posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda i sis minuts.)

